

MONSEY

Candle Lighting - 6:59
Shabbos Ends - 8:01

SEE INSIDE FOR COLORED PHOTO OF R' KANIEVSKY

PARSHAS SHEMINI

DIVREI TORAH PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

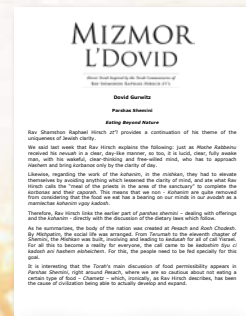
Tiv Hakehila
R' Gamliel Rabinowitz
(English & Hebrew)

Shvilei Pinchas
R' Pinchas Friedman
(English & Hebrew)

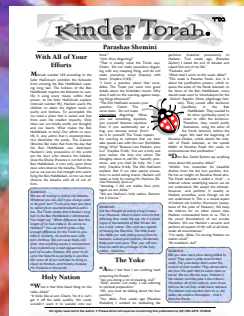
Areivim
R' Shmuel Gluck
(English)

Mizmor L'Dovid
R' Dovid Gurwitz
(English)

Peninim on the Torah
R' A.L. Scheinbaum
(English)

Kinder Torah
R' Simcha Betzalel
(English)

Parsha Pshetel
R' Yankie Schechter
(English)

Zera Shimshon
R' Shimshon Chaim
(English)

Coming Soon!
ALL NEW ORIGINAL CONTENT

Email mitzvos@ramapost.com to sign up for a weekly subscription

לזכות רפואה שלמה
מיכאל בן שלי
מלכה בת רחל

Ramapost currently offers the following Divrei Torah:

Areivim
 R' Shmuel Gluck
 (English)

Sicha Hashvua
 (Hebrew)

Hitkashrut
 (Hebrew)

Tiv Hakehila
 R' Gamliel Rabinowitz
 (English & Hebrew)

R' Gamliel's Shmuz
 R' Gamliel Rabinowitz
 (Hebrew)
Printed Monthly

Shvilei Pinchas
 R' Pinchas Friedman
 (English & Hebrew)

**Penimim on the Torah
 & Kinder Torah**
 R' A.L. Scheinbaum & R' Simcha Betzalel
 (English)

Meoros Hatzadikkim
 Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
 (English)

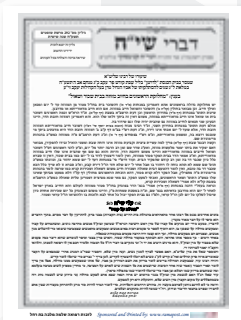
Chut Shel Chessed
 R' Shalom Arush
 (Hebrew)

Mizmor L'Dovid
 R' Dovid Gurwitz
 (English)

Parsha Pshetel
 R' Yankie Schechter
 (English)

Divrei Siach
 R' Kanievisky
 (Hebrew)

Torah Wellsprings
 R' Elimelech Biderman
 (English)

Rav Brazil
 (English)

Email mitzvos@ramapost.com to sign up for a weekly subscription.

Be sure to include a quantity for each Dvar Torah.

טיב הקהילה

יו"לע"י קהילת שבתי בניית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צ ר' גמליאל רבינובויץ שליט"א

English Edition

Shemini

5779

No.

454.356

טיב המערכת

כאשר צוה ה' – As Hashem has commanded

Moshe received the Torah from Sinai and transmitted it to Yehoshua, and Yehoshua to the Elders, and the Elders to the Prophets, and the Prophets to the Anshei Keneses HaGedolah [the Men of the Great Assembly] (Avos 1:1). From there the Torah was transmitted from generation to generation by way of the Sanhedrin, the Tanaim, the Amoraim, the Rishonim, the Gaonim, the Acharonim, until in our day we transmit the Torah from father to son and from teacher to student. The Torah is the same Torah as we say in the Thirteen Principles [Ani Ma'amin]: 'I believe with complete faith that the entire Torah now in our hands is the same one that was given to Moshe, our teacher *alav hashalom*'.

So, you ask yourselves, we know all this, what are you telling us that is new over here? Really, we are not coming to tell you anything new.

However, if we delve into our parsha well, we can learn how they received the Torah, how we are inclined to study the Torah. In our parsha we see several times where Moshe Rabeinu transmitted the command of Hashem to Aharon (as in many other places) and it makes a point of stating these words "כאשר צוה ה'" – 'as Hashem has commanded' (9:7,10,21,10:15,) and we must understand why Moshe Rabeinu repeats this since all things were as Hashem commanded?

The answer is that Moshe Rabeinu wanted Aharon HaKohen to do them as if he had heard it directly from the Almighty and not that he had heard it from just a Prophet. This was so that these things would be done with complete intention of the heart and through the keeping of the lofty spirituality as it was given. This is what the Sifra writes: 'How do we know that Aharon heard from Moshe as if he heard it from HaKodesh, since it states 'את משה' – 'And he did as Hashem had commanded Moshe', that is, when Aharon did these things, he did them 'as Hashem had commanded Moshe'.

When we sit and learn, or we sit in a *shiur* and we pay attention, we must remember that we are now learning the Torah of Hashem and the one speaking these words to us is comparable to HaKadosh Baruch Hu Himself in His Glory! We should not just see the Rav or the *sefer* which is in front of us, rather, we should consider ourselves 'as hearing it from the Almighty'! When we see a halacha in Shulchan Aruch or Kitzur Shulchan Aruch or in Tiv HaHalacha, or even a very brief halacha, 'the obligation for *mayim acharonim*', we should be inclined to learn it as if we heard it from the Almighty, then, all our studying of Torah and keeping the mitzvos will look totally different. - Tiv HaTorah - Shemini

טיב ההשגחה

'A fulfilling wind' – 'רוח ממללא'

In our generation there is much talk about the severity of talking in shul, especially during *davening* and *laining*. But what are we supposed to do when there are still people in shul who find this difficult and talk as if the shul is a meeting place for the *chevra*. The Rav and the Gabbaim are not powerful enough to stop this plague. I am very attached to the teaching of the Tosfos Yom Tov, who arranged the special *Mi Shebeirach* for one who holds himself back from talking during *davening* after it was revealed to him that certain decrees are leveled at those who talk in shul. I went to Moreinu Rabeinu shlit"א for advice as to what should be done, since talking in shul impedes the tefillos of the entire community aside from missing out on the Berachos.

The Rav advised me to start a minyan in my house for Kabbalas Shabbos and Maariv and once a month, the Shabbos when we *bench* Rosh Chodesh, I should make a minyan for Shacharis and Mussaf for anyone who wants to daven properly.

I started with exactly a minyan, of course with the approval of the Rav of the shul, who was confounded by the situation, but he could not stop the affliction, and slowly, slowly the minyan grew and on Shabbos Mevarchim we had a large, respectable minyan of eighty men, some of whom had come from my shul.

The story that I want to tell took place on Shabbos Mevarchim Adar. It began to rain a rain of blessing and a small drip started in the basement and spread until it reached the shul area in such quantity that it was not possible to put out bowls to catch the dripping rain. Now it started raining inside the house. The time was 7:45 and the minyan was supposed to start at 8:00 and we could not daven like this or open a Sefer Torah as the water would ruin it. I stood by the door and said: "*Ribono shel olam*, I accept Your will with love, and if this is what You desire then I will not complain. The entire minyan was established for Your Great Name and to bring you satisfaction by not talking during davening at all. Whoever comes here feels the same way. Please, in Your great mercy and in the merit of the Tosfos Yom Tov stop the rain from dripping in this *mikdash me'at*. Just then the rain stopped, and a strong wind blew outside which dried up all the remaining water and within 15 minutes you could not tell that it had rained in the room at all. I swept the water off the floor and the dripping stopped from the roof. Men began coming to the Tosfos Yom Tov minyan. 75 men came to daven not knowing how it looked 15 minutes before they arrived. Ten minutes after the last man left, it began to rain, and it dripped as before, and I saw that the miracle was in the merit of the minyan. I told the story to the Rav shlit"א in passing and he urged me to immediately send the story in. I must point out that a commotion started in shul because the serious men left to join me. The Rav managed to influence the remainder to change so that we would come back to the large shul where it was now quiet during Tefillah.

.ל.ד

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה': ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה': (ט:ו-ז)

Moshe said: This is the thing that Hashem has commanded you to do, then the glory of Hashem will appear to you. Moshe said to Aharon: Come near to the Mizbeach and perform the service of your sin-offering and your olah-offering and provide atonement for yourself and for the people, then perform the service of the people's offering and provide atonement for them, as Hashem has commanded. (9:6-7)

Moshe said these words on the eighth day of the completion of the Mishkan, on the day when Aharon and his sons dedicated the Mishkan with their service. It would be apropos to contemplate the language he used in order to understand the meaning. When he first spoke, Moshe informed that everything was done according to the command of Hashem Yisbarach when he said, 'This is the thing that Hashem has commanded', and then he repeated it at the end of his words by saying, 'as Hashem has commanded'. Tis shouts out, 'Expound me!' Why did he have to explain his words again that they were a command from the Creator?

We also must understand why the atonement preceded the command as it would have been fitting had he said, 'and perform the service of the people's offering as Hashem has commanded and provide atonement for them'. Aharon was only commanded to perform the service of the offering and atonement is not included in the performance. It is only a result of the acceptance of the service of the offering. Then what is the meaning of 'and provide atonement for them as Hashem has commanded', which means that even the very atonement is included in the service and included in the command?

Perhaps we can explain that this is an ethical lesson [*mussar*] since Moshe intended at this moment to arouse Aharon and his sons to perform the service just for the sake of Heaven. Whatever service that a person is accustomed of doing, there is a need to increase the effort to arouse the heart to fulfill it for the sake of Heaven. Once a person gets used to doing the service, he does not feel that he has to fulfill it more than necessary. Sometimes he completely loses his desire to fulfill it, then the *yetzer* finds an opening so that he fulfills it but not for the sake of Heaven. The person that wants to fulfill his obligation does not pay attention to the particulars involved in fulfilling it. The result is that he does what is incumbent on him, but since his heart is not aroused, it is very hard for him to arouse it and to always pay attention to it, to properly fulfill his obligation. However, when he first wants to fulfill a mitzvah, then his heart is wide open, and he intends to keep it for the sake of Heaven. This is when his heart is aroused and this arouses him to fulfill his obligation and always keep this mitzvah with the intent he now has, and he should accustom himself to always fulfill it in this way.

The same thing happened at the dedication of the Mishkan. Then all the eyes of Israel were raised to Aharon and his sons the Kohanim to arouse acceptance of their service and atonement for their sins. Even Aharon's sons focused their hearts towards Heaven to bring satisfaction Above and bring acceptance of Israel before their Creator. Since their hearts were raised to Hashem Yisbarach and their entire intent was for Heaven, Moshe had the power to arouse them that they should always see to do the service to be accepted with this intent, and they should not accustom themselves to just do the service by rote but also with the service of thought and acceptance.

Now we can understand quite well why the command was repeated. This was not for the sake of the command, rather, it was to arouse them to focus their hearts to always do the service for the sake of Hashem Yisbarach. We can also understand why the atonement preceded the command, since the intent was not to inform us again about the command, rather, it was to arouse the intent to do the service for the sake of Heaven and the power this contains. Therefore, the Torah first tells us that for the service to make an impression and for Israel to merit atonement there is a need to intend while doing the service that it should be done 'as Hashem has commanded'.

This is a general principle in the service of Hashem that when a person does anything, he should have in mind to do it for the sake of Heaven. Only then will he merit that it rise to be accepted before the Master, Hashem. Every Jew is accustomed to doing mitzvos. Every day one fulfills many mitzvos, but only through good habits. However, the *yetzer* is not satisfied with this. Therefore, it tries all sorts of tricks to confuse one's mind so that it should not be clear when he does a mitzvah. By doing this, one is distracted from having the accepted intent at this time. If the person thinks about it, he sees that most of the time he is distracting thoughts just when he is going to do a certain mitzvah. Sometimes this happens when he is trying to concentrate during *davening*, when he is describing the praises of the Omnipresent. Sometimes this happens when he sits down to learn, then the distracting thoughts start to do their thing. Just one hour before this his mind was clear with proper thoughts, and the same thing one hour after this. Even though he cannot explain this. Just at that moment when he is intending to do a mitzvah, then all these distracting thoughts come at him and he can't figure it out. All this is just the counsel of the *yetzer* that wants to spoil the moment of Torah and good deeds with these thoughts and the result will be that the deeds will not be done well. When the person is aware of all this, he will be wise to overpower these thoughts and not pay attention to them. Then he will be able to join thought to deed, and then it will be a time of Torah and good deeds with a life of the World to Come.

Chazal said (Makkos 23b, Avos 6:11), 'HaKadosh Baruch Hu wished to confer merit on Israel, therefore He gave them Torah and mitzvos in abundance...', and Rambam explains (at the end of Maseches Avos) in his explanation of the Mishna that through this the person will merit to do one mitzvah properly and in this way he will truly earn his portion in the World Above. The issue at hand is that the person, because of his characteristics and various habits, finds it difficult to fulfill the mitzvos wholeheartedly. Therefore, HaKadosh Baruch Hu gave Israel an abundance of mitzvos so that a person can choose one mitzvah from all the mitzvos and fulfill it wholeheartedly, and no bad habits or characteristic can deter him. Using the same approach perhaps we can also say that the reason HaKadosh Baruch Hu gave mitzvos and good deeds in abundance is that since HaKadosh Baruch Hu knows that the *yetzer* in the heart of a person increasingly tries to confuse the person and it is difficult for the person to clear his mind. Therefore, He gave Israel an abundance of Torah and good deeds so that one should increase his involvement in them, and then, perhaps he will merit to fulfill one of them properly with a clear mind and the intention of his heart towards his Creator, and through this he will merit life in the World to Come. It is the wise man who can block his mind from distractions with the awareness that this is just the advice of the *yetzer*, and he should intend towards Heaven at all times, and he will then merit an abundance of mitzvos and by doing them properly, he will bring great satisfaction to his Maker.

The Incredible Connection between the Midpoint of Words--"דרש דרש" and the Midpoint of Letters—the "Vav" of "גחון"

In this week's parsha, parshas Shemini, it is fitting that we examine a curious phenomenon. HKB"H arranged that the midpoint of the Torah with respect to both words and letters would be in this parsha. The midpoint of the Torah for words is found in the passuk (Vayikra 10, 16): "ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף." The word "דרש" is the final word in the first half of the Torah; while the word "דרש" is the first word of the second half of the Torah. Now, the midpoint of the Torah for letters is found in the passuk related to the prohibition of eating creatures that crawl on the ground (ibid. 11, 42): "כל הולך על גחון". The "vav" of "גחון" is the midpoint of the Torah with respect to its letters. To highlight this distinction, tradition dictates that it be written as a large letter.

The source for this information appears in the Gemara (Kiddushin 30a):

"לפיכך נקראו ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה, שהיו אומרים וא"ו דגחון חציין של אותיות של ספר תורה, דרש דרש חציין של תיבות."

Therefore, the early scholars were known as "sofrim," since they would count all the letters of the Torah. They would say that the "vav" of "גחון" is the midpoint of the letters of a sefer Torah, and "דרש דרש" is the midpoint of the words. This same distinction is pointed out in Maseches Sofrim (9, 2): "וי"ו דגחון צריך להיות זקוף שהיא חצי אותיות של תורה, דרש דרש חצי תיבות של תורה, דרש בסוף שיטה, דרש בראש שיטה." Here it states that the "vav" of "גחון" should be enlarged; and the word "דרש" should be written at the end of a line in the sefer Torah, whereas the word "דרש" should appear as the first word of the next line—alluding to the fact that it is the beginning of the second half of the sefer.

Now, the mere fact that these early scholars were called "sofrim"—literally, "counters"—who counted the letters and words of the Torah, and identified the precise midpoints of the

Torah, indicates that this knowledge is extremely significant. With this in mind, let us endeavor to explain the profound significance of HKB"H's choice of these two midpoints--"דרש דרש", the midpoint of its words and the "vav" of "גחון", the midpoint of its letters.

A Novel Explanation Concerning the Calculation of the Midpoints of the Words and the Letters

We will begin our journey by examining the passage from the Gemara cited above:

"לפיכך נקראו ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה, שהיו אומרים וא"ו דגחון חציין של אותיות של ספר תורה, דרש דרש חציין של תיבות... בעי רב יוסף וא"ו דגחון מהאי גיסא או מהאי גיסא. אמרו ליה ניתי ספר תורה ואימניננהו, מי לא אמר רבה בר בר חנה לא זזו משם עד שהביאו ספר תורה ומנאום. אמר להו אינהו בקיאי בחסירות ויתרות אגן לא בקיאינן."

Therefore, the early scholars were known as "sofrim," since they would count all the letters of the Torah. They would say that the "vav" of "גחון" is the midpoint of the letters of a sefer Torah, and "דרש דרש" is the midpoint of the words . . . Rav Yosef inquired: Is the "vav" of "גחון" part of the first half or part of the second half? They said to him, "Let us bring a sefer Torah and count its letters." Didn't Rabbah bar bar Chanah once say, "They did not move from there until they brought a sefer Torah and counted them?" He (Rav Yosef) replied to them, "They were well-versed in the knowledge of deletions and additions; we are not well-versed in these matters." Therefore, we cannot count the letters accurately.

The commentaries are puzzled by Rav Yosef's remark that we are not sufficiently expert in the knowledge of deletions and additions of letters. After all, Rav Yosef himself (Menachos 29b)

says that a sefer Torah that has a significant number of deletions (less than four per amud can be fixed) and additions is not kosher. If we are not well-versed enough in these matters, then our sifrei-Torah are not kosher, chas v'shalom, and it is not proper for us to make a berachah on them.

The commentaries raise another difficulty. In today's sifrei-Torah, there are 304,805 letters. Accordingly, the middle letter of a sefer-Torah is the letter "vav" in the word "הוא" in the passuk (Vayikra 8, 28): "אשה הוא לה", which appears approximately five thousand letters earlier than the "vav" of "גחון". Similarly, the number of words in today's sifrei-Torah is 79,976. Accordingly, the midpoint of words is in the passuk (ibid. 15): "אל יסוד", approximately one thousand words before the words "דרש דרש". Clearly, this does not agree with the Gemara's assertion that the midpoint of words is "דרש דרש" and the midpoint of letters is the "vav" of "גחון".

HKB"H Said that a New Torah Would Emerge from Him

I would like to present to our royal audience a wonderful idea that I had concerning this enigmatic discrepancy. We will refer to something we discussed at length in the essay for parshas Bereishis this year related to the **Eitz HaChaim** in Gan Eden. The passuk states (Bereishis 2, 9): "ויצמח ה' אלקים מן האדמה כל עץ נחמד" **and Hashem G-d caused to grow from the ground every tree that was pleasing to the sight and good for food; also the Eitz HaChaim in the midst of the garden, and the Eitz HaDa'as Tov VaRa.**

In his commentary on that passuk, the Alshich hakadosh asserts that HKB"H planted 613 trees in the garden, corresponding to the taryag mitzvos, which act like water nourishing the trees in Gan Eden. The **Eitz HaChaim** in the middle of the garden is the holy Torah, the source of all the mitzvos.

This notion is bewildering. After all, Yisrael received the Torah, which is the **Eitz HaChaim**, on Har Sinai. In the words of David HaMelech (Tehillim 40, 9), the holy Torah is food for the soul: "ותורתך בתוך מעי"—**and your Torah is in my gut.** Yet, the Torah teaches us that HKB"H installed protective measures at the gates of Gan Eden to prevent mankind from eating from the **Eitz HaChaim**. Furthermore, why didn't Yisrael live forever after receiving the Torah and partaking of the **Eitz HaChaim**—the **Tree of Life**?

To answer these questions, let us refer to HKB"H's statement regarding the future geulah (Yeshayah 51, 4): "כי תורה מאתי תצא"—

for Torah will come forth from Me. We find the following elucidation in the Midrash related to this passuk (V.R. 13, 3): אמר "הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא, חידוש תורה מאתי תצא"—**HKB"H said: "A new Torah will come forth from Me"**—**novel aspects of the Torah will come forth from Me.** We can suggest an explanation regarding the nature of this new Torah that HKB"H is destined to reveal to Yisrael based on a teaching in the Gemara (Pesachim 6b): "אין מוקדם ומאוחר בתורה"—the events recorded in the Torah are not in chronological order. We find a wonderful rationale for this principle in the Midrash Shochar Tov (Tehillim 3):

"לא ניתנו פרשיותיה של תורה על הסדר, שאלמלי ניתנו על הסדר, כל מי שהוא קורא בהן, מיד היה יכול לבראות עולם ולהחיות מתים ולעשות מופתים, לפיכך נתעלם סידורה של תורה, וגלוי לפני הקב"ה שנאמר ומי כמוני יקרא ויגיידה ויערכה לי".

The parshiyos of the Torah were not given in chronological order. For, had they been given in order, anyone who would read them, would immediately be capable of creating a world, resurrecting the dead and performing supernatural feats. Therefore, the order of the Torah was withheld and is only known to HKB"H, as it states (Yeshayah 44, 7): "Whoever will declare that he is like Me, let him proclaim it and set forth."

We can now begin to comprehend the nature of the **Eitz HaChaim** in the midst of the garden. It is the holy Torah, arranged by HKB"H in the proper sequence. Anyone who would read from it would be able instantaneously to create worlds and resurrect the dead. Therefore, had Adam HaRishon not sinned, he would have been permitted to eat from the **Eitz HaChaim**. He would have perceived the Torah in its proper order and would have lived eternally. For, if the study of the Torah empowers a person to resurrect the dead, it can surely eliminate the eventuality of death. For this reason, the Torah in its proper order is called the **Tree of Life**--"עץ החיים". For, one who reads from it attains eternal life.

Therefore, after Adam HaRishon sinned, and death was imposed upon him and all of the creatures within him, HKB"H prevented him from partaking of the **Eitz HaChaim**. For, He did not wish to reveal to him or, subsequently, to Yisrael the proper sequence of the Torah, as it is arranged in the heavens. It is crucial that they not be able to resurrect the dead or live forever, because in **Olam HaZeh**, the complete tikun demands that a person perish and return to the earth. This process cleanses him of the contamination of the nachash.

Nevertheless, at the time of the future geulah—when the sin of Adam HaRishon will be rectified and the decree of death will be repealed—HKB”H will resurrect the dead by means of the Torah arranged in its proper order. That is the true **Eitz HaChaim**—anyone who partakes of it lives forever. This is the message conveyed by HKB”H’s statement: **“A new Torah will emerge from Me.”** He will specifically reveal to Yisrael the Torah as it appears to Him, in its proper order. Thus, anyone who eats from it will enjoy eternal life, as it is written (Bereishis 3, 22): **“ואכל וחי לעולם”**—**and he will eat and live forever.** In addition, by revealing the proper sequence of the Torah, gates of illumination will be opened, revealing the secrets of the Torah which were previously concealed and beyond comprehension.

The “Sofrim” Perceived the Torah in Its Proper Order

Now, I would like to propose a tremendous chiddush with the utmost reverence and love. The name **“sofrim”** connotes much more than the mere ability to count the number of words and letters; anyone can do that! Due to their immense kedushah, HKB”H revealed to them His secrets, in keeping with the passuk (Tehillim 25, 14): **“סוד ה' ליראיו”**—**the secret of Hashem is revealed to those who fear Him.** HKB”H revealed to them the proper order of the parshiyos of the Torah, as they are arranged before Him. For, He knew full well that they would not abuse this knowledge; they would not use it to resurrect the dead without His permission, prior to the time of the future geulah.

This explains very nicely what we have learned in the Gemara (A.Z. 10b). When Antoninus, the King of Rome, witnessed how Rabbi Chanina bar Chama revived the servant that he had killed, declared to Rabeinu HaKadosh: **“ידענא זוטא שאית בכו מחיה מתים”**—**I know that even the least of you can resurrect the dead!** Also, we find the following in the sefer Beis Aharon (Likutim at the end of Maseches Yevamos): **We have a tradition that every Tanna and Amora mentioned in the sacred Gemara was able to resurrect the dead, as we find in the case of Rabbi and Antoninus.** In keeping with our current discussion, this ability stemmed from the fact that their immense kedushah enabled them to perceive the Torah in its proper order, as it was prior to the sin of Adam HaRishon.

Thus, we have achieved a better understanding of the Gemara’s statement: **“Therefore, the early scholars were known as “sofrim,” since they would count all the letters of the Torah. They would say that the “vav” of “גחון” is the midpoint of the**

letters of a sefer Torah, and “דרש דרש” is the midpoint of the words.” Because they were privileged to perceive the correct order of the parshiyos of the Torah, they were able to ascertain its midpoints accurately. So, when they stated that the midpoint of the letters of the Torah is the **“vav”** of **“גחון”**, and the midpoint of the words of the Torah is between the two words **“דרש דרש”**, their calculation was based on the order of the parshiyos as they appear to HKB”H.

«דרש דרש» Implies that Moshe Will Teach Yisrael the Torah at the Future Geulah Just As He Did at Matan Torah

Following this line of reasoning, let us now explain why HKB”H allowed the **“sofrim”** to reveal the precise midpoints of the Torah to us. As stated, they taught us that the midpoint of the words of the Torah is the phrase **«דרש דרש»**—which necessitates writing the first word at the end of a line and the second word at the beginning of the next line—and the midpoint of the letters of the Torah is the **“vav”** of **“גחון”**—which is why it is written as a large **“vav”** in a sefer Torah. He wanted us to realize that due to the **“cheit Eitz HaDa’as,”** we do not know the proper order of the parshiyos of the Torah. This realization should cause us to yearn to make amends for that initial sin and, thereby, hasten the geulah. Then, HKB”H will keep his promise to restore the proper order of the parshiyos: **“תורה חדשה מאתי תצא”**.

Let us expand on this lofty notion. If we analyze the two midpoints of the Torah that we have been discussing, it is evident that they are the focal points of the entire Torah. With these two midpoints, HKB”H is alluding to the future geulah, when the entire Torah will be arranged in its proper order. Thus, everyone will see that the midpoints of the Torah are exactly as it was taught.

Let us begin by explaining the significance of the phrase **דרש דרש**—the midpoint of the words of the Torah. We learn in the Midrash (Yalkut Shimoni Yeshayah 26, 429):

“עתיד הקב”ה להיות יושב בגן עדן ודורש, וכל הצדיקים יושבים לפניו, וכל פמליא של מעלה עומדים על רגליהם, וחמה ומזלות מימינו של הקב”ה, ולבנה וכוכבים משמאלו, והקב”ה יושב ודורש תורה חדשה שעתיד ליתן על ידי משיח”.

In the future, HKB”H will sit in Gan Eden and expound. All of the tzaddikim will sit down before Him; the entire heavenly family will stand on their feet; the sun and constellations will be to the right of HKB”H; the moon and the stars will be to His left. HKB”H will sit and elucidate a new Torah that will

be delivered by Mashiach in the future. We learn that HKB”H will reveal the new Torah to us in the future through the Melech HaMashiach.

Furthermore, the Zohar hakadosh (Bereishis 25b) teaches us that Moshe Rabeinu, the first redeemer, at the time of “yetziyas Mitzrayim,” is destined to be the Melech HaMashiach le’atid la’vo. This is alluded to in the passuk (Bereishis 49, 10): **“לא יסור שבט מיהודה, דא משיח בן דוד, ומחוקק מבין רגליו, דא משיח בן יוסף, עד כי יבא שיל”ה דא מ”ה, חושבן דא כדא.”** The passuk says: **“The staff shall not depart from Yehudah”**—this alludes to Mashiach the son of David; **“nor a lawgiver from between his feet”**—alludes to Mashiach the son of Yosef; **“until Shiloh arrives”**—alludes to Moshe; for the numerical value of **שיל”ה** is the same as the numerical value of **מ”ה**; both equal exactly 345. The Ohr HaChaim explains that Mashiach’s neshamah will contain elements from both David HaMelech and Moshe Rabeinu.

The Zohar hakadosh (Mishpatim 120a) teaches us this same fact in relation to the passuk (Koheles 1, 9): **“מה שהיה הוא שיהיה”**—**whatever has been is what will be.** The first letters of the words **מה שהיה הוא שיהיה** form the name **משה**. In other words, just like Moshe Rabeinu was instrumental in the first geulah—the geulah from Mitzrayim—**“מה שהיה”**; so, too, he will be instrumental in the final geulah—**“שיהיה”**. The Ohr HaChaim hakadosh (Bereishis 49, 11) explains that the neshamah of Mashiach will incorporate both the neshamah of Moshe Rabeinu and the neshamah of David HaMelech.

Accordingly, just as Moshe served as the redeemer in the first geulah and is destined to do so again in the final geulah; so, too, he will serve, once again, as the deliverer of the Torah to Yisrael. He taught Yisrael the Torah after Matan Torah, and he will teach Yisrael the Torah in the future, alBeis with new insights and revelations.

This coincides magnificently with the following elucidation in the Midrash (S.R. 2, 6):

“משה משה, הוא שלמד תורה בעולם הזה והוא עתיד ללמד בעולם הבא, שעתידין ישראל לילך אצל אברהם ואומרים לו למדנו תורה, והוא אומר להם לכו אצל יצחק שלמד יותר ממני, ויצחק אומר לכו אצל יעקב ששימש יותר ממני, ויעקב אומר להם לכו אצל משה שלמדה מפי הקב”ה.”

The repetition of Moshe’s name—**“Moshe Moshe”**—indicates that he taught Torah in Olam HaZeh and he is destined to teach in Olam HaBa. In the future, Yisrael will approach Avraham and say, “Teach us Torah.” He will reply to them, “Go to Yitzchak, who

learned more than me.” Yitzchak says, “Go to Yaakov, who served more than me.” Yaakov says to them, “Go to Moshe, who learned it from HKB”H.”

This enlightens us as to the inherent allusion HKB”H conveyed to us with the words: **“ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה—והנה שורף”**—**Moshe inquired insistently (“דרש דרש”) about the he-goat of the “chatas,” for behold, it had been burned!** Let us explain based on what the Abarbanel writes in parshas Acharei (Vayikra 16, 5). He asserts that the **“שעיר החטאת”** alludes to the yetzer hara, who entices a person to sin. Now, le’atid la’vo, the yetzer hara will be eliminated, as the Gemara explains (Succah 52a): **“לעתיד לבוא מביאו הקב”ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים”**—**le’atid la’vo, HKB”H will bring the yetzer hara and slaughter it in the presence of the tzaddikim and in the presence of the reshaim.**

Elsewhere, the Gemara teaches us (B.B. 16a): **“הוא שטן, הוא יצר”**—**it is the Satan; it is the yetzer hara; it is the malach hamaves.** In other words, they are one and the same. Hence, when the yetzer hara is slaughtered, the malach hamaves will be slaughtered, as well. We express this fact in the piyut Chad Gadya: **“ואתא הקב”ה ושחט למלאך המות”**—**then came HKB”H and slaughtered the malach hamaves.** This will all transpire due to the power of the new Torah, in its proper order, that HKB”H will reveal to us in the future. Consequently, we will be allowed to partake of the Eitz HaChaim and live forever.

This then is the interpretation of the passuk: **“ואת שעיר דרוש דרש משה”**—the first **“דרש”** indicates that Moshe taught us the Torah that he received on Har Sinai; the second **“דרש”** indicates that he will teach the Torah a second time—the new Torah that HKB”H will reveal le’atid la’vo. When he teaches the Torah the second time: **“והנה שורף”**—the he-goat of the “chatas” will be burned; in other words, the yetzer hara/malach hamaves will be terminated. Thus, we will be granted eternal life in Gan Eden, delighting in the splendor of the Shechinah, like Adam HaRishon prior to the cheit.

The Glorious Lesson Learned from the “Vav” of “גחון”

Continuing onward on this majestic path, we will proceed to explain the significance of the midpoint of the letters of the Torah—the **“vav”** of **«גחון»** in the passuk **“כל הולך על גחון”**—**whatever crawls on its belly.** Rashi comments: **This refers to a snake. The term «גחון» means bending low; for, it goes**

bent low and falling on its belly. The Maharsha explains (Kiddushin 30a) that the letter “vav” of «גחון» splits the snake’s belly like a sword.

It appears that we can explain the matter based on a passuk in parshas Vaeira (Shemos 8, 19): “ושמתי פדות בין עמי ובין עמך למחר”—**I will bring redemption between My people and your people—tomorrow this sign will come about.** The Ba’al HaTurim writes that according to tradition the word “פדות” is written in the sefer Torah without the letter “vav,” alluding to the fact that the geulah from Mitzrayim was incomplete. With regards to the future geulah, however, which will be complete, it is written (Tehillim 130, 7): “והרבה עמו פדות”—**and with Him redemption is abundant.** Hence, the word “פדות” is written with a “vav.”

According to the Shela hakadosh (Bo 4), this is the allusion inherent in the passuk: “ושמתי פדות בין עמי ובין עמך”. Since the word “פדות” without the “vav” indicates that the geulah was incomplete, the passuk continues: **“Tomorrow this sign (letter) will come about.”** There will be a tomorrow in the future—alluding to the future geulah—when the letter “vav,” which was absent in the geulah from Mitzrayim, will be present. (Translator’s note: The word “אות” can mean a sign and or a letter of the alphabet.)

With this understanding, the Shela interprets the following passuk (Vayikra 26, 42): “וזכרתי את בריתי יעקוב”—**and I will remember My covenant with Yaakov.** Rashi provides the following clarification: The Hebrew name Yaakov [יעקוב] appears in Scriptures five times in its full form, including the letter “vav”; whereas the name Eliyahu appears five times with the letter “vav” missing; Yaakov took these missing “vav”s from Eliyahu’s name as an assurance that Eliyahu will come and herald the geulah to his descendants. In other words, Yaakov seized from Eliyahu the missing “vav” from the word “פדות” as a form of security deposit until Eliyahu comes to announce the arrival of the final and complete geulah; at that time, the letter “vav” will return to its proper place, indicating that the redemption--“פדות”—is finally complete. In other words: “למחר יהיה האות הזה”—this letter represents tomorrow’s geulah.

Speaking with the Nachash Led to the Cheit Eitz HaDa’as

Let us elaborate further on the missing “vav” in the word “פדות”. So, how do we restore the missing “vav” to the word “פדות”? What must we do to merit and enjoy the total redemption of the future

geulah? If we examine the events surrounding the “cheit Eitz HaDa’as,” it is apparent that the sin stemmed from the fact that Chava entered into a relationship with the nachash and allowed it to engage her in conversation. She should have distanced herself from the nachash from the get-go. This is evident from the passuk (Bereishis 3, 1): “והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה”—**Now the serpent was more cunning than any beast of the field that Hashem had created. He said to the woman, “Even though G-d said not to eat from all the trees of the garden.”** Rashi comments: **Even though, he saw them eating from the other fruit, he pursued a conversation with her, so that she would answer him, and he would eventually talk about that specific tree.** Thus, it is apparent that had Adam HaRishon admonished Chava to distance herself from the nachash, she would not have fallen into his trap and eaten from the Eitz HaDa’as.

This explains very nicely the elucidation in the Midrash Shochar Tov regarding the first passuk in sefer Tehillim (1, 1): “אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב - מדבר באדם הראשון, אמר אדם הראשון, אשרני אם לא עמדתי בדרכיו”—**Praised be the man who refrained from following the counsel of the wicked, and stood not in the path of the sinful, and sat not in the session of scorners.”** This is a reference to Adam HaRishon. Adam HaRishon said, “I would have been praiseworthy had I not followed the ways of the nachash; and I would be praised if I hadn’t sat in the session of mockery.”

We can posit that this is why HKB”H cursed the nachash (Bereishis 3, 15): “ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא”—**I will put enmity between you and the woman, and between your offspring and her offspring. He will pound you on the head, and you will hiss at his heel.** As stated, the root of the sin was the fact that Chava entered into a relationship with the nachash and conversed with it. Therefore, the tikun is to create enmity between the nachash and the woman and her offspring. Their mutual animosity is so great that they both want to kill each other.

Now, we know that the letter “vav” at the beginning of a word functions like a conjunction, connecting two items. In the words of Rashi (Vayikra 1, 10): **The prefix “vav” adds to the preceding topic.** Thus, when a Jew fulfills the mitzvah of (ibid. 19, 18): “ואהבת”—**you shall love your fellow Jew as yourself**—he is, in essence, rectifying the connecting “vav,” by connecting with the element of kedushah. On the other hand, when he connects

with the yetzer hara and those who detest the Torah—those who emulate the nachash—he damages the connecting “vav”; because he is making an improper connection.

This explains Yaakov Avinu’s rationale for taking the letter “vav” from Eliyahu’s name—אליהו—as a guarantee. It is Eliyahu HaNavi’s job to prepare Yisrael for the future geulah by increasing peace, harmony and unity among Yisrael, and distancing them from the laws of the goyim. As it is written (Malachi 3, 23): “הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה'” “Behold, I send you Eliyahu HaNavi before the coming of the great and awesome day of Hashem. And he will turn back the hearts of fathers with their sons and the hearts of sons with their fathers.”

We can also appreciate the message conveyed by the statement: “ושמתי פדת בין עמי ובין עמך”—I shall bring about redemption between My people and your people. In other words, the geulah was predicated on the fact that HKB”H created a separation between the people of Yisrael and the people of Mitzrayim. To emphasize this fact, tradition dictates that the word “פדת” is written in the sefer Torah without the “vav.” This alludes to the fact that the geulah from Mitzrayim did not complete the tikun of the connecting “vav,” because there were still geulos that followed during which Yisrael continued to sin by connecting with and fraternizing with the goyim.

Nevertheless, the passuk promises: “למחר יהיה האות הזה”—tomorrow, in preparation for the future geulah, the tikun of the connecting “vav” will be completed. In other words, Yisrael will be totally dissociated from the other nations; they will only fraternize with their fellow Jews, with love, harmony, peace and friendship. This will afford them a total salvation, in keeping with the notion of : “והרבה עמו פדות”. This enlightens us as to the significance of the allusion HKB”H presents to us with the midpoint of the letters of the Torah, in the passuk: “כל הולך על גחון”. The “vav” of “גחון” is enlarged; it splits the belly of the nachash and eliminates him. For, when we accomplish the tikun of the connecting “vav,” by associating only with those who observe the Torah and fear Hashem, and we distance ourselves and dissociate ourselves from the nachash hakadmoni—namely, the yetzer hara—and all of its cohorts; we will then merit the future geulah, when the nachash will be eliminated by means of the new Torah that HKB”H is destined to reveal with the proper order of the parshiyos.

Thus, it is apparent that the two midpoints of the Torah that we have discussed complement each other beautifully. They both foreshadow the eradication of the nachash and the yetzer hara. At that time, Yaakov Avinu will return the letter “vav” to Eliyahu HaNavi and he will announce the future geulah, swiftly, in our times. Amen.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of אחינו בני ישראל

Family Madeb for the Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

Arthur & Randi Luxenberg לזכות of their wonderfull parents, children and grandson

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760

| [INFO@AREIVIM.COM](mailto:info@areivim.com)

| [WWW.AREIVIM.COM](http://www.areivim.com)

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

This Parsha discusses the laws of Tuma and Tahara, being spiritually pure and impure.

Tuma cannot be physically sensed, and therefore, it becomes difficult to prove its existence. It therefore becomes a Halacha that people may belittle. Since I work with teenagers and young adults, I find that one of the first things that they challenge and belittle is the need to wash their hands when they wake up and before they eat, claiming that they cannot see any difference before and after they wash.

I would like to offer a way to explain this to those who need to understand this. (People who believe in the Torah know that their lack of understanding is a gap in their lives, and not indicative of the value of Mitzvohs.)

In the world, there are physical categories, such as water, which can be touched, and which have character traits, such as density, which can be physically verified. However, the physical world also has intangible areas, such as airwaves, which are used for cell phones, etc. Airwaves cannot be touched but are just as real, and their use can be harnessed, as much as water. Even those that themselves use

airwaves may deny their existence. But those who understand airwaves will look down at them.

When I was younger, people would tell an unhappy person to smile, and assumed that the unhappy person's problems would go away. Today, people are aware of the existence of depression, an illness which cannot be physically touched but is as real as a physical illness, such as a broken bone.

As the world becomes increasingly aware of the many intangible forces in the world, people should not deny that the Torah also has its share of laws and realities that cannot be sensed. It should not come as a surprise, that in addition to the restriction not to steal, which is a tangible Mitzvoh, there are multiple intangible ones such as the laws of Tuma and Tahara.

In addition to appreciating these laws, people should appreciate that punishment is not an angry response to a sin, but is also a physical, although unseen, reaction to their actions. As in the secular world, there is more that is unseen in the Torah world than what can be seen.

A Mother is Seeking Help, and Doing so Honestly

Part 5

By Rabbi Shmuel Gluck

She replied:

"Yes, I see it is the ending of a four part article. My first response was that it should be a separate article as it is a separate topic, but once I read it in full, I realized it tied in very well; it sort of summarized the whole conversation. It made me see (not yet internalize, but see) that once again I am viewing human souls as an "all-or-nothing" endeavor. When I put myself in your position, as a mentor, I said, "Well, I would have given up by now", because the person is not doing a total one-eighty, but you are viewing every tiny accomplishment as an eternal merit. And that is how I should view myself and my family, of course. Also, the part about it taking time is something I could stand to internalize. Maybe that's the ADHD in me, but if I don't see results in two days or less, I tend to give up. But not this time, of course. Not this time. I look forward to reading the article in full. Thank you again."

I replied:

The most difficult task will be training yourself to be tenacious. You have to see your children, and yourself, as a mission in life. People who have missions never give up, and rise above the good days (which cause people to be complacent), or the bad days (which cause people to give up). You have to wake up every morning and remind yourself that, "Things are not as good as they seem or as bad as they appear". The balance is important.

When you have multiple missions in your life, some personal, others from Hashem, you will be defined by the one which is the most important mission, which is to acquire enough personal growth to "spill over" to your husband and children.

While this may sound really intense and is a real challenge, it can also be enjoyable. You should muster the energy to make your children their favorite suppers, buy them quirky birthday cards, etc.

I have a student who recently arrived at Areivim, after years of being a parasite and leeching on people because of his real issues. His upbringing is so toxic that I could understand why he is like he is, nevertheless, having a legitimate excuse to be unhealthy does not make it right.

He has just learned to appreciate something he did not know existed, and that there is something called a reciprocal relationship. He does things for me, and I do some for him. Instead of helping him because he's a Nebech, I help him because he just helped me. Instead of anticipating his needs to make sure he does not fall back on drugs, I help him because he is sensitive enough to text me when he will be five minutes late.

While he is working harder on self-growth than he has ever done before, it is actually much easier on his soul than when he was doing nothing. That is the beauty of living healthy. You do more, and it feels as if you are doing less.

You should become accustomed to relationships which are not defined by "how hard I always have to work" and by "people don't do what they are supposed to". Lighten up. See what people do as favors for you because they want to, such as paying your bills, smiling at you, or picking up something from the floor, because it is you. While this may seem as if I am dramatizing it a little, and I am, in essence, it's what is really taking place.

See that those around you are doing sensitive actions and, as a friend, be happy to do the same for them. Consider your children a blessing (which I know you do, but more in conversation, and possibly not in "real time"), and

do things for them, because they deserve it, and you want to be a part of their lives today and for years from now.

That is the attitude required to live life with gusto, and to overlook the real problems that constantly get thrown at us, because those problems are real. However, when the fun is embraced, although it may be more difficult to see, it is just as real. I learned this lesson from a powerful statement my daughter once told me.

My daughter got married at eighteen. Shortly afterwards, she told me, "Had I known how challenging marriage is, I would not have married so young, but, had I known how rewarding it is, I would have married younger." While my daughter applied it to marriage, it is just as applicable to parenting, and life in general. No one denies how difficult life is. It takes someone with an open mind to see how rewarding it is.

While I am not suggesting that these should be our last e-mails, I hope you have begun to see life differently, with what we have already written. Embrace it, and "figure out" what you need to do to sustain this new attitude and energy.

Thanks for corresponding. Your story is not an isolated one, and I hope that others who read our e-mails will also gain from them.

She replied:

"I have started for a few days already. I try to say my list in the morning, and repeatedly throughout the day, when I remember. I feel a small change

in myself; I feel more relaxed and self-confident. And I have noticed a tiny change in my husband and children as well. It might just be in my head, but that's perfectly OK with me. The last item on my list is, "This is going to take time, but it will work. Hang in there". And that's just what I am doing. B"H."

I replied:

You are experiencing the ripple effect that an individual can have on an entire group, which, in your case, is your family. Why can one person affect many, and not the other way? You are more focused, which causes you to emit more positive vibes than negative or "pareve" ones from those who are unfocused. The ability to affect others is powerful, and now you realize the effect it has had on your family. Now you have gotten a sense that it works both ways.

Your challenge will be to avoid complacency. The Yeitzer Hora convinces people to live unhealthily. When he realizes that people are too driven, he simply waits until they run out of steam. Yes, it seems easy now that you are on a roll, but it is still a lifetime mission. Even when sustaining healthy living becomes the norm, it will always require your being "on guard". Your job is to be forever vigilant.

While committing to a lifetime of vigilance may seem too demanding for you, you have also begun to appreciate its rewards. It is more demanding than you thought, but it is also proving to be more rewarding. Your family is calmer. Your husband is looking at you with more respect and you feel better about yourself. I am sure that you will agree that these are worth a lifetime commitment.

Keep strong, keep your sense of humor, and keep saying Tehillim.

Story from "Torah Tavlin" By Rabbi Dovid Hoffman

The customs of the Seder night are ancient and profound. They have been handed down for thousands of years, generation after generation, and there is much to learn from the varied and unique procedures. From a very young age, each and every Jewish child is taught the special mnemonic device to help remember the fifteen sections that make up the Seder night. It begins: "Kaddesh, Urchatz, Karpas, Yachatz ...." It means, "Recite Kiddush, wash the hands, eat the Karpas, break the middle matza ...." It has been a timeless custom for teachers to instill these words into the hearts and minds of their smallest, most impressionable students, who then recite them on the Seder night, explaining each word in Hebrew, often followed by a translation in the Yiddish vernacular.

The first word, "Kaddesh" is explained thusly: "When the father comes home from shul on the night of Pesach, he puts on his kittel and makes Kiddush right away, so that the little children do not fall asleep without saying the Four Questions, beginning with 'Mah Nishtana.'"

One year in the home of the Shpoler Zeide, R' Aryeh Leib Saba zt"l, his young son began the customary recitation with the word "Kaddesh" and then proceeded with the Yiddish explanation, as follows: "Kaddesh .... When Tatty comes home from shul on Pesach night, he must recite the kiddush immediately." His explanation, however, went no further, and after a few moments of silence, his father asked, "Nu? Why don't you continue?"

The little boy shrugged his shoulders. "My teacher didn't tell me anything else to say," replied the child.

The Shpoler Zeide then proceeded to tell his son the rest of the explanation, which continues: ".... so that the little children will not fall asleep and they will ask the Four Questions beginning with 'Mah Nishtana.... why is this night different from all other nights?'"

The following evening, on the second night of Pesach, the boy's teacher was among the guests at the Shpoler Zeide's table. Right before the Seder began, the Tzaddik asked the teacher, "Why did you leave out part of the Kaddesh? Why didn't you teach the children the rest of the explanation that has been around for so many years?"

"Oh," replied the teacher nonchalantly, "I didn't think it was so important for a little child to know. Anyway, that is not the most important part of the explanation."

The Shpoler Zeide was unhappy with this reply. He simply couldn't fathom why a teacher would do such a thing. He said, "How do you dare take upon yourself to alter the venerable customs of our illustrious ancestors? You simply don't understand the depth and profundity of this teaching." Immediately, however, the Shpoler Zeide calmed down and smiled. "Listen, and I will explain the inner meaning of these words."

מעשה אבות... סימן לבנים

R' Aryeh Leib said, "The words 'Kaddesh, Urchatz' - they are the introduction to the whole Seder. In the Zohar it is written that Rabbi Chiya opened up his discourse with the words from Shir Hashirim (Song of Songs) - 'I am asleep but my heart is awake.' This means, 'I am asleep during the Golus (exile)' - the long and enduring exile has caused the Jewish people to fall asleep, lacking the heights of spiritual sensitivity.

"Thus, the true meaning of the children's words are, 'When the Father comes home from shul on Pesach night' - when our Father in Heaven returns to His Abode on High and He sees that all the Jews, no matter how exhausted they are from their preparations for the holiday, all go to shul to pray and give thanks to Him, what does He do? 'He puts on his white kittel and recites the Kiddush right away' - Hashem takes on the role of the chosson, the groom, and renews His vow of betrothal to His deserted bride, the Jewish people, as it says in the Navi Hoshea: 'And I will betroth you to Me forever.'

The Shpoler Zeide's eyes were shining with a feverish glow. "And why must He do this with such haste? 'So that the little children will not fall asleep.' The prophets often refer to the Jewish people as the precious children of Hashem. The Almighty must act immediately to redeem His people, lest the deep slumber of the Exile totally overwhelms them (G-d forbid), and they cannot be awakened, for in that case, the future redemption would be impossible.

"The end of the phrase is, 'So that they will ask the question, 'Mah Nishtana .... why is this night different from all other nights?' In other words, we, the Jewish children of Hashem will ask, 'Tatte, why is this terrible, dark exile longer than all the other exiles we have previously endured? When will this long night end - and the light of the Geulah - the arrival of Moshiach Tzidkeinu - will shine forth?'"

As he uttered these last words, the Shpoler Zeide could not contain his emotions and he burst into bitter tears. "Father in Heaven, redeem us quickly from the exile while we are only in a 'half sleep' and our hearts still remain awake! Hashem, do not wait until we fall into a slumber so deep that we can never be awakened!" All those at the table who witnessed this scene were shaken to the core with a desire for repentance, many weeping from the depths of their souls.

But R' Aryeh Leib abruptly interrupted this sad mood. Brightening appreciably, he called out, "Kinderlach, children, let us have some liveliness at the Seder, and give our Father a little 'nachas.' Let us show Him that His 'kleina kinderlach' - small children, can dance and be joyful even in this deep darkness!" And with that, the Tzaddik, who was renowned as an exceptional dancer, began to twirl around in a dance of spiritual rapture.

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"l

Dovid Gurwitz

Parshas Shemini

Eating Beyond Nature

Rav Shmshon Raphael Hirsch zt"l provides a continuation of his theme of the uniqueness of Jewish clarity.

We said last week that Rav Hirsch explains the following: just as *Moshe Rabbeinu* received his *nevuah* in a clear, day-like manner, so too, it is lucid, clear, fully awake man, with his wakeful, clear-thinking and free-willed mind, who has to approach *Hashem* and bring *korbanos* only by the clarity of day.

Likewise, regarding the work of the *kohanim*, in the *mishkan*, they had to elevate themselves by avoiding anything which lessened the clarity of mind, and ate what Rav Hirsch calls the "meal of the priests in the area of the sanctuary" to complete the *korbonas* and their *caporah*. This means that we non - *Kohanim* are quite removed from considering that the food we eat has a bearing on our minds in our *avodah* as a *mamlechas kohanim vgoy kadosh*.

Therefore, Rav Hirsch links the earlier part of *parshas shemini* – dealing with offerings and the *kohanim* - directly with the discussion of the dietary laws which follow.

As he summarizes, the body of the nation was created at *Pesach* and *Rosh Chodesh*. By *Mishpatim*, the social life was arranged. From *Terumah* to the eleventh chapter of *Shemini*, the *Mishkan* was built, involving and leading to *kedusah* for all of call Yisrael. For all this to become a reality for everyone, the call came to be *kedoshim tiyu ci kadosh ani hashem eloheichem*. For this, the people need to be fed specially for this goal.

It is interesting that the *Torah's* main discussion of food permissibility appears in *Parshas Shemini*, right around *Pesach*, where we are so cautious about not eating a certain type of food – *Chametz* – which, ironically, as Rav Hirsch describes, has been the cause of civilization being able to actually develop and expand.

The fact that *Pesach* is called *Chag Hamatzot*, in this regard, is a strong indicator that *Hashem* wants us to think about the effect of food. *Hamatzot* is the *Gematriah* of the word....*Yisroel*.

The real *Afikomen* of the *Seder*, however, is not only about food – it is about *Matan Torah*. We see a hint to that through the value of the last letters of the expression *Leshana Haba BeYerushalim* – *Heh* (5), *Heh* (5), and *Mem* (40) – which add up to 50, the number of the distance of days from *Pesach* to *Shavuuous*. Then, we get the *Torah*, on the fiftieth day, which would actually be in the *Omer* count week of the eighth, or *Shemini*.

Parshas Shemini teaches us a mystical connection between two aspects which are described in great detail in the *Parsha*.

First, the service that the newly established *Kohanim* performed with the inauguration of the *Mishkan* took place literally on the eighth (*Shemini*) day of building it. Second, there is the discussion of *Kedusha* in eating, since *Parshas Shemini* contains the laws of *Kashrus* – i.e., which creatures, fish, and birds one can and cannot eat.

Perhaps we can see the *Parsha* – and its directive regarding elevating our eating – in a new light, after considering the following: The word *Mishkan* – spelled *Mem* (40), *Shin* (300), *Cuf* (20) and *Nun* (50) – has a value of 410. So does the word *Kadosh!* So does the word.....*Shemini!*

What is the connection among *Mishkan*, *Kadosh*, and *Shemini* – other than their sharing of the same *gematriah*?

The *Mishkan* is a source of Holiness – hence, same *gematria* as *kadosh* - and all the offerings brought on the eighth day – also same *gematriah* as *kadosh* - were focused on increasing awareness of the Holiness of things in our lives.

Properly eating feeds our soul, more than our body. This makes sense, since the Creator of our soul knows what sustenance it needs. In fact, the *Torah* says, in *Sefer Devarim*, that "...not by bread alone does man live, but by all that comes out of *Hashem's* mouth does man live".

This Hebrew phrase has 44 letters. (Four and four also equals eight). Forty-four is the value of the word *Daam*, which is blood. The *Seder* partly focuses on blood, and even spilling wine because of it. Our sages tell us that the word *Adam* is, in fact, made up of *Aleph Daam*. This means ....*Hashem* – the *Aleph* – who is Holy, is connected to the blood, the *Daam*. That is one way of seeing *Adam*.

The *Bnei Yissascar* points out another aspect of food that we need to keep in mind. He writes that the letters comprising the word *Omer* – *Ayin*, *Mem*, and *Reish* – when each letter is spelled out -- add up to a value of 10 times (72) *chesed*, since we should view this time from barley harvest to wheat harvest as the reminder that *Hashem* shows great *chesed* to feed us.

ויקריבו לפני ד' אש זרה אשר לא צוה אתם... וידם אהרן

And they brought before Hashem an alien fire that He had not commanded them... And Aharon was silent. (10:1,3)

Much has been written concerning the apparent misstep of Nadav and Avihu in offering what was considered an alien fire, and the reaction of their father, Aharon HaKohen, to their tragic deaths. Chazal have analysed and explained every word in order to give later generations a clue, a path for understanding and coming to grips with this tragedy. The Torah writes, Asher lo tzivah osam, "That He (Hashem) had not commanded them." Apparently, their sin was in acting on their own. Discipline is obviously important, but is it that demanding? The Chiddushei HaRim sheds light on this "sin." He derives from the words Asher lo tzivah lahem that man's claim to greatness is only to the extent to which he fulfils Hashem's commands.

Nadav and Avihu were tzaddikim gemurim, completely righteous men, whose intent was certainly l'shem Shomayim, for the glory of Heaven. Yet, there was one thing missing from their act of devotion: tzivui Hashem. Asher lo tzivah osam: Although they had not been commanded to act, they did so. From their punishment, explains the Chiddushei HaRim, we derive an important lesson: carrying out Hashem's command is what makes an action important – not its intrinsic value. Yiddishkeit is a religion built upon dvar Hashem, the word/command of G-d. When one severs the act from the command, the mitzvah becomes lifeless.

When Aharon HaKohen remained silent following the deaths of his sons, it was not merely to suppress his actual emotions. Indeed, this silence bespoke his true greatness. Aharon had the ability to abrogate himself completely – body and soul – to Hashem's Will. Hashem selected him to be the Kohen Gadol, explains the Sfas Emes, because of his sole desire to fulfil the Will of Hashem, Who commanded him. Vayidom Aharon was his affirmation of Hashem's Will, his acceptance of Hashem's judgment. Bikerovai Ekadesh, "Through those closest to Me, I will be sanctified." Regardless of one's spiritual eminence, in order to achieve closeness to Hashem he must carry out His Will. Aharon's suppression of emotion was, in effect, atonement for his sons' overzealousness to serve. The ultimate service to Hashem is to perform His Will. This is one instance when "extra credit" can detract from the actual achievement.

ותצא אש מלפני ד' ותאכל אותם וימתו לפני ד'

A fire came forth from before Hashem and consumed them and they died before Hashem. (10:2)

Chazal enumerate a number of areas of deficiency in the behaviour of Nadav and Avihu which, on their lofty level, was considered sinful. One of their shortcomings was manifest in their drinking wine prior to performing the service. Inebriation might find an acceptable place in contemporary society's morally bankrupt value system, but it certainly did not belong in the Priestly service. While Nadav and Avihu certainly did not entertain the idea of inebriation, this does not preclude their partaking in a glass of wine. Truth be told, they were not commanded against drinking wine prior to performing the

service until after the fact – and then they were gone. It was their brothers who were the beneficiaries of this law. How could it be held against them? This question is posed by the Rosh (Teshuvos, 20). He explains that they should have learned a lesson from precedent, having seen examples of individuals (Noach, Lot) who, upon being lax with alcohol, had erred. Likewise, Nadav and Avihu should have realised that wine causes one to err. Indeed, it is quite possible that their error in the service occurred as a result of the wine.

People should take a lesson from the past. Lot drank; consequently, he lost control of his faculties and acted licentiously. Noach did not fare well when he had too much wine. One does not have to be extraordinarily brilliant to realise that wine can be dangerous.

Veritably, Noach did not have people from whom to learn about the ills of inebriation – but Lot did. Furthermore, Lot should have learned from his first night's travesty with his daughter. Why did he repeat his error? (Truthfully, Noach could have learned from Adam HaRishon, who some commentators contend ate from a grape.) Not only should one learn from the past mistakes of others, he should also learn from his own past mistakes.

Some of life's most meaningful and compelling lessons are derived from those who have lived before us, whose experiences were similar to what we are going through today. If we listen and respond to their advice, they might even guide us toward choices that are beneficial to us. Surely, they can steer us away from making flawed decisions based upon reckless indifference to what others have to say. These mistakes can not only hinder our success, they can destroy us. Furthermore, on a positive note, when we look to grandparents, parents, mentors and friends who have "been there and done that," we find examples of faith, commitment, hard work, dedication and sacrifice – qualities that guide us towards the path of success.

Judaism is a rendezvous between the past and the future. We are enjoined a number of times in the Torah to z'chor, remember, various experiences that have moulded our nationhood. Zikaron means memory, which is the inactive form of z'chor. By constantly fulfilling the commandment to remember actively, we see to it that the past is not relegated to a distant history; it does not become an inactive memory, but it is incorporated into the present. If our future is to become a reality, we must see to it that it is firmly anchored in the bedrock of the past. Life moves on. We must move on with time and learn to acclimate ourselves with the benefits and challenges of the present, so that we can hope and plan for the future. Someone who lives only in the past lives a life filled with nothingness. The past is gone. It remains a source of direction for the future, with lessons garnered from the past. Unless we look backwards, we have great difficulty properly focusing on going forwards.

The secular movements which began to germinate in Germany and Russia at the end of the eighteenth century, and then metastasised to America in the mid-nineteenth century, saw the past as a hindrance to realising their idea of the future. Thus, the adherents broke ties with the past. Without history there is no stability, no anchor, no pride. One cannot look forward to anything if he has nothing on which to look back, but (in their alienated minds) shame.

The adherents of the secular movements were ashamed of the persecution, of the pogroms, of the fact that the Jews were considered parasites. It troubled them. Rather than accept that Hashem

providentially guided their lives and that everything occurred for a reason, they chose to ignore both Hashem and the reason. Why should one own up to his obligations to the Heavenly messages that he receives if he can just as easily sever his connection and be oblivious to them?

Thus, they broke with the past. They lived for the present. Sadly, they neither have a substantial present, nor do they harbour much hope for the future. All because they broke with the past.

בקרבי אקדש

Through those who are close to Me, I will be sanctified. (10:3)

When Hashem carries out His decree of Strict Justice, especially when – as a result of this decree – someone dies, Hashem's Name is sanctified. There is no greater *Kiddush*, sanctification, of Hashem's Name, than *missah*, death. It indicates that Hashem is in control, that He alone determines how long and under what circumstances one will live. The *Talmud* (*Niddah* 30b) comments concerning the *pasuk*, *Ki li tichra kol berech*, "To me will every knee bend" (*Yeshayahu* 45), *Zeh ha'missah*, "This is a reference to death."

Indeed, the solemnity of a funeral – even one that takes place with a majority of non-practicing Jews in attendance - is compelling. Everyone dons a *yarmulke*, recites *Kaddish* and attempts to observe the various *halachos* intrinsic to the mourning ritual. This is because death evokes the spiritual dimension within a person and calls to mind the awesome power of death/mortality. It demonstrates to us that everything and everyone is nullified before G-d.

With the understanding that *Kiddush*, sanctity, means understanding that Hashem's Presence and power fill the world, that He controls *every* aspect of Creation, we understand the meaning of *chillul Hashem*. *Chillul* (derived from the word *chalah*, hole, vacuum) is a statement that the sinner makes (by inference through his actions) that Hashem does not, in fact, fill the entire world. When a person commits a *chillul Hashem* he makes a statement: "G-d does not fill this place. I can do what I want." With this in mind, *Horav Shimshon Pincus, zl*, explains why the only *kapparah*, atonement, for *chillul Hashem*, is death. When a person desecrates Hashem's Name, he creates a void in the glory of Heaven, a void that can be filled only through a *Kiddush Hashem* of the same calibre of the void. This is death.

This is a frightening statement. The very idea that *chillul Hashem* can be repaired only through death is in and of itself alarming. The "why," the statement inferred from his actions that G-d does not exist here is dreadful. We do not take *chillul Hashem* seriously. Otherwise, we would exert the greatest care in our public activity to make absolutely certain that a bystander who does not know any better does not suspect us of a misstep. The consequences can be devastating.

ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף ד'

And your brethren, the entire House of Yisrael, shall bewail the conflagration that Hashem ignited. (10:6)

Chazal derive from here that the suffering of a Torah scholar (in this case, Aharon *HaKohen* and his remaining sons grieving) should be shared by all of *Klal Yisrael*. Indeed, as *Horav Shlomo Kluger, zl*, says, all Jews should show solidarity by mourning and grieving over a fellow Jew's misfortune. *Kol Bais Yisrael* applies to every generation of Jews. Forever, until *Moshiach* arrives and wipes away our tears, it is incumbent upon us to shed tears over the tragic and untimely deaths of the two sons of Aharon *HaKohen*, Nadav and Avihu. Indeed, in the *Yom Kippur Machzor* right before *Krias HaTorah*, it is stated that it is a noble merit to weep over the deaths of Nadav and Avihu. [The Torah reading of *Yom Kippur* is from *Parashas Acharei Mos*, which mentions their deaths.]

This imperative (to mourn Nadav and Avihu) is not consistent with an inference made by *Chazal* (*Moed Kattan* 27b) from a *pasuk* in *Yirmiyahu* 22:10, *Al tivku lameis v'al tanudu lo*, "Do not cry for a deceased and do not shake your head for him." We should not mourn/grieve for the departed more than necessary. During the first three days (following the death of a relative), the family grieves/weeps. Seven days are allotted for eulogy and lamenting, i.e., intellectual appreciation of the deceased; thirty days are set aside for prohibiting haircuts. After that (thirty days after passing), Hashem says to the mourners, "You do not have greater compassion than I." In other words, after thirty days we move on. How do we reconcile *Chazal's* allotment of a thirty day limit on mourning with the injunction to mourn Nadav and Avihu forever?

Horav Shimshon Pincus, zl, explains the concept of "moving on" as related to the *seudas ha'vraah*, the meal eaten by the mourners following the funeral. The foods that are consumed are round, i.e., eggs, beans, bagels, which express the concept of the life *cycle*. This illustration that the world was created upon the principle of *v'zarach ha'shemesh, u'ba ha'shemesh; dor holeich v'dor ba*, "The sun rises and the sun sets; a generation leaves (dies), and a generation comes (is born)." The ensuing generation completes/fills the vacuum left by the previous generation. Thus, mourning and expressing grief has limits, because we must keep in mind that what has departed has been (sort of) replaced. We must move on.

This applies only when the passing of the deceased has been a natural phenomenon. In a situation in which the passing represents an uprooting, however, a removal of sorts in which the original nature and character of the deceased and what he/she represented is gone forever, the lament and grief do not end. One who loses a limb mourns its loss for the remainder of his mortal life. Some "endings" are final and overwhelming, leaving no room for replacement.

The sudden, untimely deaths of Nadav and Avihu, under such tragic circumstances, went far beyond the pale of acceptability. Had they died after living long lives, after having mentored successors who would replace them in accordance with the level of the upcoming generation, then the mourning and grieving expressed over their loss would be "normal," within the parameters of the loss of a *gadol*, Torah giant. They, however, neither died naturally under normal circumstances, nor did they leave anyone in line to step into their shoes. Our nation will forever be bereft of the two Torah and spiritual giants of the calibre of Nadav and Avihu. Thus, the weeping continues throughout the generations.

This, posits *Rav Pincus*, is the underlying reason for the weeping that continues for the myriads of Jewish souls that were prematurely – and under the most brutal circumstances – taken during the *Churban* of the *Batei Mikdash*, when the Temples were destroyed. Gone was a world that never returned; gone was a generation that left a void which is felt throughout the millennia. This is an incalculable, irreplaceable loss. Thus, we continue to weep on the Tenth of *Teves*, Seventeenth of *Tammuz* and on *Tishah B'Av*. These destructions were followed by the Crusades, Inquisition, Pogroms of *Tach v'Tat*, the many wanton murders that devastated our people in Western and Eastern Europe for hundreds of years, until the cataclysmic Holocaust which saw the cruel murder of six million of our brothers and sisters. For them we continue to weep – and weep.

Yad Vashem, the Holocaust museum in *Eretz Yisrael*, is a unique memorial to the martyrs of the Holocaust. A little over thirty years ago, with funds donated by a family in California, they added a wing dedicated to the memory of the one and a half million children under the age of twelve who were sadistically slaughtered by the Nazi murderers. Among the victims was the donor's (Spiegel family) son.

Rabbi Berel Wein describes his experience visiting this poignant memorial. He walked into a single enormous underground room, which was pitch black, so dark that he was unable to see his hand in front of his face. In the middle of the room, a single burning candle

provided a small dot of light which was bounced off mirrors placed strategically throughout the room. One candle multiplied many times over to give the impression that there were candles burning all over. Indeed, wherever one looked, an eerie reflection of candlelight greeted him. As Rabbi Wein remarked, "It was a congregation of tiny souls in search of bodies."

The darkness was overwhelming – but so was the bouncing light. Adding to the frightening spectral effect was the sound of a recorded (man's) voice reading off names of young children, their ages and the cities from which they were taken captive to be murdered. He stood in the blackest of rooms, staring at the ghastly light and imagining that he was surrounded by one and a half million children whose names he was hearing. These children would have now (late 1980's) been in their forties and fifties, with children and grandchildren of their own. Instead, their lives were cruelly snuffed out.

Understandably, this scene was compelling, to the point that Rabbi Wein remembers breaking into incessant weeping and running from the building into the blinding Yerushalayim sunlight. Then he stopped – and thought for a moment. It had just occurred to him that his name had not been called. The age was a good fit; so was the name. The difference was that he "happened" to live in Chicago during the Holocaust – not Europe. Had his grandfather moved east instead of west, his name quite possibly could have been on the list of *Kedoshim*, martyrs.

Those of us who survived – either by being in the right place at the wrong time, or, like myself, being a child of survivors who by *Hashgachah Pratis*, Divine Providence, was born after the war to parents who survived the *Gehinom* – have an awesome, unbelievable prodigious obligation, a responsibility to do whatever we possibly can to elevate *Kavod Shomayim*. We were spared for a reason. Those one and a half million souls whose lives were cut short provide a reason for us to weep. Weeping is personal, an expression of our emotions over what we/our generation/*Klal Yisrael* have lost. We cry for *ourselves*. What do we do for them? As Rabbi Wein says: We increase our efforts to do something positive for our People: build more *yeshivos*; welcome more Jews into the fold; reach out to those boys and girls who we are about to lose; do not rest until we have added our brick to the future *Bais Hamikdash*. We should remember that we live not only for ourselves, but we must also live for them.

**וכל כלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו כל אשר בתוכו ישמא
ואתו תשברו**

All earthen vessels into which (something contaminated) falls, all that is within it shall be unclean, and it must be destroyed. (11:33)

Unlike wooden or metal vessels that are rendered (spiritually) unclean by virtue of being touched externally by an unclean object, *klei cheres*, earthenware vessels, become unclean only when the contaminated object is within the airspace of the vessel. External contact of a *Klei cheres* is not *mitamei*, does not render the earthenware vessel unclean. The *Kotzker Rebbe, zl*, explains this *halachah* as predicated on the notion that only something of value can be rendered unclean. Wood and metal possess intrinsic value. Thus, they can become unclean. Earth, however, has no intrinsic value, other than the fact that if it is formed into a vessel, the vessel can serve as a container. Hence, the state of *tumah*, contamination, can apply only when the contaminated object is lowered into/contained within the earthenware vessel. Its value derives from within.

Man's value also derives from within. In other words, it is not what you are, but what you do or are able to do. External value is of no consequence. A person who is able-bodied, but does nothing, does not derive much value from his physical strength. One who is endowed with a superior mind, but either does not use it or uses it for frivolous,

meaningless pursuits, has very little added value as the result of his superior mind. On the other hand, one who devotes himself to spiritual advancement, his value elevates with his achievement. As Jews, our value system is determined by the Torah. Our Sages define the value of man by teaching us the meaning of wisdom, strength, wealth, honour, etc. It is all about moral, ethical and spiritual strength and the ability and stamina to apply them. The manner in which we act defines our perspective on what we consider significant, worthy, valuable. Our adherence to Torah values not only defines who we are, but also what we are. Our personal value is grounded in what we value. When we accept spiritually, morally and ethically correct behaviours and values, we have personal worth. When we demonstrate a lack of good judgment in defining our sense of value, focusing on the ephemeral, external and contemporary societal, culturally bankrupt standards, then we indicate a flawed perspective on values, and subsequently denigrate ourselves.

We are created with enormous spiritual potential as a result of the *neshamah kedoshah*, holy soul, for which our body serves as its container. The soul cannot function on its own. The body without the soul is, likewise, of no value. They need one another. Quite like the analogy provided by *Chazal*: Two men: one blind, and one who had no legs. One cannot see where to go and the other is unable to go. They work out a relationship whereby the blind man carries on his shoulder the one without legs. The blind man serves as the medium of conveyance, while the man without legs is the guide. Together, they are able to safely navigate their way to their destination.

Parents talk about the values they want to see adopted by their children. If we want our children to live a Torah life with Torah values of the highest ethical and moral standards, then we must show them by example how to live. If our focus in life is personal fame and the pursuit of wealth and pleasure, what can we expect from our children? Our misguided standard of living presents them with a message: This is important to me. This is what I consider to be of value. How can we expect them to be any different?

Va'ani Tefillah

**ובנה אותה בקרב בימינו בנין עולם
U'venei osah b'karov b'yameinu binyan olam.
*And build it very soon... as an everlasting Building.***

As in physical/material edifices, endurance is based on the quality of the materials and the skill and dedication of the craftsmen. A spiritual edifice is no different. It requires workers who are G-d-fearing and totally committed to their work. The materials must be formed with holy intentions, with the knowledge that these materials will comprise an edifice that will be a medium for serving Hashem.

Both the First and Second *Batei Mikdash* were built by individuals whose spiritual qualities were not up to par. Thus, their spiritual shortcomings caused the Temples to be constructed with certain human limitations. The *Bayis HaShlishi*, Third Temple, will be erected at a time when our people have reached an optimal spiritual level, without deficiencies. At that time, our relationship with Hashem will be on an unparalleled spiritual plane, transcending the laws of nature, such that whatever limitations of human endeavour prevented the first two Temples from achieving endurance will no longer be factors.

Thus, the Third Temple will never be destroyed.

To sponsor a *mazaltov*, *simcha* or *yartzeit*, email: peninim@dvar.info

Parashas Shemini

With All of Your Efforts

Mitzvah number 149 according to the Sefer HaChinuch prohibits the Kohanim from entering the Beis HaMikdash wearing long hair. The holiness of the Beis HaMikdash requires the Kohanim to sanctify it using every means within their power. As the Sefer HaChinuch explains (mitzvah number 95), Hashem wants His children to attain the highest levels of purity and holiness. To accomplish this we need a place that is sacred and free from even the smallest impurity. Only there can we totally purify our thoughts and our hearts. What makes the Beis HaMikdash so holy? Our efforts to sanctify it. Any action that is counterproductive diminishes the purity. The Gemora (Brochos 8a) states that from the day that the Beis HaMikdash was destroyed, Hashem's only possessions in this world are the Jews who observe the halacha. Since the Divine Presence is not felt in the Beis HaMikdash, it rests only upon those Jews who observe the halacha. Therefore, just as we put our full strength into sanctifying the Beis HaMikdash, so too we must observe the halacha with all of our efforts.

Kinderlach . . .

We are all striving to follow the halacha. Whatever you do, don't you always want to do your best? To do your best you have to refrain from counterproductive activities. The Torah relates that a Kohen's long hair in the Beis HaMikdash is detrimental. You might say, "What difference does the length of his hair make in his service to Hashem?" You see that it makes a big enough difference for the Torah to prohibit it. Similarly, he cannot serve with torn clothing. We can never think, children, that anything we do is unimportant. Even maintaining a neat appearance is part of Avodas Hashem. We want to observe the halacha as perfectly as possible. We want all of our activities to bring us closer to Hashem, and thereby increase His Presence in the world.

Holy Nation

“What is that little black thing on the table, Abba?”
 “It looks like an ant, Chaim. Yes it is. Let's get it off the table quickly. We surely wouldn't want it to wander into our

food.”

“Uch. How disgusting!”

“That is exactly what the Torah says, Chaim. ‘Do not make yourselves disgusting with any creeping thing, and do not make yourselves *tomei* (impure) with them.’ (Vayikra 11:43).”

“I have a question about that verse, Abba. The Torah just went into great details about the forbidden insects. Why does it add on this warning against creeping things afterward?”

“The Ohr HaChaim answers your question, Chaim. The

verse states, ‘Do not make **yourselves** disgusting.’ When

you eat something repulsive, you yourself become repulsive.

Even if you accidentally eat a bug, you become *tomei*. Don't

do it to yourself! The Torah repeats

the warning to reiterate that we must

take special care with this *issur* (forbidden thing). Why? ‘Because I am Hashem, your

G-d’ (Vayikra 11:44). You are a holy and pure nation, the only one whom The

Almighty chose to call His. ‘Sanctify yourselves, and you shall be holy, for I am

holy’ (Vayikra 11:44). The Ohr HaChaim explains that if we take special precautions to avoid eating insects, Hashem will

make us holy by resting His *Shechina* (Divine Presence) upon us.”

“Amazing. I did not realize how privileged we are, Abba.”

“We are Hashem's holy nation. Remember it forever.”

Kinderlach . . .

Just the thought of eating a bug is repulsive. However, there is much more to that little bug than meets the eye. He is a siman (sign) of the kedusha of Klal Yisrael. We are a holy nation. Our souls are capable of hosting the Shechina. The little insect can defile our soul, taking away from its kedusha. Guard your holiness, kinderlach. Keep your souls pure. Then you will continue to merit the privileges of the holy nation - Shechina.

The Yoke

“Abba I feel that I am working hard preparing for Pesach.”

“Are you doing a lot of cleaning, Avi?”

“Well, ummm, not really. I was referring to spiritual preparation.”

“Oh, you must be talking about the four parshios.”

“Yes, Abba. Four weeks ago (Parashas Shekalim) I worked on dedicating the

gashmius (material possessions) to Hashem. Two weeks ago, (Parashas Zachor) I hated the evil of Amalek and wiped him out of my life.”

“Fantastic, Avi!”

“What shall I work on this week, Abba?”

“This week is Parashas Parah, Avi. It is about the purification process, which requires the ashes of the Parah Adumah. In the times of the Beis HaMikdash, every Jewish male went to Yerushalayim for the

Shalosh Regalim (three pilgrimage festivals). They would offer *korbonos*

(sacrifices) in the Beis HaMikdash. They needed to

be *tahor* (spiritually pure) in order to offer the *korbonos*.

Therefore, they would purify themselves, using the ashes of

the *Parah Adumah*, before the *regel*. We read the beginning of

Parashas Chukas, which details the mitzvah of Parah Adumah, as the special

Maftir of Parashas Parah this week, to commemorate that purification.”

“Does Rav Zeidel Epstein say anything more about this parasha, Abba?”

“Ahhhh. You remember his beautiful drashas from the last two parshios, Avi.

He has an insight on Parashas Parah also. The Parah Adumah is called a ‘*chok*’ – a

mitzvah whose underlying reason we do not understand. We accept the mitzvah,

however, and perform it exactly as Hashem prescribes, even though we do

not understand it. This is a crucial aspect of *kabolas ole malchus Shomayim* (acceptance of the yoke of Heaven). We keep

the mitzvos for no other reason than Hashem commanded them to us. This is

the *yesod* (foundation) of our avodas Hashem. We are Hashem's servants and

perform all aspects of His will at all times, under all circumstances.”

“I'm ready, Abba. I'm serving Hashem no matter what!”

“Be matzliach, Avi!”

Kinderlach . . .

Did you even see a plow being pulled by oxen? They wear a yoke around their necks. The yoke keeps them under the control of their master. They cannot deviate from the path that he wants them to travel. We are like the oxen, Hashem is the master, and the yoke is the mitzvos. We follow all of the mitzvos, even those that we do not fully understand, because

The Master commanded them to us. Kaballas ole malchus Shomayim – that is Parashas Parah.

Say It

**יהי ביום השמיני קרא משה "9:1
לאהרן ולבניו, ולזקני ישראל"**

"And it came to pass on the eighth day that Moshe called Aharon and his sons and the elders of Yisroel." Moshe performed the Avodah for the first seven days, the days of practice for the Avodah in the Mishkan, and now the eighth day came, and it was time to be given over to Aharon and his sons. From this point on, the Avodah would only be done by the Kohanim, Aharon and his children. If so, what was the purpose in calling the Zekeinim to be there with Aharon and his sons?

It says in Vayikra Rabbah 11 that Klal Yisroel are compared to an עוף, a bird. Just as a bird cannot fly without wings, so too Klal Yisroel cannot accomplish and fly without the assistance of the Zekeinim, the wings of Klal Yisroel. The Tikunei Zohar explains the Posuk in Koheles 10:20 "ובגל כנפים גיד דבר" – that Chochma and Binah are hidden in the brain, while the heart is the place of fear and love. This is to say that Klal Yisroel are Zoche to Ahavah and Yirah, which are like the wings, at the time that they are tied to and attached to Talmidei Chachomim, who are the wings of Klal Yisroel – Klal Yisroel are Zoche to Ahavah and Yirah which allows their Torah to be elevated. It is important for us to understand that for the bird to be able to fly the wings must be attached properly to the bird, in a natural manner. If one were to attach the wings to the bird in a way that it could not move the wing, the bird would not be able to fly. So too, the connecting of oneself to a Talmid Chochom must be done in a normal manner, a true and complete attachment. Kesubos 111b – Devorim 4:4 "ואתם הדבקים בד' – אלקיכם חיים כולכם היום" – Is it possible to actually connect to the Shechina? Rather the way to connect to the Shechina is through connecting to Talmidei Chachomim: Marrying off one's daughter to a Talmid Chochom, doing business with a Talmid Chochom, allowing a Talmid Chochom to have benefit from your possessions, etc.... these are all ways, which by connecting to Talmidei Chachomim, one is actually connecting to the Shechina. By doing this one will be Zoche to have wings, and to have his Torah and Mitzvos fly up to Shomayim so that he is connected to the Shechina. (באר משה)

The Torah is teaching us here the rule for Korbonos, how it is to be done at all times by all Korbonos. The one who is bringing the Korbon must recite with his mouth the name of the Korbon that he is bringing – he must say it about that specific animal that he is bringing, thus being Mekadesh the animal. "This animal is for an Olah", or "this animal is for a Shelamim" etc.... By the Yid saying these words, he is Mekadesh the animal, and he thus has a part in bringing that animal as a Korbon. For from the

Shechita and on is all performed by the Kohanim, and the one bringing the Korbon has no part in the process. However, by his reciting those words, he gives the Kedusha to the animal, thus having an important role in the process of the Korbon being brought. This is what the words, "ואל בני ישראל תדבר לאמר", mean – that Moshe was to "speak" to Klal Yisroel and that they were to "לאמר" recite the words, so that they would have a share in the Avodah of the Korbonos. They were to say, "קח לך" – this taking that I am performing. I am doing so for such and such Korbon. In order to understand that, the Torah wants that the individual bringing the Korbon should explicitly say regarding the animal that he is bringing that it is being brought for a specific Korbon, the Torah said that the elders of Klal Yisroel should be there when Moshe gave the command to Aharon and his children. The elders were there as the appointed ones in Klal Yisroel, the ones who ensure that Klal Yisroel do all they are supposed to in the correct way. They know that a specific command of reciting that the Korbon is being brought is necessary, in addition to the actual sacrifice of the Korbon.

This concept is similar to the story brought down in the Sefer שער בת רבים. There was a child who lived in a village in which there was no Melamed who knew how to teach Torah, as has been handed down from generation to generation. This young child was brought to the big city, where there were Melamdim who taught children how to learn Torah, so that this child would be able to learn Torah. The boy sat in front of the Melamed, so that he could be taught the Aleph Bais. There was a piece of paper with the letters from the Aleph Bais on it, and the Melamed pointed to the letter Aleph and told the boy, "Raise your voice and say Aleph." The boy was a simpleton from a small village and had never seen another child being taught the Aleph Bais. The boy thought that the Melamed wanted him to repeat everything he said, so the boy said, "Raise your voice and say Aleph." The Melamed chuckled and told the boy, "You only have to say Aleph." The boy also chuckled and said, "You only have to say Aleph." The Melamed tried again and said to the boy, "say Bais." The boy said, "say Bais." The Melamed saw that this was not going to work, for the boy did not understand what he was telling him, and he would continue to repeat everything he said. The Melamed called for a small boy who lived in the big city and knew how it was done. While the boy from the small village was sitting there, he told the boy from the big city, "Raise your voice and say Aleph." The boy said in a loud voice, "Aleph." The Melamed said, "say Bais." The boy said, "Bais." The boy from the small village saw this interaction and then understood that he was only to say the letters, and the words before the letters were the

instructions as to what he was supposed to do. One may have thought that had it said, "קחו" שער עזים לחטאת that the command was to be Makriv a שער עזים. That which the word, "חטאת" was said was just to let us know that the שער עזים was to be brought for a Korbon Chatas, but not that it had any direct part in the Korbon. Thus, the elders of Klal Yisroel were called to be there when Aharon was going to be commanded to bring the Korbonos, and they would hear Moshe Rabbeinu say, "קח לך" "עגל בן בקר לחטאת...הוקרב לפני ד'". The elders would wonder, why did Moshe need to say, "קח לך" to Aharon? It must be that it is to teach them that it is a part of what must be done. It must be stated that the Korbon is being brought as a Korbon Chatas. Then the next Posuk says, "ואל בני ישראל תדבר לאמר", that when all of Klal Yisroel bring Korbonos, they too must recite what Korbonos they are bringing. Being that the elders saw first hand that the Kohanim, upon bringing their own Korbonos, needed to recite what Korbon they are bringing, certainly the rest of Klal Yisroel needed to do so when they brought Korbonos, for they had no other part in the Korbon. Thus, the elders were to teach the rest of Klal Yisroel that part and parcel of the bringing of Korbonos was the recital of what Korbon was being brought. This was like the story, in which the boy from the small village (the elders) were to be there when the boy from the big city (Aharon Hakohen) brought a Korbon. (ברכת הרי"ח)

There is much for us to learn from the Zekeinim being called in with Aharon and his sons to learn about the Avodah. We have the Torah Shebiksav and the Torah Shebal Peh. The Torah Shebal Peh is that which is passed down from generation to generation, in what we call the Mesorah. There is the Torah Shebiksav, which is written down for all to see, but there are an infinite amount of details hidden in the words of the Torah Hakdosha, which we need Torah Shebal Peh to extract for us. The Zekeinim are called in here to ensure that we know that when bringing Korbonos that the one bringing the Korbon must recite with his mouth the name of the Korbon that he is bringing – he must say it about that specific animal that he is bringing, thus being Mekadesh the animal. Klal Yisroel are like birds, and the Zekeinim, the Talmidei Chachomim who ensure that the Mesorah is passed down from generation to generation accurately, are the wings of Klal Yisroel. In order for us to truly fly, we must learn from the Talmidei Chachomim. The Zekeinim were called in to ensure that the Mesorah, the Torah Shebal Peh, would be passed down accurately. We must seek to attach ourselves to Talmidei Chachomim, so that we can fly. May we be Zoche to attach ourselves properly to Talmidei Chachomim so that we can fly in our Avodas Hashem.

Zera Shimshon Shemini

The Zera Shimshon, Rav Shimshon Chaim ben Rav Nachmon Michael Nachmani, was born in 5467 (1706/1707) into an illustrious family with great Rabbinical lineage. He studied the revealed and concealed parts of the Torah by the Torah greats of his day.

He served as Rav of Modena, Pisa, Sayna and Reggio, Italy, and was recognized as a holy and pious individual, as well as a tremendous Torah scholar in all areas of Torah. He passed away on the 6th of Elul 5539 (1779).

His Seforim were named, Toldos Shimshon (The 'Offspring' of Shimshon) on Pirkei Avos and Zera Shimshon (The 'Seed' of Shimshon) on the Parshi'os of the Torah. In his introduction, he explains that since his only son had died during his lifetime, he wrote his Seforim to perpetuate his own memory after his passing.

The following is his passionate request to learn his works.

"I implore of you with ten terms of supplication to choose from my Chiddushim (novella) the piece that finds favor in your eyes, for your learning will sooth my soul etc..."

"This righteousness will stand by you forever – to 'eat' in this world, and be satiated in the next. In this merit, Hashem will repay you with children, health and sustenance.

"...and now my brothers and friends etc. do a true kindness, and with your eyes you will see children and grandchildren surrounding your table, houses filled with all that is good, wealth and honor will not cease from your children..."

ליכר נשמת

רבינו שמשון חיים בן רב נחמן מיכאל זצ"ל

בעל הזרע שמשון זיע"א

ויה"ר שיתקיימו בנו ברכותיו של אותו צדיק

לזכות חיים דוד בן טוביא חוה להצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשה ידיו ובכל הענינים

זכות רבינו זיע"א יעמוד לזיווג הגון בקרוב עבור שושנה נחמה בת חנה פעטא ולרפואה שלימה ליוכבד בת דבורה ולכל משפחתה שימלא הקב"ה משאלות לבם לטובה במהרה ולזכות רבקה רויזא בת פייגא לזיווג הגון בקרוב בתוך שאר ישראל לזכות החפץ בעילום שמו לזיווג בניו ובנותיו בקרוב בזכות רבינו זיע"א

This week's parsha speaks about the prohibition for Kohanim to drink wine while doing the Avoda. On this note, the Zera Shimshon discusses a halcha that is applicable to all Jews, that has to do with wine.

The Tur (Orach Chaim §296), quotes that Medrash that says that one who does not make havdala on wine on Motzai Shabbos or does not hear havdala from someone who is making it on wine, that person does see any signs of blessing. However, one who does make havdala over wine or hears havdala from someone making it over wine, Hashem calls him Holy and designates him as someone special.

The Zera Shimshon asks the obvious question - why, for doing something seemingly so simple as in making havdala over wine, does a person merit blessing and is called Holy my Hashem Himself and is designated as special by Hashem? Especially considering the fact that some poskim are of the opinion that this mitzva is a rabbinically enacted one (others argue).

The Zera Shimshon explains this based on the Gemara that teaches that wine was created to console those in mourning and to pay up the wicked in this world (since they receive enjoyment from their wine - that is considered payment for the meager good deeds that they have done in this world).

As well, there is a Medrash that says that when Noach went to plant his vineyard after the mabul, he was approached by a demon who informed him that they were partners in the vines. The demon warned Noach and said make sure that you keep to your portion for if you don't, I will harm you.

This is why the sages teach that if a person has merit, wine will make him happy otherwise it will make him crazy. This is because there are two parts to wine, one that is sacred and the other that belongs to impurity. One that comforts those suffering (holiness) and one that repays the wicked in this world (impure).

Therefore on Motzai Shabbos when one says, המבדיל בין קודש לחול, and makes a separation between holy and impure, it is precisely then that a person makes this declaration over wine and is in essence saying that he only wants to be connected to the side of Holiness. On such a person Hashem proclaims he is Holy and he merits blessing.

With this the Zera Shimshon the idea of drinking on Purim until one cannot distinguish between Arur Haman and Baruch Mordechai. On Purim, Amalek and the side of impurity was greatly weakened, therefore there is no fear that the side of impurity will overpower the drinker even if he drinks more than usual.

(Do Not Read On Shabbos) BH The Sefer Ma'amar Sod Etzba Elokim from R' Shimshon of Ostropoli (1599-1648) is now available (Another R' Shimshon who's torah we work on BH. Not to be confused with the Zera Shimshon). The famed 'Erev Pesach Letter' that was revealed to R' Shimshon in a dream with an assurance of life, honor and prosperity to those who learn it once a year and especially on Erev Pesach. In this sefer (which is also available in Hebrew) the dazzling calculations of R' Shimshon on the ten plagues, are enhanced exponentially by the brilliant explanation of the Shemesh U'Magen. Join the many that have been blown away by the revelations of this Sefer. (It also includes other numerical, Pesach related pieces by R' Shimshon and a biography on R' Shimshon. For those that can access the web, go to lulu.com and type in 'Maamar Sod' in the search box. Otherwise, call 1.844.212.0689 and ask for ISBN 978-0-359-52672-7 (Hebrew) or ISBN 978-0-359-52668-0 (English) לרפ"ו ש"ל לזיווג בקרוב לרבקה נבון בת חנה

לזכות זיווג הגון בקרוב לאה בת שרה חנה. רינה ברכה בת שרה חנה

WE ARE YOUR
ONE-STOP-SHOP
TO MARKETING SUCCESS

**WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR
MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.**

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

We need you
to *carry us*,
so that we can
continue to *carry you*
every shabbos.

Would You Ignore

THESE UTILITIES?

INTERNET

GAS

ELECTRIC

TELEPHONE

WATER

DON'T IGNORE THE UTILITY THAT ALLOWS
YOU TO *carry worry-free* ON SHABBOS

WHEELCHAIR

GLASSES

BAGS

SEFARIM

DRINKS

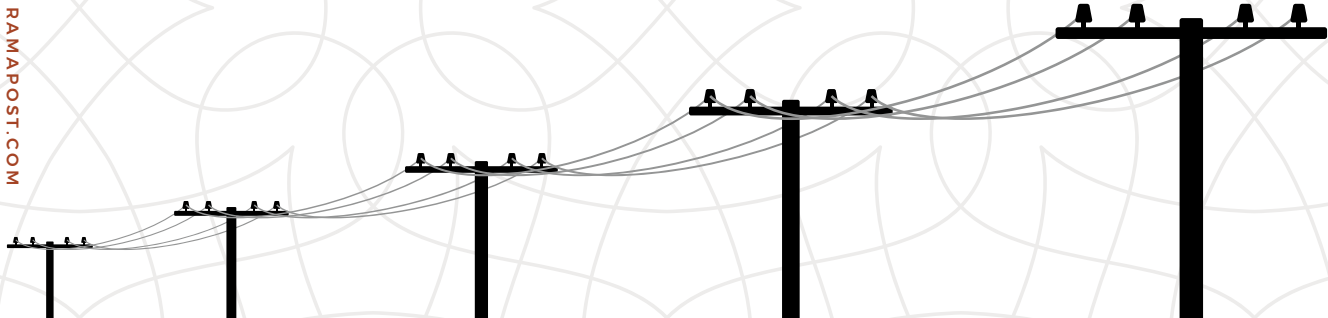

KEYS

STROLLER

RAMAPOST.COM

FOR MORE INFO & TO PAY YOUR ANNUAL DUES:
888.805.ERUV (3788) • WWW.ROCKLANDERUV.ORG

פְּהַדְּהָ הַיּוֹמִיּוֹם

"בדין טבילת עזרא"

חולין קכ"ב ב' לגבל ולתפלה ולנט"י ארבעת מילין. וכו' התו' (ד"ה לגבל) בשם ר"ח דלתפלה היינו לטבול לתפלתו דאע"ג דק"ל כריב"ב בדברי תורה ה"מ ללמוד ולק"ש אבל לתפלה לא כו' וכן דעת הרבה קדמונים דלתפלה אסור עד שיטבול וכו"ד רב האי גאון (מובא בר"ף ורא"ש פ"ג דברכות) ועוד הרבה ראשונים, וגם הרמב"ם שפסק בסוף ה' ק"ש שטלוהו לגמרי תמהו עליו ראשי ישיבות בבל והשיב להם שמימיו לא ביטל אותה אפ' שעה א' אלא שלא הי' יכול לכתוב בחיבורו כ"א היוצא מן הדין ע"פ ההלכה כמש"כ רבנו יונה פ"ג דברכות ואף דבש"ע נפסק כהרמב"ם מ"מ כ' האחרונים שהנוהג לטבול תבא עליו ברכה כמש"כ במ"ב סי' פ"ח סק"ב בשם הפמ"ג וגם הרמב"ם עצמו כ' בפ"ד מתפלה ה"ו מנהג פשוט בשנער ובספרד שאין בע"ק מתפלל עד שרוחץ כל בשרו במים, ובש"ת מן השמים שאל אם יש להקל בט"ע לתפלה והשיבו לו ועבדתם את ה' אלקיכם הוי אומר זו תפלה ואפשר טמא ומקריב קרבן וא"ת שאר הטומאות אינו דומה טומאה מאונס לטומאה מדעת אינו דומה טומאה הבאה ממק"א לטומאה היוצאת מגופו ועזרא כשתיקן ברוה"ק ראה ותיקן כו' ודבר זה גורם אורך הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתקונה כבר נתקבלה תפלתם זה ימים רבים עכ"ל ובמגיד מישרים להב"י ז"ל (פ' בהר) א"ל המגיד אל תבטל תמיד טבילת בע"ק כי אין אתה יודע מתן שכרה עכ"ל והאריז"ל כ' (בשער רוח"ק דף ד') אין דבר יותר מוכרח וצריך אל האדם בענין ההשגה כמו הטבילה שצריך שיהי' אדם טהור בכל עת עכ"ל וכ"כ בראשית חכמה (שער האהבה פ"א) ובחסד לאברהם (מ"ב נהר י"ט) ע"ש שהאריכו בזה. וחז"ל אמרו (בברכות כ"ב א') כל המחמיר בה על עצמו מאריכין לו ימיו ושנותיו והרבה גדולי ישראל לא ביטלוה מימיהם כמובא בתולדותיהם וראיתי בספר א' שכל החיבורים שנתקבלו בכל ישראל הם אלו שהמחבר נזהר בט"ע והיום שמצוי מקואות וקל לטבול בודאי מי שיכול ראוי ליזהר בזה.

(ארחות יושר סי"א)

בדידי הוי עובדא

סיפר אחד מנכדי רבינו שליט"א : לפני 8-8 שנים הגיע אברך עם ב' ילדיו ב'ז' באדר למרן שליט"א, הגדול נעשה בו ביום בן 3 והשני נעשה בו ביום בן שנה, ע"מ שרבינו יגזוז לגדול את שערותיו לחלאקה, וסיפר כדלהלן: כשנולד הגדול ב'ז' באדר שאלתי את רבינו שליט"א שבתחילה חשב לקרוא לו יעקב ישראל ע"ש מרן הקה"י, אך לאחר שנולד ב'ז' באדר ביום פטירתו של משה רבינו אולי כדאי לקרוא על שמו, ורבינו השיב לו בזמנו "תקרא לו יעקב ישראל כפי שחשבת, והילד הבא שיוולד לך ב'ז' באדר תקרא לו משה", ואכן דברי רבינו נתקיימו במלואם והילד הבא נולד ב'ז' באדר ויקרא שמו בישראל משה, ויהי לאות.

יפה מראה

לפעול ולהפעיל למען רשימת יהדות התורה והשבת שסימנה ג'

(קול קורא מגדולי הדור ובראשם רבינו שליט"א) בתקופה זו כאשר קרב ובא מועד הבחירות (כאן בארץ ישראל), בעל כרחו נאלץ מרן לישא בעול הציבור, כאשר ענינים השייכים לכלל הציבור נחתכים על שולחנו.

בהוראת רבו הגדול, רשכבה"ג מרן בעל החזון איש ז"ע, מורה רבינו להשתתף בבחירות ולהצביע כפי שמורים גדולי ישראל שבאותו דור, והוסיף, כי ידוע לו שמרן זללה"ה שלח אנשים להצביע בקלפי, והיה אחד שישב שבעה ל"ע, והורה לו מרן זצ"ל שיצא מביתו כדי להצביע, ורבינו שליט"א הוסיף שגם אלו שנוהגים עפ"י שיטת אדמורי"י סאטמר שלא להשתתף בבחירות, הנה בזמנינו חייבים גם הם להשתתף.

בבחירות, כל אחד מצביע! מי שמשתתף בפועל ומצביע כפי שמורים גדולי ישראל, זוכה במ"ע דאורייתא לשמוע בקול דברי חכמים, ומי שנמנע מלהצביע, ממילא גם הוא מצביע לטובת הרשימות של אינם שומרי תורה ומצוות והגוים רח"ל !! (כי חישוב הקולות נעשה בהתאם למספר המצביעים, וממילא כל מי שנמנע מההצבעה משפיע), וה"י כל המכשולות שנגרמים אח"כ, יהיה לו בהם חלק.

השבוע, כשדיברו עם רבינו בכמה שאלות מעניני הבחירות, ואמרו לו כי בעוד ימים ספורים מועד ההצבעה, התבטא רבינו 'רחמנא ליצלן על הביטול תורה' ומאידך הוסיף 'רחמנא ליצלן מי שנמנע מלהשתתף ולהצביע עם הציבור'.

אשרי העם שככה לו. שזכינו ויש גדול עומד על גבינו, מורה ומדריך על כל צעד ושעל, קטן כגדול, בכל דבר ודבר. עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו.

[הבהרה: הקטעים הנ"ל נכתבו לפי בקשת כמה מגדולי ראשי הישיבות שליט"א, אף שבאופן קבוע אנו נמנעים מלכתוב בעניני הציבור והשעה, מטרת הגליון הוא רק לדברי תורה, הלכה ואגדה, אך עת לעשות לה' הפרו תורתך. י.ג.]

כל הזכויות שמורות ©

בתמונה:

מרן שליט"א שקוע בגמרא קטנה, בעודו ממתין לתורו להצביע בבחירות בקלפי, בשנת תשמ"ט. הוא חס על כל שניה, ובנתים הוא נשען חצי בישיבה על קיר אבן נמוך הנמצא בסמוך. הממתנינים בתור שלפניו, משתהים לראות מחזה מופלא זה. ראו בריה שבראתי בעולמי !! (מספר ההנהגות של רבינו 'אלא')

ליצירת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

📍 רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק

☎ 053-3145900 📠 077-2092005

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת, יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:

נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה- 1586

קהילות 073-2757000 שלוחה- 4310

גיליון מס' 326 פרשת שמיני - פרה
תשע"ט שנה שביעית

גליון זה יו"ל לעילוי נשמת
אמי מורתי הצדקת
מרת זלדה חיה בת צבי יהודה לוי ע"ה
נלב"ע כ"ח אדר
תנצב"ה
נובב ע"י בתה הגב' ר. כ. תחי' ניו יורק

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ה קניבסקי שליט"א

עלי שי"ח

"זימי הפורים לא יעברו מתוך היהודים"

זימי הפורים נחוגו במחיצתו של רבינו שליט"א, בהתעלות ורגשי קודש, מתוך שמחה של מצוה וקיום ההלכה לכל פרטיה ודקדוקיה, נביא להלן מעט פנינים לתועלת בני התורה החפצים להידבק בהכמים ותלמידיהם. תענית אסתר

ביום רביעי, י"ג אדר ב' תשע"ט, רבינו שימש כסנדק בחמש בריתות בבית הכנסת הסמוך לביתו, וממילא נפטר מן התענית כדין סנדק, אחרי הבריתות הלך לביתו שם התפלל את תפילת המנחה, כשהבעל קורא הקבוע קורא את 'זיחל' ומפטירין מתוך נביא מקלף, כמו שהקפיד מרן החזון איש זצ"ל.

עובר לתחילת מנחה, הגיעו גבאי קופת צדקה, והראו לו שיש בידם שלושת הצאי מטבע של דולרים אמריקאים, ושאלו אותו אם רוצה לקיים על ידי זה את המצוה, רבינו לא סירב וקיבל לידיו את הצאי המטבעות ושילש לקופת הצדקה (א"ה), כי דעתו כי לקיום המנהג די בחצי מטבע הנוהג בימינו, ואין צריך חצי מטבע של שקל ממש וכו'.

ערבית ליל הפורים

לתפילת ערבית, ליל פורים דפרזים יצא רבינו לבית הכנסת 'לדרמן' להתפלל ולשמוע את המגילה ברוב עם הדרת מלך, יחד עם מאות המתפללים, לאחר התפילה החל הבעל קורא הקבוע, הגאון רבי משה בויאר שליט"א לקרוא את המגילה, בשמחה מיוחדת של מצוה.

אלא, שאז אירע דבר מעניין. הגבאים שליט"א הבחינו כי מרן מסמן בידו ושואל שוב ושוב היכן אוהו הבעל קורא: מתברר שמרוב המון האדם, ומפני המרחק בו עמד הבעל קורא, לא שמע רבינו את הקריאה היטב, ואמנם היה לפניו מגילה כשירה והשלים מיד כדין, אך ביקש לדעת כל הזמן היכן אוהו.

בשלב זה ביקשו הגבאים מהבעל קורא שיתקרב למקומו של רבינו, ושיתחיל לקרוא שוב מתחילת הפרק, וכמובן כך הוא נהג. [מדדחים להיווכח, כי רבינו עצמו לא ביקש שיגביה את הקול ולא שאל כלום, וכבר עובדא הוה בשנה אחת שחשש שלא שמע הכל וקרא לעצמו שוב כל המגילה אה"כ].

יום הפורים

מיד לאחר שחרית וקריאת המגילה קיים רבינו את מצוות היום, ושב לתלמודו. בבוקר שימש רבינו סנדק לכמה בריתות, ולאחר תפילת מנחה יצא רבינו לבית הכנסת וקיבל את אלפי איש שעברו להתברך לברכות וישועות.

כבר בירכתי את השמות

בדידי הוה עובדא. השנה בליל הפורים נכנסנו אצל רבינו שליט"א לבקש את ברכתו לרשימת התורמים להדפסת 'קובץ גליונות' המורחב מגדולי ישראל שיצא לאור א"ה לקראת ימי הפסח, רבינו העיף מבט קל ברשימת השמות, ואמר מיד: "כבר הביאו את זה וברכתי". ושב לתלמודו.

הדבר היה נראה פלא, הרי זה לי פעם ראשונה שאני מגיע בפורים...

חזרתי הביתה, והתקשרתי לאחד הגבאים, ואז מתברר כך: את רשימת השמות שלחתי לפקס שבבית מרן שליט"א, ואותו גבאי ראה את זה ואכן בתענית אסתר, הוא הגיש את כל השמות לברכה, ורבינו בירך, ומאז אמנם כבר עברו לפניו אלפי שמות נוספים, אך הוא לא שכח את אלו, ואמר שכבר בירך אותם... והוסיף רבינו שוב וברך את כל השמות שזכרו שיתמלאו כל משאלותי לכם של כל אחד ואחד.

שושן פורים

גם השנה התקיים המנין המיוחד של עשרה ירושלמים שיוצאים במיוחד מירושלים אחרי עלות השחר ובאים לשחרית כותיקין בבית רבינו, ואחד מהם קורא בברכה לפניו ולאחריה, ואחרי זה קוראים בתורה פרשת ויבוא עמלק, כששלוש מהם עולים לתורה, לאחר מכן עברו כולם להתברך.

בברכת שבת 808
זיחל 167816

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com
ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"ג, לרפואה ולהצלחה וכד', נשמח לקבל עובדות, הנהגות, ושר"ת מרבינו.

בדיחות הדעת

אישה לבעלה הקמצן: "נו, תיקנת את הברקסים?"

הקמצן: "המוסכניק רצה אלף שקל, אז אמרתי לו שרק יגביר את הווליום של הצופר..."

אבל אם המטרה היא: לשנות את התנהגותו השלילית, או להשיג התנהגות רצויה וחיונית ובלשון הסיפור "לקטוף פירות" אזי הביקורת החטיאה את המטרה. והראיה היא: שלאחר הפעולה "החיונית" שלנו, הילד כועס ומושפל. ולכן המסקנה המתבקשת היא: שחינוך ע"י ביקורת שגורמת לילד להרגיש- השפלה, עצב, כעס, מרסור, עצבנות וכדו' היא הרסנית ואינה מוכתרת. זוהי הביקורת ההרסנית, זו שגם אנו מתקשים להתמודד איתה ולא מוכנים לקבלה, על אף שהיא לפעמים במקום הנכון וגם אם נאמרה מאדם שאין לו כוונות זדון.

יש ביקורת ויש ביקורת

טוב אני לא "מוחק" לגמרי את הביקורת מספר החינוך. כי בוודאי כהורים ואנשי חינוך עלינו לעסוק גם "בביקורת" אך לא זו ההרסנית. עלינו לעסוק "בביקורת בונה". ביקורת כזו שתאמר מאדם ע"י יודע להוכיח, כזו "שלא תבאיש את ריח הנפשות". אתם בוודאי זוכרים את דברי רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב "רופא הנפשיות" בליקוטי מוהר"ן (חלק שני סימן ח) "אף על פי שתוכחה הוא דבר גדול... אף על פי כן לאו כל אדם ראוי להוכיח... פי כשהמוכיח אינו ראוי להוכיח, אף לא די שאינו מועיל בתוכחתו, אף גם הוא סבאיש ריח של הנפשיות, השוקעים תוכחתו. אצל כשהמוכיח ראוי להוכיח, אף אדברא. הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות על ידי תוכחתו..."

מטרת העל של הביקורת היא: "שינוי המעשים והדרכים הרעים" וכדי שהילד יסכים להשתנות נדרש ממנו "רצון". כאשר הצלחנו להכניס בילד רצון להשתנות, אזי ע"י ביקורת חיונית, כזו שאינה פוגעת אלא אדרבה "מעודדת" אותו, מרימה אותו, ביקורת כזו שאומרת לו "אתה טוב, אתה יכול, אתה מצליח" ביקורת כזו תקדם בוודאי את הילד ותבנה אותו כילד מצליח עם הערכה עצמית גבוהה.

מחפשת עבודה?
מצאנו מקום במיוחד עבורך!!!

למשדר טלמרקטינג גדול ומבוסס
דרושות טלפניות למשמרת צהריים - ערב
054-3344153 | 02-5308002
העבודה במשרדים בירושלים
ברכנתו של הרב שלום ארוש שליט"א

חינוך באהבה
הרב יצחק אבוחצירא

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

- התלמידים שגבהו על פי הממוצע קיבלו ציון ממוצע.

- והתלמידים שלא עמדו בהספק הגדילה הנדרש, ננזפו קשות על כך שלא השקיעו מספיק, שלא התאמצו, ושלא היו חדרי מוטיבציה, או בקיצור שאינם מוצלחים. בכל פעם שיצאו התלמידים לקטיף על מנת לתרגל, אלה שהגיעו לגובה העצים, עסקו בקטיף הפירות בהצלחה ובנחת. אך התלמידים שלא הצליחו להגיע לגובה הפירות, השתעממו, התחילו להפריע ולא הצליחו להתמקד בקטיף. עם הזמן, יצא להם שם של מוכרעים וזה יצר תופעה התנהגותית מעגלית של עוד יותר הפרעות וכחות למידה והצלחות. תושבי האי המודאגים החליטו להתייעץ עם אדם חכם והם פנו לזקן הכפר, שיחלוק עימם מחוכמתו וימצא להם פיתרון. החכם האזין לדבריהם וכשסיימו התשהה קלות ואמר: "יש 2 דרכים לפעול לכתירת הבעיה ועליכם לבחור באחת מהן: הדרך הראשונה היא: לנטוע עצים נמוכים יותר, שאליהם יוכלו להגיע גם הילדים הנמוכים. הדרך השנייה היא: לספק לתלמידים הנמוכים סולמות, כדי שגם הם יגיעו לגובה הפירות".

שאלו אנשי האי: "אך כיצד ניתן ציונים? האם ניתן את אותו הציון לאלו שקטפו מהעצים הנמוכים כמו מהעצים הגבוהים? האם הילד שקטף בכוחות עצמו, יקבל ציון כמו הילד שעזר בסולם?" ענה להם הזקן החכם: "אהה! זו באמת שאלה חכמה... עליכם לקבל החלטה חשובה. במה אתם מעוניינים בסוכו של יום קטיף- בפירות או בציונים?"

חלוקת ציונים או קטיף פירות

הסיפור היפה הזה, אמור להיות לנו "לעינים" בכל פעם שאנו מגיבים על התנהגות לא מתאימה של הילד: "האם אנו רוצים פירות או ציונים?" הכוונה: האם אנו עסוקים בחלוקת ציונים, ולכן אנו מעירים עכשויו לילד- כי אנחנו בטוחים שכך צריך לעשות, כי כך אנו רגילים, או כי זה יחנך אותו להסמך ממועשים לא רצויים. אז נבדוק: האם ההערות השיגו את המטרה?

אם המטרה הייתה: השפלה, עצב, כעס, מרסור, עצבנות, מריבה ועוד מרעין בישין, אזי הצלחנו בגדול.

הערכה או ביקורת פרק ח'

כולנו מסכימים, שביקורת מוזיקה והיא דבר הרסני. והראיה, שגם אנחנו לא מסוגלים לסבול כשמבקרים אותנו. אבל באותה המחשבה שאנו מסכימים שהביקורת היא שלילית, מתעוררות בנו השאלות הבאות: "האם כל מילה שנגיד לילד נחשבת לביקורת? אזי באיזה צורה נדבר איתו- בבקשות, בתחוננים? ואיך בכלל אפשר לחנך בלי ביקורת, מה הילד מושלם ולא עושה טעויות? אולי נראה שהוא טועה ונשתוק, ואם לא אנחנו נבקר אותו אז מי כן יעשה את זה, מה הוא יכול להשתנות לבד?"

הערכה או ביקורת

התשובה היא: שבדיוק בשביל כך נוצרה הסדרה הזו של "הערכה או ביקורת". מטרת המאמרים, לעשות בע"ה סדר בנושא החינוכי החשוב ביותר והוא חינוך ע"י הערכה וע"י ביקורת חיונית. תוך כדי קריאת המאמרים, תתגבש בע"ה התובנה האישית שלכם: כיצד נוכל לחנך את ילדינו להערכה אישית גבוהה, במינימום של ביקורת הרסנית. וכבר יש לנו שני קצוות של הגדרה חינוכית. ההצלחה היא: הערכה אישית גבוהה. והכישלון הוא: ביקורת הרסנית. כעת, נותר לנו להגדיר את המושגים, להמחיש ע"י דוגמאות, להבין את התופעה ואת הגורמים להתנהגות ולצאת לדרך חדשה של: תיקון העבר ובניית חינוך מחדש ע"י הערכה.

אי זקופי הקומה

ובכן, נתחיל בסיפור: אי שם בלב האוקיינוס היה אי קטן ושמו: "אי זקופי הקומה". באי, היה קהילה שהתפרנסה מקטיף פירות מתוקים מעצים גבוהים. כבר מגיל צעיר היו מלמדים את הילדים את רזי המקצוע. תכנית הלימודים בכל בתי הספר, התמקדה בצמיחה לגובה, כי ככל שהילדים יגבוהו יותר, כך הם יצליחו לקטוף פירות מהעצים הגבוהים. ותעשיית הקטיף תשגשג. וכך, בסוף שנת הלימודים, מדדו את גובה התלמידים לפי טבלה מסודרת:

- התלמידים שגבהו מעל לממוצע קיבלו ציון לשבח.

חדש! חדש! חדש!
זמירות נועם שבת
חיזוקים באמונה מאת הרב שלום ארוש

זמירות יפיפיות
שיעשו לכם את השבת
עשירה יותר
ושמחה יותר...

מתאים במיוחד
לשבת חתן/ בר מצווה
ולשאר שמחות

זכות גדולה להפיץ במליונים!!
להזמנות: 052-2240696

אם גם לכם "בגן השלום" ו-"חכמות נשים"
 שינה את החיים
 שתפו אותנו: al5308000@gmail.com

הסדרה לשלום הבית
 052-2240696

שלום הבית שלי

הרב שלום ארוש שליט"א

הניסיון בזמן אמת

הדרכה. אבל יש כאלו, שגם עם בעיות קשות של שלום בית נשארים עם הגאווה שלהם, ובטוחים שהם יודעים איך להסתדר לבד, והתוצאות המרות של הגאווה הזאת הן מרחיקות לכת. המסקנה המתבקשת היא, שמאחר והאחריות של בני הזוג לעצמם ולנפשות התלויות בהם היא כה עצומה, אין כבר מקום לשום ספקות - צריכים לקבל הדרכה איך לחיות ביחד, ולקחת את שלום הבית כעבודה מרכזית בחיים, וזו המטרה של בדרת המאמרים הללו, לתת לבני הזוג כלים לעשות את תפקידם ושליחותם בחיים, ושלום בית הוא היסוד לכך. ובאמת זה לא מושגה מי מבני הזוג אשם בבעיות שיש להם בשלום הבית, ויתכן שדווקא האשה היא זו שצריכה יותר הדרכה, אך בשורה התחתונה הם צריכים לגשת להדרכה ביחד. בפרט שאם האשה תאמר לבעלה שרק הוא זה שצריך ההדרכה, הוא לא יקבל את זה. הוא לא יסכים לקבל שהוא הבעייתי והיא המושלמת. לכן גם במקרים שהבעל זקוק להדרכה, תשתף את עצמה עמו, ותאמר לו את מה שלמדנו בפרק זה, וכך תאמרי: "בעלי היקר, הרי אתה מבין שכמו שבדברים אחרים בחיים צריכים ללמוד ולקבל הכשרה, בפרט בדברים שחיי אדם תלויים בהם, כמו רפואה למשל - אם לא ילמד האדם רפואה וירצה לשמש כרופא, הוא יוכל להרוג אנשים חלילה, וכן על זו הדרך. אם כן, גם בניין החיים של איש ואישה ביחד, שהם כאמור דבר שטעון לימוד רב, בוודאי שאין בושה ללכת ולקבל הדרכה, וזה בוודאי יעזור לנו. ובעזרת ה' על ידי שיקבלו שני בני הזוג את ההדרכה המתאימה להם, על ידי זה יזכו לשלום בית ולחיים יפים ביחד.

לעשות וכך מותה, אבל מצות הנישואין כוללת מלבד ההלכות הרבות גם מצוות רבות שתלויות מאד בכוננת הלב, כגון: הקשבה, הבנה, ויתור, ענוה, יראת שמים, צניעות פנימית, קדושה, אהבה, נתינה, חסד, וכו', וברור שעל מנת לקיימן כראוי צריכים הרבה לימוד, הדרכה, והרבה תפילה וסייעתא דשמיא... כל אחד יחשוב על כל הדברים שישנם בעולם, שהאדם רוצה לעשות, שכולם מצריכים לא מעט לימוד. כל שכן בדבר שתלויים בו חיי אדם. ומצוות הנישואין היא הדבר שכל חיייהם של בני הזוג וחיי ילדיהם ועוד ועוד נפשות הקשורות אליהם, תלויים בה. לכן, ודאי וודאי שחייבים ללמוד היטב את ה"תמרוכים" ואת "חוקי התנועה" של החיים המשותפים. הלא הגבר הוא גבר, ואיך ידע מה מתרחש בליבה של אשה? וגם אצל האשה: הלא האשה היא אשה, ואיך תדע מה מתרחש בליבו של גבר? מה הם הקשיים המיוחדים שלזו מה הן ההתמודדויות המיוחדות שלו? אלא חייבת היא ללמוד כיצד לחיות עם בעלה, ולא לעשות טעויות, שהן פשוטות ביותר למי שלומד אותן, ממש כמו שפשוט לנהג שהוא צריך לעצור באור אדום, או לא להיכנס לכביש המסומן בשלט "אין כניסה". והנה, אחרי כל ההסברים הללו, שבאמת כל אחד ואחת יודעים אותם בלבם, בכל זאת אנו רואים שהרבה זוגות לא ניגשים לקבל הדרכה, רק אחרי כן, כשמתחילות הבעיות, אזי מי שיש להם מעט ענוה ואמת, הם ניגשים לקבל

גם אנשים מאמינים מאוד קל להם לקבל שהכל מה' אבל זה רק עד הבית. כי כשהניסיונות באים מבן הזוג או מהילדים, ובעיקר מהאישה או מהבעל - אז קשה לה לקבל שהכל מה', ולכן זהו עיקר הניסיון של האדם, לקבל דווקא את זה באמונה.

ורק על ידי הניסיונות בבית יוכל הבעל ותוכל האישה לעבוד בעומק אמיתי על תיקון המידות, על הסבלנות, על השמחה וכד', שכל זה נקרא עבודה על אמונה. כי כל המידות הן תוצאה של אמונה, וכאשר הבעל או האשה יתחילו לעבוד על אמונה, הם יראו שיהיה להם הרבה יותר סבלנות, והרבה יותר כוחות לסבול הכל. עתה מובן עוד יותר מה שכתבנו כמה פעמים, שכל תכלית העולם תלויה בשלום בית. כי אין שום אפשרות להכיר את הבורא בלי לעמוד בהצלחה בניסיון הזה שנקרא שלום בית. ואם כן, יוצא שעיקר השגת התכלית בעולם הזה הוא שלום בית. כמו כן, מלבד העניין שתכלית העולם תלוי בשלום בית, יש לדעת שכל מסגרת הנישואין מהווה מכלול שלם של מצוות, שצריכות כל אחת מהן לימוד רב, לא כחות מכל הלכה או מצויה אחרת בתורה.

לדוגמה: כל אחד מבין, שבשביל לא להיכשל בחילול שבת הוא צריך ללמוד את כל ההלכות הנוגעות בדבר, אחרת בקלות הוא יכשל. ושמירת השבת, עד כמה שהיא באמת מלאה בהלכות ובפרטים, ההלכות הן פשוטות וברורות: כך אסור

אם עדיין
לא
 פגשת אותו
 זה לא אומר
 שהוא
לא קיים

שנות
 נתינה
 30
 20
 10

קמחא דפסחא ♥ עוזרים לנזקקים באמת ♥ 02-5308000

עד היכן כבוד הבריות

מהשמחה של ההורים. אי אפשר לגדל ילד בריא בנפשו בבית שבו שני ההורים מדוכאים, ממורמרים, מתוסכלים, עצבניים ובכיינים, וודאי שאין מה לדבר על אהבת תורה ויראת שמיים.

רפואה מדבקת

נגיד את זה במושגים תורניים: כל ה"בין אדם לחברו" - תלוי בשמחה. צדקה וחסד ועזרה לזולת אפשר לעשות רק בשמחה שהיא המשרה על האדם רוח נדיבות והיא החסד הגדול ביותר. לתת צדקה בעצבות - זו עבירה: "ולא ירע ליבך בתינתן לו" - יוצא שצדקה נותנים רק עם חיוך, כי חוסר חיוך נקרא בתנ"ך "רוע לב", כמו שאומר מלך פרס לנחמיה: "מדוע פניך רעים ואתה אינך חולה? אין זה כי אם רע לב!" כבר דיברנו על חיוך, אז טוב שתדעו שרק החיוך לבדו הוא חסד עצום. רבינו אומר שהוא ממש מציל אנשים ומונע התאבדויות. חיוך זה דבר מדבק. למדנו כמה טוב אתה עושה לעצמך בגוף ונפש כשאתה מחייך, אם כן כשאתה מחייך לאנשים, זה גורם גם להם לחייך וזה עושה את כל הטוב הזה גם להם. אתה ממש מרפא אותם, נותן להם רצון לחיות.

שלום ולא להתראות לכעס ולכסילות

עוד דבר מדהים - קשה מאוד לכעוס על מי שמחייך חיוך אמתי מכל הלב. החיוך מרגיע את האנשים שסביבך. יכול להיות שהם עצבניים והם רק רואים אותך ונרגעים רק מהחיוך שלך ומהשמחה שאתה משרה סביבך. זאת אומרת שאם רוצים לעשות משהו למען הסביבה, למען שלום בעולם בין אנשים ועמים, שהעולם יהיה מקום יותר טוב ויותר יפה, שכן יתגלה כבודו של הבורא בעולם שברא - אפשר לעשות את כל זה רק על ידי שמחה וחיוכים.

והדובדבן שבקצפת ההצלחות: מה המתכנן להצלחה בלימודים? רק השמחה. כל הכוח השכלי, המחשבת, החשק בלימוד הכוח לחדש וליצור, ההשראה לכל דבר טוב גם בלימוד תורני וגם בכל סוגי הלימוד התיאורטיים והמעשיים, הריאליים וההומניים, בין בחשבון בין בשפות ובין באומנות - הכול מקבל כוח ואנרגיה מהשמחה. גם בנושא זה קיצרנו והשארנו לכם הרבה שיעורי בית, להעמיק ולהרחיב להתבונן ולחשבן: האם העצבות כאן תשתלם לי או שממש לא?

דרך ארץ קדמה לתורה

ובכן אתם כבר בריאים ומוצלחים, חכמים ויצירתיים, האהובים ומוערכים, חיים באושר ובשלום עם הסביבה ועוד ועוד, מה עכשיו? עכשיו צריכים לדבר על העיקר: קשר עם הבורא, יראת שמיים, תורה ותפילה, ובעיקר: אמונה - כולם אפשריים רק בשמחה. כי כמו שבכל התחומים כל ההצלחה תלויה בשמחה, כך ויותר סוכר בעבודת ה' שעליה נאמר: "עבדו את ה' בשמחה!" כי השמחה היא הלב של היהדות. יהודי לא שמח מראה שכל התורה והמצוות אינם שווים בעיניו והם לא סיבה לשמחה בהם, ומידה טובה מרובה שהשמחה במצוות היא כבוד גדול לקדוש ברוך הוא והיא משפיעה על האדם רוב ברכות וישועות.

ה' יזכנו לעובדו בשמחה גדולה ובלב שלם מותר בריאות והצלחה וכל טוב.

בברכת שבת שלום ומבורך

רבי אברהם השמש יצא מיד לדרכו, אלא שאמרנו שאותו יום חם מאוד היה.

ולאחר מספר דקות החלו הספקות מנקרים במוחו: ילמי אמר לי רבי ישראל ללכת? שמה לבלומפלד? או אולי ברנפלד? אה, אני נמצא ממש ליד ביתו של רב העיר - רבי יוסף חיים זונפלד (תארץ פטירתו י"ט באדר ב' תרצ"ב). בוודאי אליו התכוון רבי ישראל! חשב השמש.

עלה ודפק בדלת, והרב הישיש בן השמונים פלס, ניגש לדלת ופתחה ל ר ו ו ה במאור פנים. "רבי ישראל המזכיר, שלחני לקרוא לכבודו כדי לקבל מעטפה שג' ע"ה ע ב ו ר כ מ", גמגם השמש במורה הכבוד.

רבי יוסף חיים זונפלד חגר את אבנטו, חבש את התורה שלו ויצא למזכירות

הכולל משכנס בפתח, ננער רבי ישראל ונחרד מאוד: שלום עליכם רבי! מדוע הטריח הרב עצמו להגיע? היה הרב שולח מישהו ואני הייתי בא אליו בשמחה.

רבי יוסף חיים התנצל בענווה: השמש אמר לי שקראת לי.

רבי ישראל היה כהלום רעם: אני? שאני אטריח את רב העיר?...

אהה... היכה רבי ישראל על מצחו. "השמש הטיפש. אני אמרת לי לקרוא למרת רוזנפלד, והוא קרא לרב שליט"א. רק ישוב הנה ואלמדו דרך-ארץ וכבוד התורה מהם..."

הרב נחרד מולו: חלילה וחס. אוסר אני עליך לומר לו אפילו ברצון קל שטעה, וחלילה לך מלביישו!

ולא נחה דעתו של רבי יוסף חיים, עד שלקח מידי המזכיר את המעטפה, ובמשך עשרים דקות שירך רגליו בחום, ועלה שלוש גרמי מדרגות בגילו המופלג, כדי למסור את המעטפה למרת רוזנפלד, שלא צטטרך היא להגיע למשרדי הוועד ביום חם שכזה...

הזיעה ניגרה ממצחו של פקיד הוועד ומדי פעם הוא הושיט את ידו ומוחה במטפחתו את מצחו. בחדר הירושלמי הגבוה, שהיה בנוי בסגנון עתיק, מאוורר לא היה, על מזגן איש לא חשב באותם ימים. היה זה לפני למעלה כתשעים שנה, עת חוב תושבי ירושלים הצטופפו להם בשכונת העיר העתיקה.

יהודי ירושלים שלא עסקו במלאכה, והקדישו את רוב זמנם ללימוד התורה הקדושה מותר עניות משוועת, היו מאושרים עד מאוד מחייהם.

וכל עוד שהשיגה ידם ארוחה אחת ביום - הכלולה מפרוסת לחם - קיבר מרוח בשמן זית ועליו פיסתה עגבניה דקיקות כנייר - לכל ילדיהם, היו יהודי ירושלים חשים כאילו בגן-עדן מצויים הם.

אולם, כיון שסוף כל סוף צריך אדם להביא פרנסה אל ביתו,

והוצאות תמיד היו ויהיו, היו בני הגולה מפרשיים מעער מכספם ושולחים אותו בעין יפה אל יהודי ירושלים הנאוקים ברעב.

זכות גדולה ראו לעצמם יהודי חו"ל, להיות שותפים בממונם ליישוב הארץ ולהחזקת תלמידי החכמים שבירושלים של מעלה.

חוץ מהכסף הכללי שהגיע מכל מדינות הגולה, היו גם קהילות מבוססות ועשירות שהושיבו פקיד מטעמם בירושלים, אליו שלחו תרומות מדי חודש בחודשו, וסכום זה היה מיועד באופן קבוע לקבוצת אברכים קבועה יוצאי אותה העיר.

פקיד הוועד, רבי ישראל, ישב באותו יום חם במשרד הכולל, וחישב בראשו טורי מספרים בלתי נגמרים לצורך החלוקה שאמורה להתקיים בצהרי אותו יום. כסף שהגיע עבור חודש אדר שעבר, וחג הפסח הממשמש בפתח.

בהיסח הדעת פנה לעזור הנאמן, רבי אברהם השמש, וקרא לעברו: לך וקרא למרת רוזנפלד האלמונה ואמור לה שהגיעה עבורה מעטפה מבתה.

תכנית מנויים לעלון "חוט של חסד"

במנוי תזכה ב: הזכות שלך בהפצה: 02-5308000

תמונה יחודית רוב טלום-קוד לתורה

תפילה בכותל 40 יום

80 עלונים יום נולדו רוב פטירה

גן הדעת חידושים לפרשת שבוע

פנינים חסידות ברסלב

...אחר פורים קורין פרשת פרה, בתחלה הוא פוה, כי פורים על שם הפר, ואחר-כך נעשה פרה, וכל זה הכנה לפרשת: "שפלותיו שושנים וכו' וכו'", וקרא בתורה הקדושה צרף פורים בהפסקה שפדבר מענין פסח, ותנועת הנגון ברימיות העינים והידיים הקדושים והנראים, שהיה כראיה לנו תלמידו הקדוש, מורינו ורבנו מוהר"ת זצוק"ל, גם-כן אי-אפשר לברר אפילו פנים אל פנים כולל לטוב בכתב. ובפרט מה שהתחיל אחר-כך בקול רם וזקק, "בתחילה היה כל התחלות מפרסה, ועל-כן כל הפסוקים הם זכר ליציאת מצרים" ו"עקשיו" ומשך בקול נעים, פרה רגעים ונשא בשיטתה. מה נאמר ומה נדבר אשירנו, שאזינו וכו' לשמוע כל זאת, ובפרט איך שגילה לנו מוהר"ת זכרנו-לברכה, עד היכן שנתנוצץ בלבנו הנה כל זאת בנסה צריכים, ואחר-כך תכף גלה התקן של היד מוקדמים בפרטיא והזיהר אז לדורות בהבטחה גדולה בעידים נאמנים שיעמד בעצרתיה סלה תמיד כל מי שיבוא על קברו הקדוש והנרא וכו' (שיש"ק א-קנט)

בעתם ולאמת השק, ואדראב, ככל שיהיה האדם גדול ומכובד יותר בעיני הבריות כך יגדל אצלו הקושי להודות על האמת אם טעה, לא כן אדוננו גדול הנביאים העיני מכל האדם אשר על פני האדמה, אשר לא קם ולא יקום כמוהו.

בפני מי שגדול כמונו (1) או זה שאינו נכנס אל תוך דברי חברו (2), וכן זה שלא מתפאר במה שלא ידע (6) וזה שמודה על האמת, היינו שלא מתעקש להכחיש האמת גם כשיש לו הזדמנות ולהחליק ולהטעות (7), כל אלו הם הנהגות הקשורות למעלת המידות, הדורשות מהאדם לפתח ענוה, ענוה שמולידה איפוק וכנות וחתייה מתמדת אל האמת. ושלושת המעלות הנותרות היינו מה שהוא שאינו נבהל להשיב (3), שואל כענין ומשיב כהלכה (4), אומר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון (5) הן מעלות שכליות, המשלימות את משימת החיים, לצאת מגדר גולם ולעלות אל החכמה.

נמצא, שלא הידע הרב הוא שמכתיר את האדם בכתר החכמה אלא דווקא המוסר, ולכן אמר שלמה "החזק בפוסה אל תרף, וצרה, כי היא תיך" (משלי ד יג) שצריך להחזיק במוסר כמו אדם שמחזיק בניצרת הריסון, שעליו להיות דרוך.

ולמרות שצריכים את כל המידות כדי להעפיל אל החכמה, המידה הנעלה ביותר היא להיות מודה על האמת. כל כך גדולה ואצילית יכולת זו, שהתורה מספרת לנו שזו הייתה תכונתו של אדון הנביאים שנאמר בו - "וישמע משה ביעיני" למרות שהיה גדול הדור, וכל ישראל קשובים לו ורק לו, הודה ואמר טעית, והיה זה לנוכח כולם.

ולא תהיה מידה זו קלה בעיניך שהרי הרוב, שטועים, מחזרים מכל צד ומכל פינה להעמיד

העולם נחלק לחמישה מדרגות אנושיות שהן, בור, עם הארץ, גולם, חכם, חסיד. הבור הוא זה שאין לו לא חכמה ולא מוסר, ולכן נקרא בור, שדומה לשדה - בור' שהיא קרקע שאי אפשר לזרוע בה דבר. עם הארץ הוא מי שיש לו מוסר אבל אין בו חכמה, ולכן נקרא עם הארץ, שמועיל לישוב הארץ בזה עושה מלאכה ומשה ומתן, ומבידותו ייטיב עם זולתו. הגולם הוא זה שיש בו חכמה ודרך ארץ אך כמוהו כחומר גלם שלא הושלמה צורתו, וזו מציאות רוב ככל בני האדם. חכם הוא זה שקנה את רוב מעלות המידות והתחיד הרבה בשכלו. חסיד הוא החכם שהוסיף והתעלה עד שהתקרב אל השלמות, ומפני זה נקרא חסיד, על שם התוספת, שעושה לפנים משורת הדין ומתחסד עם קונו.

את הדברים הללו אומר הרמב"ם בפרושו למשנה, ושמ הוא מנחה אותנו כיצד לצאת מגדר גולם ולעלות אל החכמה והחסידות, וזה מצריך שבעה שלבים "שבעה דברים בגולם ושבעה בחכם, חכם אינו מדבר בפני מי שגדול ממנו בחכמה ובמנין, ואינו נכנס לתוך דברי חבריו, ואינו נבהל להשיב, שואל ענין ומשיב כהלכה, ואומר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון, ועל מה שלא שמע אומר לא שמעתי, ומודה על האמת, וחילופיהן בגולם".

נקודה מרתקת העולה מפרוש הנשר הגדול היא העובדה שלדבריו ארבעה מן השלבים המעלים אותנו לדרגת 'חכם' קשורים בטוב המידות, ורק שלשה קשורים לחריפות השכל. כי זה שאינו מדבר

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוס של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוס של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: *3030 ☎

כשרות המוצרים לפסח חלק א'

הקדמה - נושא זה של כשרות המוצרים הינו לוטה בערפל. בעבר כאשר אדם היה יוצא לשוק היה יכול לקנות כמעט כל דבר שחפץ קודם הפסח ולא היה חשש של חסך, מה שאין כן בזמנינו הרבה מוצרים נראים כטבעיים ותמימים עוברים תהליך ייצור בתעשייה, על כן עלולה להיות בעיה עם כשרותם של מוצרים אלו לפסח ולכן יש להקפיד על כל מוצר שקונים ולוודות שיש עליו כשרות לפסח, ולהתייחס לכל דבר שאין עליו כשרות לפסח כאל ספק חמץ.

כל תמצית טעם מורכבת מעל 30 רכיבים שונים שעלולים להכיל חמץ או קטניות (למי שאינו אוכל קטניות בפסח) וכמו כן צבע מאכל עלול להכיל חומר שיש בו חשש חמץ. כמו כן המייצבים עלולים להכיל עמילנים שיכול להיות שהופקו מחיטה (עמילן מוסק מחיטה, תירס, או תפוז"א וכאשר הכימאי בודק את המוצר אין לו דרך לדעת האם העמילן הוא של חיטה או תפוז"א, ולכן יש להתייחס לעמילן כאל ספק חמץ). לכן כאשר עושים קניות לפסח יש להקפיד ולבדוק שיש עליו את חותמת הכשרות של המוצר לפסח.

בשר דגים

בשר או דגים שנוקו טריים מן השוק, אינם צריכים כשרות לפסח, משום שאין בהם שום תהליך ייצור. אמנם בשר קפוא או דגים קפואים חייבים כשרות לפסח.

הסיבה לדבר: כידוע שכל בשר קפוא מכיל 10%

רטבים, ממרחים, תבלינים

כל הרטבים למיניהם וביניהם קטשופ וכדו', יש בהם תערובת עמילנים. כמו כן ממרחי תמרים, שוקולד, ריבות וכדומה מכילים עמילנים, וכן תבלינים בדרך כלל מעורבים בקמח או בעמילנים, ולכן בכל אלו חייב כשרות לפסח.

שמן סויה וקנולה

שמן סויה וקנולה צריכים כשרות מיוחדת לפסח, מכיון שבתהליך הייצור של השמן ייתכן ונתערבו דגנים של חיטה, ולכן יש להקפיד לקנות דווקא כשר לפסח.

כוסות קרטון, מנג'טים, נייר סופג, נייר אפיה, מגבות נייר

אף שבכל מוצרי הנייר יש חשש של תערובת עמילנים, מכל מקום מותר להשתמש בכל מוצרי הנייר ללא כשרות מכיון שעמילנים אלו היו פגומים לפני כן, היתר זה כולל - כוסות קרטון, נייר סופג, מנג'טים וכדומה. (כך הורה לי הראש"ל הגאון הרב יצחק יוסף שליט"א).

חומרי ניקוי לבית

כל דבר שפגום לאכילה לגמרי עד שאינו ראוי לאכילת הכלב אין עליו חשיבות של אוכל, וממילא מותר להשתמש בו אפי' בפסח ואינו צריך הכשר, ולכן כל חומרי הניקוי אינו אוכל או שוטה מותרים בשימוש ואינם צריכים הכשר לפסח.

מים, אמנם המים ספוגים בו ואינם יוצאים כמונו בשעת ההפשרה אלא רק אחר הבישול, ולכן כאשר מבשלים גוש בשר קפוא בסיה, אחר הבישול הוא נהיה קטן יותר ממה שהיה בתחילה. כיצד המים נספגים בתוך הבשר? מזריקים בו חומר הנקרא "פוספטים", הפוספטים גורמים למים להיספג בתוך הבשר, ופסמים שמזריקים הרבה מאד מים עד אשר הערך התזונתי אינו לפי התקן, כי יש חוק שצריך רמה מסוימת של חלבונים, לכן מזריקים חלבון סויה או עמילן שיכול להיות חמץ. כנ"ל בשר טחון ובשר מעובד. כנ"ל נקיטות שאין עליהם כשרות לפסח, יכולה להיות בהם תערובת עמילנים, כמו כן העטיפה של הנקניק מכילה לקטוז העשוי מקטניות שיכול להוות בעיה למי שאינו אוכל קטניות בפסח.

כמו כן כל הדגים הקפואים צריכים הכשר לפסח ואפשר שהזריקו לתוכם עמילנים. וכן שימורי הדגים, יכול להיות מוזרקים בעמילן.

כל זה דווקא בדברים קפואים שעברו תהליכים בייצור אבל בשר או דגים טריים וכדומה, אינם צריכים כשרות מיוחדת לפסח, אף אם הקפיאו אותם לאחר הקניה.

גבינות

גבינות מחייבות כשרות לפסח. כיום תהליך ייצור הגבינה הוא על ידי מחמצות וכדי להרבות בהם את החיידקים מוסיפים כל מיני דברים מחמץ גמור ולכן צריך להקפיד על כשרות לפסח.

ילדון חידודון

בין הפותרים יוגרלו מתנות

בכשרותינו (ויקרא ב) מסוכר שאש יצאה ושרפה את בני אהרון, באילו עוד מקומות נוספים בתורה מתואר מצב בו יוצאת אש מה?

פתרון "ויקרא": בשבועות קיבלנו את התורה, אמנם מתוך כפייה, בפורים קיבלנו סחודש את התורה אך מתוך אהבה. הזוכה: אריאל ס. חצור הגלילית

פתרונות לשלוח למייל | פקס:

al5308000@gmail.com | 02-5812252

יש לך סיפור תודה?
המערכת תשמח לפרסם אותך
al5308000@gmail.com

סיפורי תודה אמרת' תודה ונושעת'

החור בלב נעלם

ישנם הרופאים הפעילו עליהם לחץ להכניס את הילד לניתוח מיד, ואם לא, הם יכולים למעשה להפריד מסוגו ה"י".

בני הזוג היו בצער גדול והאשה בכתה בלי הפוגה. ואז אמר לה בעלה: 'נשארה לנו בדייק שעה עד הניתוח. בואי נגיד בקישוף שעה שלקחה תודה רבה לה' על הצרה הזאת'. ישבו בני הזוג בחדר ההקנתה כשדקעות בעיניהם, ויפיהם מולקל תודה ולבם בל עקום. כף בקישוף שעה עשו סאקס אדיר להחזיק באמונה שהכל לטובה.

אחרי שעה הכניסו את בנם לחדר הניתוחים. עבר זמן מה, והרופא יוצא מחדר הניתוחים ומבקש מההורים השבירים לגשת למשורדו. כשנכנסו, אמר להם בשוקחה קהולה במקובה: "אני מסוש מתנצל על כל ה'טרטורים' שהיו לחנכם. לפני הניתוח החלטנו לעשות לו צנתור, וכאשר עשינו צנתור לילד, גלינו שאין לו שום חור בלב. אין לו שום דבר, והוא בריא לגמרי. ברגע שיתאושש מההרדמה, תוכלו לקחת אותו הביתה. בשם ההנהלה ואת בית החולים, אני מתנצל על אי הנועמות".

אמרת' תודה ונושעת' 052-2240696

לכני זוג נולד תינוק במצול טוב. בבית החולים הודיעו להם, שיש בעיה בלבו של התינוק, יש חשש לנקב באחד מחדרי הלב. ככל שהמשיכו בבדיקות, כף יותר השתכנעו הרופאים, שפיקחים לעשות ניתוח לב פתוח. שזה דבר מאד מסכן, בכרט לתינוק כזה קטן, ר"ל. וגם הודיעו להורים שאין הרבה זמן לחכות, כי החור כפי הנראה הולך וגדל. ההורים הלכו הצעה פנו לעזרת האמונה. הם התחילו ללקח מצדיק לצדיק, לבקש את עצתו ואת ברכתו, ובעצמם הרבו להתפלל ולבקש רחמים על בנם. אך ככל שהזמן חלה, הקשיכו הבדיקות להראות תמונת מצב שלילית, והרופאים אף החלו להפעיל לחץ על הזוג הצעיר שיבצעו כפר את הניתוח, אחרת הפוצב יתה מסכן.

אחת מה'תחנות' של ההורים לבקש ברכה ועצה היתה אצלי. הוריתי להם ללקח לציין התנא הקדוש רבי שמעון ברי יוחאי זע"א, ושם יעשו, גם האיש וגם האשה, שש שעות התבודדות בדרך התודה וההודאה על הילד. הם שמעו בקולי והלכו למירון, והתחילו את ההתבודדות, אבל עיניהם לא החזיקו מעמד שש שעות, ואחרי כשעתיים נשברו. כשהזרו לביתם, קבלו הודעה מבית החולים, שהחור בלבו של בנם כבר גדל בצורה מסכנת, ומקריחים להכניסו לניתוח בדיחפוא. הם נסעו בלב כפר לבית החולים.

הזוכה השבועי בהגרלה
אהרון ביטון (9.5, ביתר עלית)
גם אתה יכול לזכות, שלח לנו סיפור תודה
ותיכנס להגרלה
al5308000@gmail.com

מתנה ושמה תודה
052-2240696

ילדים אומרים תודה סיפור בהמשכים לילדים

מחברת התודה שלי (חלק ב')

אבא ולטף לי את השער ואת הלחי. אבא ואמא נשארו אתי קצת, וכשנהיה מאחה, נפרדו ממני ויצאו מהחדר.

הייתי אמור ללקח לישן, אך משהו הטריד אותי ולא נתן לי מנוחה. התחלתי לדאג. מה כבר יכול להיות עם הרגל שלי?

פעם קראתי בספר על ילד שבער תאונת דרכים ולא היה יכול יותר לרוץ ולשחק, והוא היה מאד עצוב. נזכרתי גם בחיים מכיתה א' שהוא קצת צולע וכלם צוחקים עליו, וחסבתי לעצמי 'אולי אני אהיה כמוהו...'

המשך יבוא בשבוע הבא

מבצצצצ בקצה עינה. דאגתי. לפתע נכנס אבא לחדר וקטע את השתיקה המעיקה. בידו החזיק קפסת ממתקים צבעוניים, בלון גדול שכתוב עליו 'רפואה שלמה', וחוברת צבעונית בשם "מחברת התודות וההודאות שלי".

"הוודה, איך אני שמח שהתעוררת סוף סוף. כל כך דאגתי. כל המשפחה רוצה לבוא לראות אותך, אבל אמרתי להם שאתה צריך שקט ומנוחה. אולי מחר יבואו. אבל העקר שאתה מרגיש טוב".

"אבל אבא, כואב לי מאד ברגל, והרופא אומר שנגבס לא מספיק".

אבא הסתכל מדאג כוון אמא ואמר לי: "אל תדאג, הקדוש ברוך הוא הוא רופא נאמן ורחום. הוא יכול לרפא כל רגל בעולם. עכשו תאכל קצת מהאכל שסבתא שלחה לה ותנסה לנוח", אמר

"הו, אני רואה שיהודה התעורר. מה שלומך, חמוד? לא עניתי. קצת התבישתי.

"הוודה חמוד, הדאגת קצת את כלנו פה. במיוחד את אבא ואת אמא. אני ממש שמח שאתה ערני ונראה טוב". ואז פנה הרופא לאמי ואמר: "יש לנו בעיה קטנה עם הרגל של יהודה. מתברר שהשבר יותר מסבך ממה שחשבנו". והלך לדבר עם אמא בפנה בלחש שלא אשמע. לאחר שיחה קצרה, הרופא הלך ואמא נראתה מדאגת.

"אמא, מה אמר הרופא?" שאלתי בדאגה.

"אל תדאג, יהודה, הכל יהיה בסדר. הרופא אמר שלשבר שלך לא יספיק רק גבס. צריך לעשות גם איזשהו טפול". "איזה טפול?" שאלתי בקצר רוח.

אמא לא ענתה, אבל ראיתי שדמעה

פרשת שמיני | שבת פרה

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"
רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

מאמר

ראש הישיבה

מה הולך לקרות לך כשתתחיל לשמוח?

חבילת ההטבות

מה משותף לבריאות, עיכול תקין, שיפור הראייה, פיתוח אינטלגנציה, זוגיות טובה, פרנסה בשפע, הצלחה בעסקים, בחברה ובחינוך הילדים, ולעוד דברים רבים אחרים? נחשתם נכון - כולם הם תוצאה של שמחה! בשבועות האחרונים דיברנו על השמחה ונמשך בכך גם השבוע, ונמנה חלק קטן ממעלות ויתרונות השמחה.

נתחיל בכך ששמחה זה קודם כול בריאות בגוף ובנפש. כל המחקרים והשיטות מצביעים על כך, אבל חמ"י ישראל להבדיל, המחברים להכמה האלוקית כבר כתבו על כך כבר לפני שנים רבות. אלה מעט מדברי הקיצור שולחן ערוך:

"הרוצה לשמור את הבריאות... ויהיה בטוב לב ובשמחה הממוצעת, כי היא סיבה לגדל החום הטבעי, ולעכל המאכל, ולדחות המותרות, ולחזק אור העיניים וכל ההרגשות, וגם יתחזק כוח השכל". ולעומת זאת: "הדאגה היא היפוך השמחה, וגם היא מזקת, לפי שמקררת את הגוף, ויתקבץ החם הטבעי אל הלב ויביאנו אל המוות".

בריאות גוף ונפש

ואכן, גם עולם המחקר והרפואה הקונבנציונלית וגם עולם הרפואה הטבעית מסכימים פה אחד שלשמחה מרכיב מרכזי ומשמעותי ביותר בכל תהליך של ריפוי ובשמירה על אורח חיים בריא. העצבות וחברותיה גורמות לשיתוק המערכת החיסונית ואילו הרוע הנפשי והשמחה גורמים למערכת החיסון שלנו לעבוד בעוצמה המקסימלית.

העצבות היא גורם מספר אחת לאכילה "מנחמת" ולאכילה של כל מיני מתוקים ומלוחים ושאר מרעין בישין - כך שהיא בוודאי מרכיב משמעותי בהשמנת יתר ובשאר המחלות הנובעות מהרגלי

יוצר תחושת רווחה ואפילו מכחית כאב פיזי ונפשי - כן כן, החיוך משכך כאבים. זאת אומרת גם אם באמת כאב לך, החיוך הוא התרופה, ובהמשך נראה יתרונות נוספים.

כאן מגיע התפקיד שלך לשים לב ולהתבונן - האם יש סיבה מספיק מוצדקת להפסיק בשבילה את הבריאות ואת הרווחה הגופנית והנפשית? גם אם קרה לך דבר מעצב - האם זו סיבה שבגללה כדאי להרוס גם את הבריאות. צרה אחת זה בהחלט מספיק. חבל להוסיף עוד צרות.

הצלחה פורצת גבולות

אז בריאות כבר יש לנו. מה עכשיו? עכשיו אנחנו רוצים גם להצליח בחיים. לשמחה יש הרבה כוח להביא לאדם גם פרנסה. כמשך. שמחה מביאה כסף. אבל זה לא רק כסף. הצלחת החיים העיקרית היא הצלחה חברתית, קודם כול זוגיות טובה, יחסי אנוש נכונים ובעיקר יחסי טובים ובריאים גם עם הילדים וגם עם המשפחה המורחבת, וגם עם השכנים, וגם בקשרים עסקיים וגם במקום העבודה. בקיצור - בכל מעגלי החברה בחיים.

האם צריך מחקרים בכדי להוכיח שכל המערכות האלה בנויות ומבוססות על שמחה? האם זה לא מובן מאלי?

השמחה קושרת קשרים

אדם שמח ומחייך הוא אדם אהוב ומוערך, רוצים את קרבתו, נמשכים אליו, מרגישים טוב בסביבתו, הוא משרד ביטחון, סומכים עליו, מקבלים ממנו. זה טוב למציאת זיווג זה טוב למציאת מקום עבודה ולקידום בעבודה זה טוב לאנשי מכירות ולכאלה שבונים קשרי מסחר ועסקים. מה תרצה יותר מזה? אז תחשוב טוב כמה השמחה עשויה לחזק את כל הקשרים המשמעותיים של חייך. גם בריאות הגוף והנפש של הילדים וגם כל האישיות והחינוך שלהם והעיקר, כל היהדות שלהם - הכול מתחיל

אכילה מעוותים כמו סוכרת ומחלות לב. ופשוט שההשפעה שלה על בריאות הנפש היא מכריעה.

אדם כועס ועצבני - נמצא בסיכון גבוה יותר לחלות במחלות רבות. וכאשר אדם עובד על השמחה, הוא הרבה יותר רגוע ולא מרבה להתרגז. כך שלפעמים במקום להילחם במידת הכעס ולנסות להוריד את הלהץ - עדיף פשוט להרבות בשמחה. וכך במקום לגרש את החושך עם מקלות אנחנו מורבים אור החושך נעלם מאלי.

**בריאות, עיכול תקין,
שיפור הראייה, פיתוח
אינטלגנציה, זוגיות
טובה, פרנסה בשפע,
זה חלק קטן ממעלות
השמחה**

כלי עוצמתי לריפוי - בחינם ובקלות!

לפני שנמשיך למנות את יתרונות השמחה נעזור לרגע וניתן לכם טיפ קטן-גדול, כלי מעשי. השמחה היא בחירה - וישנן דרכים מעשיות ופשוטות לבחור בשמחה, אבל איך עושים את הצעד הראשון?

ובכן, התשובה היא: תחייך! תחייך בכוח! ידוע שכאשר אדם מחייך אפילו חיוך מואלץ - זה גורם לו לשמחה פנימית ומעלה לו את מצב הרוח. לחייך ישנן השפעות גדולות וחשובות על הבריאות: הוא מכחית את המתח בחיים, מחזק את מערכת החיסון, מביא ליצירה מוגברת של תאי דם לבנים,

גיליון 615
כ"ג אדר ב' תשע"ט

ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:20	19:33	20:13
תל אביב	18:37	19:35	20:11
חיפה	18:30	19:35	20:13
באר שבע	18:38	19:34	20:13

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

רמת הגולן	ירושלים	חולון
יום ב', כ"ה אדר ב' (01/04/19)	יום ד', כ"ז אדר ב' (03/04/19)	יום ה', כ"ח אדר ב' (04/04/19)
תלמוד תורה גולני מושב חיסיפין בשעה 20:30	ישיבת "חוט של חסד" שמואל הנביא 13, בשעה 20:30	בי"כ ע"ש חללי צה"ל המעפילים פינת המצודה, בשעה 21:30

זה כאשר הוא מתחבר עם שונאי התורה ההולכים בדרכו של הנחש, הרי הוא פוגם באות ו' החיבור שמתחבר עם מי שאין ראוי להתחבר עמו.

על פי האמור נשכיל להבין הטעם שלקח יעקב אבינו משמו של אליהו את האות ו' כמשכון, כי תפקידו של אליהו הנביא הוא להכין את ישראל לקראת הגאולה העתידה, על ידי שירבה את השלום והאחדות בישראל וירחק אותם מחוקות הגוים, כמו שכתוב (מלאכי ג-כג): "הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא, והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

הנה כי כן ירווח להבין מה שכתוב: "ושמתי פדת בין עמי ובין עמך", כלומר שורש הגאולה הוא שהבדיל הקב"ה בין ישראל למצרים, ועל כך נמסר במסורה לכתוב "פדת" חסרה ו', לרמז שבגאולת מצרים עדיין לא נשלם התיקון של ו' החיבור, כי ישנן עוד גלויות שייגרמו להתחברות ישראל עם העמים. אולם הכתוב מבטיח: "למחר יהיה האות הזה" - לקראת הגאולה העתידה יושלם התיקון של ו' החיבור, שלא יהיה שום חיבור בין ישראל לעמים, ועל ידי זה יזכו לפדות מלאה ו' בבחינת "והרבה עמו פדות".

מעתה יאירו עינינו להבין מה שרמז לנו הקב"ה בחצי התורה באותיות: "כל הולך על גחון" - "גחון" מלא ו' ארוכה המבטרת את גחוניו של הנחש ומבטלת אותו, כי כאשר נזכה לתקן את אות ו' החיבור להתחבר רק עם שומרי תורה ויראי ה', ולהתרחק מן הנחש הקדמוני הוא היצר הרע וכל הנמשכים אחריו, אז נזכה לגאולה העתידה שיתבטל הנחש על ידי התורה החדשה שעתידי הקב"ה לגלות לנו בסדר הנכון.

נמצא לפי זה כי חצי התורה באותיות באות ו' של "גחון" המבטרת ומבטלת את הנחש, עולה בקנה אחד כפתור ופרח עם חצי התורה בתיבות: "ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה והנה שורף", שעתידי משה רבינו לדרוש לנו את התורה החדשה המסודרת בסדר נכון, שעל ידי כך ישרף שעיר החטאת שהוא היצר הרע, ועל ידי זה יתבטל גם הנחש הקדמוני באות ו' שיחזיר יעקב אבינו לאליהו הנביא, שיבשרנו על הגאולה העתידה במהרה בימינו אמן.

את חוה להתרחק מן הנחש, לא היתה נופלת ברשתו לאכול מעץ הדעת.

יומתק להבין בזה מה שדרשו במדרש שוחר טוב על הפסוק הראשון בספר תהלים (תהלים א-א): "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב - מדבר באדם הראשון, אמר אדם הראשון, אשרני אם לא עמדתי בדרכיו של נחש, ואשרני אם לא ישבתי במושביו של ליצנות".

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה מה שכתוב בעונש שהעניש הקב"ה את הנחש הקדמוני (בראשית ג-ד): "ויאמר ה' אלקים אל הנחש כי עשית זאת ארוך אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חיך, ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב".

נקדים מה ששינו בגמרא (סנהדרין נט): "הכל על שמש גדול שאבד מן העולם, שאלמלא נתקלל נחש, כל אחד ואחד מישראל היו מזדמנין לו שני נחשים טובים, אחד משגרו לצפון ואחד משגרו לדרום להביא לו סנדלבונים טובים ואבנים טובות ומרגליות". מבואר מזה כי לולי מרד הנחש בה' בחטא עץ הדעת היו משתמשים בו, אולם אחרי שקלקל את אדם וחוה קיצץ הקב"ה את רגליו, כדי שלא ישתמשו בו ויתרחקו ממנו כמטחוו קשת.

הנה כי כן זהו שאמר הקב"ה לנחש: "כי עשית זאת ארוך אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חיך", כדי שלא ישתמשו בך בני אדם ולא יתחברו עמך. זאת ועוד שאשריש שנאה כבושה ביניכם, "ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב", כל זה כדי שלא יתחברו עם הנחש.

תיקון אות ו' החיבור להתחבר עם צדיקים ולא עם רשעים

והנה ידוע כי אות ו' בראש התיבה משמשת כאות החיבור לחבר בין שני דברים, כמו שפירש רש"י (ויקרא א-י): "וי"ו מוסיף על ענין ראשון". נמצא לפי זה כי כאשר איש ישראל מקיים מצות עשה (ויקרא יט-יח): "ואהבת לרעך כמוך", להתחבר באהבה עם ישראל, הרי הוא מתקן את אות ו' החיבור בהיותו מתחבר עם הקדושה, אך לעומת

העתידה שעליה כתוב (תהלים קל-ז): "והרבה עמו פדות" - מלאה ו' כי תהיה גאולה שלימה.

ב"אמרי יוסף" מביא על זה רמז נחמד בשם הרה"ק רבי אריה לייביש מלאנצוט בעל "חומת אריאל", בלשון קדשו: "ושמעתי בשם הרב הקדוש האבד"ק לאנצוט זללה"ה, דזהו כוונת הכתוב למחר יהיה האות הזה, דהפסוק בעצמו מתרץ למה פדת חסר אות ו', ועל זה אמר 'למחר', ויש מחר לאחר זמן בזמן המשיח, יהיה האות הזה שהוא אות ו' של פדת ויהיה פדות'ת מלא ו'".

ויש להעיר כי פירוש זה כבר מובא בשל"ה הקדוש (פרשת בא תורה אור אות ד): "שמעתי מדורשי רשומות שאמרו רמז בזה הפסוק, ושמתי פדת בין עמי ובין עמך למחר יהיה האות הזה, כי הנה פדת כתיב חסר והיה ראוי להיות מלא... על כן אמר למחר יהיה האות הזה, כלומר יש מחר שהוא לאחר זמן, ורומז על גאולה אחרונה, אז יהיה מלא באות הזה".

השל"ה הקדוש מוסיף לבאר בזה מה שכתוב (ויקרא כו-מב): "וזכרתי את בריתי יעקוב", ופירש רש"י: "בחמשה מקומות נכתב [יעקוב] מלא ואליהו חסר, בחמשה מקומות יעקב נטל אות משמו של אליהו ערבון שיבוא ויבשר גאולת בניו". לפי האמור הכוונה בזה על אות ו' החסרה במילת "פדת", שיחזיר אליהו למקומה בגאולה העתידה בבחינת: "למחר יהיה האות הזה".

שורש חטא עץ הדעת הדיבור עם הנחש

ונראה לבאר ענין האות ו' החסרה במילת "פדת". זאת ועוד, מהי העבודה המוטלת עלינו כדי להחזיר האות ו' למילת "פדות", ונזכה על ידי זה לפדות מלאה בגאולה העתידה, על פי מה שנשים לב להתבונן כי שורש החטא של עץ הדעת הוא, שהתחברה חוה עם הנחש לדבר עמו ולא התרחקה ממנו מייד. דבר זה אנו למדים ממה שכתוב (בראשית ג-א):

"והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה ה' אלקים, ויאמר אל האשה אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן". ופירש רש"י: "ואף על פי שראה אותם אוכלים משאר פירות, הרבה עליה דברים כדי שתשיבנו ויבוא לדבר באותו העץ". נמצאנו למדים מזה כי אם היה אדם הראשון מזהיר

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מדהב הי"ז לרפואה השלימה של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני שתחי'

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

"לעתיד לבוא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים".

זאת ועוד מבואר בגמרא (ב"ב טז): "הוא שטן, הוא יצר הרע, הוא מלאך המות". נמצא לפי זה כי בשחיתות היצר הרע ישחט גם מלאך המות, כמו שאנו אומרים (פי"ט ח"ד גדיא"): "ואתא הקב"ה ושחט למלאך המות". וכל זה בכח התורה החדשה שעתידי הקב"ה לגלות לנו הסדר הנכון של התורה, שעל ידי זה נזכה לאכול מעץ החיים ולחיות לעולם.

הנה כי כן זהו פירוש הכתוב: "ואת שעיר החטאת" הוא היצר הרע, "דרוש דרש משה", 'דרוש' הוא מה שדרש לנו משה את התורה שקיבלה בהר סיני, 'דרש' הוא מה שעתידי לדרוש לנו שנית התורה החדשה שיגלה לנו הקב"ה לעתיד לבוא, וכאשר ידרוש לנו משה רבינו את התורה שנית, "והנה שורף", ישרף שעיר החטאת הוא היצר הרע הוא מלאך המות, ונזכה לחיים נצחיים בגן עדן כאדם הראשון קודם החטא ולהתענג מזיו השכינה.

הלקח הנשגב מהאות וא"ו של "גחון" שלא להתחבר עם הנחש

בדרך המלך נלך לבאר לפי מהלך זה מה שגילה לנו הקב"ה, כי חצי התורה באותיות הוא האות ו' של "גחון" בפסוק "כל הולך על גחון", שמטעם זה נמסר במסורה לכתוב בספר תורה את האות ו' של "גחון" גדולה, על פי מה שפירש רש"י: "הולך על גחון, זה נחש, ולשון גחון שחיה, שהולך שח ונופל על מעיו". וביאר המהרש"א בחידושי אגדות (קידושין ל. ד"ה שהיו אומרים) כי האות ו' שבאמצע תיבת "גחון", מבתרת כחרב את גחוונו של הנחש לבטלו. הנה הדברים בלשון קדשו:

"הכוונה כלפי מה שאמרו כי התורה יש לה מ"ט פנים טהרה ומ"ט פנים טומאה, וזה על פי חיבור אותיות לתיבות והתיבות לפסוקים, אבל האותיות אינן מורים רק על שמותיו של הקב"ה, שהוא הנסתר גמור של התורה. ולפי שהסטרא דשמאלא וכח הטומאה הוא נחש הקדמוני, ועל פי מה שאמרו מה שכתוב הולך על גחון זה נחש, ועל כן הפסיק באותיות התורה בוי"ו דגחון, לרמוזו כפי אותיות התורה שהם כולן שמותיו של הקב"ה, אין כאן מקום כלל לכח הטומאה דוי"ו דגחון מפסיקו".

ונראה לבאר ענין האות ו' המבתרת את גחוונו של הנחש והורגת את כח הטומאה שבו, על פי מה שכתוב בפרשת וארא (שמות ח-ט): "ושמתי פדות בין עמי ובין למחר יהיה האות הזה". כתב "בעל הטורים" שנמסר במסורה לכתוב בספר תורה כאן מילת "פדות" חסרה ו', לרמוז שגאולת מצרים לא היתה "פדות" שלימה, עד הגאולה

לפני חטא עץ הדעת היו פרשיות התורה מסודרות בסדר נכון שכל אחד היה יכול להחיות בהן מתים

הקב"ה מבטיח: "תורה חדשה מאתי תצא", לעתיד לבוא יחזיר הקב"ה את התורה בסדר נכון ועל ידי זה יחיו המתים

הראשונים זכו להשיג את התורה בסדר נכון ועל ידי זה ידעו לקבוע המקום המדויק של אמצע התורה

בית אהרן: "יש לנו בקבלה כי כל תנא ואמורא הנזכרים בהגמרא הקדושה היה יכול להחיות מתים"

העתידה ללמד לישראל תורה בהשגות חדשות. וכן מבואר בתקוני זוהר (תיקון כא נא): "עתידי לאתגליא קוב"ה למשה באורייתא בגלותא בתראה כגוונא דפורקנא קדמאה".

ומה נפלא מה שדרשו במדרש (שמ"ר ב-ו) מה שכתוב (שמות ג-ז): "משה משה, הוא שלמד תורה בעולם הזה והוא עתידי ללמד בעולם הבא, שעתידין ישראל לילך אצל אברהם ואומרים לו למדנו תורה, והוא אומר להם לנו אצל יצחק שלמד יותר ממני, ויצחק אומר לנו אצל יעקב ששימש יותר ממני, ויעקב אומר להם לנו אצל משה שלמדה מפי הקב"ה".

"אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה"

על פי האמור יומתק להבין מה שהביא ה"אור החיים" הקדוש פרשת תצוה (שמות כז-כ) בשם הזוהר ח"ד (פרשת בראשית דף ח טור ד"ה ויקרא) שהגאולה העתידה תהיה על ידי משה רבינו, בתנאי שיעסקו ישראל בתורה שניתנה למשה בסיני. לפי זה אומר ה"אור החיים" הקדוש: "ולזה נתארך הגלות, כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצוות אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה".

לפי האמור יש לומר הביאור בזה, כי מאחר שעתידי הקב"ה לגלות לישראל את התורה החדשה על ידי משה רבינו, לכן אינו חפץ לגאול את ישראל כדי ללמדם את התורה החדשה, רק בתנאי שיעסקו תחילה בתורה שכבר מסר להם בהר סיני, אבל כל זמן שאינם עוסקים בתורה שכבר ניתנה להם, איך יזכו לקבל את התורה החדשה שיתגלו בה כל סודות התורה הגנוזים.

מעתה יאירו עינינו להבין מה שרמז לנו הקב"ה חצי התורה בתיבות: "ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה והנה שורף". הביאור בזה על פי מה שכתב ה"אברבנאל" פרשת אחרי מות (ויקרא טז-ה), כי "שעיר החטאת" הוא רמז על היצר הרע שמחטיא את האדם, והנה לעתיד לבוא יבטל היצר הרע מן העולם כמבואר בגמרא (סוכה נב):

ונראה להרחיב רעיון נכבד זה, כי כאשר נתבונן נראה כי חצי התורה בתיבות וחצי התורה באותיות, שהם בעצם נקודת המרכז של כל התורה כולה, רמזו לנו הקב"ה על הגאולה העתידה כשכל התורה תהיה מסודרת בסדר נכון, שאז יראו כולם שחצי התורה הוא אמנם מדויק כפי שנמסר במסורה.

הנה מה טוב ומה נעים לפתוח בביאור חצי התורה בתיבות "דְרֹשׁ דְרֹשׁ", על פי המבואר במדרש (ילקוט שמעוני ישעיה כו רמז תכט): "עתידי הקב"ה להיות יושב בגן עדן ודורש, וכל הצדיקים יושבים לפניו, וכל פמליא של מעלה עומדים על רגליהם, וחמה ומזלות מימינו של הקב"ה, ולבנה וכוכבים משמאלו, והקב"ה יושב ודורש תורה חדשה שעתידי ליתן על ידי משיח". נמצינו למדים מזה שעתידי הקב"ה לגלות לנו התורה החדשה על ידי מלך המשיח.

זאת ועוד מבואר בזוהר הקדוש (פרשת בראשית כה:), כי משה רבינו שהיה הגואל הראשון ביציאת מצרים יהיה מלך המשיח לעתיד לבוא, ונרמז בכתוב (בראשית מט-ו): "לא יסור שבט מיהודה, דא משיח בן דוד, ומחוקק מבין רגליו, דא משיח בן יוסף, עד כי יבא שיל"ה דא משה, חושבן דא כדא". פירוש שיל"ה בגימטריא משה".

וכן מבואר בזוהר הקדוש (פרשת משפטים קכ). רמז הכתוב (קהלת א-ט): "מה שהיה הוא שיהיה" - מ'ה שהיה ה'וא ראשי תיבות משה, כלומר מה שהיה בגאולה הראשונה ממצרים על ידי משה רבינו, הוא "שיהיה" גם בגאולה האחרונה על ידי משה. וביאר ב"אור החיים" הקדוש (בראשית מט-יא ד"ה יש) כי נשמת משיח תהיה כלולה מנשמת משה רבינו ומנשמת דוד המלך.

נמצא לפי זה כי כמו שמשה היה הגואל הראשון בגאולת מצרים ועתידי להיות הגואל האחרון בגאולה העתידה, כן בענין מתן תורה שמסר משה לישראל כמו שכתוב (דברים לג-ד): "תורה צוה לנו משה", עתידי הוא עצמו בגאולה

מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא יתברך שמו".

הקב"ה הזמין לפונדק אחד חצי תיבות התורה: "דרש דרש משה", וחצי אותיות התורה: אות ו' של "גחון"

גמרא: הראשונים ספרו כל האותיות ואמרו וא"ו דגחון חצי התורה באותיות, דרש דרש חצי התורה בתיבות

פליאת המפרשים, לפי מספר התיבות והאותיות שלפנינו חצי התורה הוא רחוק מו' דגחון ומ"דרש דרש"

מדרש: "לא ניתנו פרשיותיה של תורה על הסדר" שאם ניתנו על הסדר היה כל אחד יכול להחיות מתים

ויש לבאר מהות התורה החדשה שעתיד הקב"ה לגלות לישראל, על פי מה ששינו בגמרא (פסחים ו:): "אין מוקדם ומאוחר בתורה". ומצינו טעם נפלא לכך במדרש שוחר טוב (תהלים מזמור ג) [הביאו רבינו בחיי מפאת חשיבותו וקדושתו בהקדמתו על התורה]:

"זה שאמר הכתוב (איוב כח-ג) לא ידע אנוש ערכה. אמר רבי אלעזר, לא ניתנו פרשיותיה של תורה על הסדר, שאלמלי ניתנו על הסדר, כל מי שהוא קורא בהן, מיד היה יכול לבראות עולם ולהחיות מתים ולעשות מופתים, לפיכך נתעלם סידורה של תורה, וגלוי לפני הקב"ה שנאמר (ישעיה מד-ט) ומי כמוני יקרא ויגידה ויערכה לי".

מעתה יאירו עינינו להבין ענין "עץ החיים" שבתוך הגן, שהוא התורה הקדושה כפי שהיא מסודרת לפני הקב"ה בסדר נכון, שכל אחד הקורא בה יכול מיד לברוא עולמות ולהחיות מתים, לכן אם אדם הראשון לא היה חוטא היה זוכה לאכול מעץ החיים, להשיג את התורה כפי שהיא מסודרת בסדר נכון והיה חי לעולם, כי אם התורה יכולה להחיות מתים, על אחת כמה וכמה שהיא יכולה לבטל לגמרי את המיתה מלומדיה. וזהו הטעם שכאשר התורה מסודרת בסדר זה היא נקראת "עץ החיים", כי הקורא אותה זוכה לחיים נצחיים.

יומתק לפרש בזה מה שכתוב: "ועץ החיים בתוך הגן", על פי מה שמבואר בתיקוני זוהר (תיקון יג כט): כי "גן עדן" הוא רמז על ג"ן פרשיות שיש בתורה שבכתב, וכן מבואר בזוהר הקדוש (פרשת ויקהל ור:). וביאר החיד"א בהגהות "נצוצי אורות" (שם אות א): "ואע"ג שהם נ"ד, נראה דולק ונצבים חשיבי כאחת, משום שהן סמוכות ונקראות ביחד, יתר משאר פרשיות שאינן נקראות כאחת אלא בשנה פשוטה".

הנה כי כן זהו שכתוב: "ועץ החיים בתוך הגן", שבתוך ג"ן פרשיות התורה טמון "עץ החיים" שהוא סדר התורה בסדר נכון, שכל הזוכה להשיגו חי לעולם. אולם אחרי שחטא אדם הראשון וגזרה עליו ועל כל הנבראים שהיו כלולים עמו מיתה, מנע הקב"ה ממנו לאכול מעץ החיים, שלא גילה לו ולישראל אחריו את סדר התורה כפי שהיא סדורה בשמים, כדי למנוע מהם להחיות מתים ולחיות חיים נצחיים, כי בעולם הזה התיקון השלם הוא שימות האדם ויחזור לעפר כדי לזכך ממנו את זוהמת הנפש.

אולם בגאולה העתידה אחרי שיתקן חטא אדם הראשון וגזירת המיתה תבטל מן העולם, עתיד הקב"ה להחיות את המתים על ידי התורה המסודרת לפניו בסדר נכון, שהיא בבחינת "עץ החיים" שכל האוכל ממנו חי לעולם. וזהו שאמר הקב"ה: "תורה חדשה מאתי תצא" - "מאתי" דייקא, שיגלה לישראל את סדר התורה בסדר נכון כפי שהיא סדורה לפניו, וכל האוכל ממנו יתקיים בו: "ואכל וחי לעולם". זאת ועוד, שעל ידי גילוי התורה בסדר נכון, יתגלו שערי אורה של סודות התורה שהיו חתומים וסתומים.

הראשונים שנקראו "סופרים" השיגו את התורה בסדר נכון

מעתה אמינא חידוש גדול בדחילו ורחימו, כי מה שנקראו הראשונים "סופרים" הוא לא סתם משום שידעו לספור האותיות שכל אחד יכול לעשות, אלא שבגודל קדושתם גילה להם הקב"ה בבחינת (תהלים כה-ד): "סוד ה' ליראיו", את הסדר הנכון של פרשיות התורה כפי שהן סדורות לפניו, בידעו שלא ישתמשו בתורה להחיות המתים, בלי שיקבלו רשות לכך מהקב"ה לפני הגאולה העתידה.

יומתק להבין בזה מה ששינו בגמרא (עבודה זרה י:). כי כשראה אנטונינוס מלך רומי איך רבי חנינא בר חמא החיה את העבד שהרג, אמר לרבינו הקדוש: "ידענא זוטי שאית בכו מחיה מתים". יודע אני שהקטן שבכם מחיה מתים. וכתב בספר "בית אהרן" (ליקוטים דף יט. בסיום על מסכת יבמות): "יש לנו בקבלה כי כל תנא ואמורא הנזכרים בהגמרא הקדושה היה יכול להחיות מתים, כמו שמצינו אצל רבי ואנטונינוס". לפי האמור הביאור בזה משום שזכו בגודל קדושתם להשיג את הסדר של התורה כפי שהיה לפני חטא אדם הראשון.

הנה כי כן יאירו עינינו להבין מאמר הגמרא: "לפיכך נקראו ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה, שהיו אומרים וא"ו דגחון

חציין של אותיות של ספר תורה, דרש דרש חציין של תיבות". כי מפאת שזכו להשיג את הסדר הנכון של פרשיות התורה, היו יכולים לספור את התיבות והאותיות לדעת בדיוק מהו האמצע, באופן כי מה שאמרו שחצי התורה באותיות הוא האות ו' של "גחון" וחצי התורה בתיבות הוא "דרש דרש", היינו לפי מה שהוא מסודר לפני הקב"ה בסדר נכון.

ויש לבאר בזה מה שאמר רב יוסף לאבבי, שאין אנו יכולים לספור את האותיות שבספר תורה כמו שספרו הראשונים: "אינהו בקיאי בחסירות ויתרות, אנו לא בקיאינן". כוונתו כי הראשונים היו בקיאים "בחסירות", בכל המקומות בתורה שחסרים שם דברים, כי הקב"ה סדרם שלא במקומם במקום אחר בתורה, וכן היו בקיאים "ביתרות", בכל המקומות שנתנו בהם דברים יתרים, כי אין מקומם שם אלא במקום אחר, ולכן היו יכולים לספור בסדר נכון לדעת מהו חצי התורה באותיות ובתיבות, אבל אנו שאין אנו בקיאים בסדר הנכון של התורה אין אנו מסוגלים לספור ולברר מהו חצי התורה.

"דרש דרש משה" תורה לישראל במתן תורה ובגאולה העתידה

בדרך זו במסילה נעלה לבאר בזה מה שנתן הקב"ה רשות לראשונים הנקראים "סופרים", לגלות לנו כי חצי התורה בתיבות הוא "דרש דרש", שמטעם זה צריך לכתוב "דרש" הראשון בסוף השורה ו"דרש" השני בהתחלת השורה, ומחצית התורה באותיות היא ו' של "גחון", שמטעם זה צריך לכתוב ו' גדולה, כדי שנשכיל להבין מזה שאין אנו מכירים את הסדר הנכון של התורה מפאת חטא עץ הדעת שנגזרה מיתה על כל הנבראים, ועל ידי זה שנתקן לתקן את החטא הראשון ולקרב את הגאולה, אשר אז יקיים הקב"ה הבטחתו: "תורה חדשה מאתי תצא", להחזיר את הסדר הנכון כמו שהוא לפניו.

הראשונים שהשיגו את התורה המסודרת לפני הקב"ה ידעו לספור ולגלות מחצית התורה באותיות ובתיבות

וביאור האלשיך הקדוש (בראשית ב-ט) שהצמיח הקב"ה בתוך הגן תרי"ג עצים, כנגד תרי"ג מצוות התורה, שהן בבחינת מים, המצמיחות את העצים בגן עדן, ועץ החיים שבתוך הגן הוא התורה הקדושה שהיא שורש לכל המצוות. והנה מצינו מקור ברור שעץ החיים הוא התורה בזוהר חדש (פרשת בראשית דף יח טור ג):

"הניח הקב"ה לאדם הראשון בגן עדן, ונתן לו תורתו לעבוד בה ולשמור מצוותיה, הדא הוא דכתיב ועץ החיים בתוך הגן, וכתיב עץ חיים היא למחזיקים בה. אמר הקב"ה, כשיהיה לו לאדם הנאה בגן זה, יעסוק בה וישמור אותה. ומפני העדונית והנאות שהיו לו לאדם שם, לא שמר תורתו עד שגרשהו משם."

אמנם לפי זה צריך ביאור מה שכתוב אחרי שחטא אדם הראשון (בראשית ג-כב): "ויאמר ה' אלקים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע, ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, וישלחהו ה' אלקים מגן עדן לעבוד את האדמה אשר לוקח משם. ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים".

ויש לתמוה הפלא ופלא, שהרי למעשה קיבלו ישראל בהר סיני את התורה שהיא עץ החיים, והרי מצינו כי התורה הקדושה היא מזון לנפש, כמו שאמר דוד המלך (תהלים מ-ט): "ותורתך בתוך מעי". הנה כי כן איך זה מתאים עם השמירה שהעמיד הקב"ה בשערי גן עדן שלא יאכל האדם מעץ החיים. זאת ועוד, למה לא נשאר ישראל בחיים אחרי שקיבלו את התורה ואכלו מעץ החיים.

"אמר הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא"

ונראה לבאר ענין זה על פי מה שאמר הקב"ה על הגאולה העתידה (ישעיה נא-ד): "כי תורה מאתי תצא". דרשו על כך במדרש (ויק"ר יג-ג): "אמר הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא, חידוש תורה מאתי תצא". ותמהו המפרשים, הלא אחד מי"ג עקרי האמונה הוא: "שזאת התורה לא תהא

חציין של אותיות של ספר תורה, דרש דרש חציין של תיבות... בעי רב יוסף וא"ו דגחון מהאי גיסא או מהאי גיסא [האות ו' היא האות האחרונה מהחצי הראשון או האות הראשונה מהחצי השני].

אמר ליה [אביי] ניתי ספר תורה ואימנינהו [נביא ספר תורה ואמנה את האותיות], מי לא אמר רבה בר בר חנה לא זזו משם עד שהביאו ספר תורה ומנאום. אמר ליה [רב יוסף] אינהו בקיאי בחסירות ויתרות, אנן לא בקיאינן". הם היו בקיאים בכל התיבות שבתורה שצריך לכותבן חסרות או מלאות, אנו איננו בקיאים בזה לכן אי אפשר לסופרן.

ותמהו המפרשים, איך יעלה על הדעת שאין אנו בקיאים בחסרות ויתרות שבתורה, הלא רב יוסף עצמו אומר (מנחות כט): כי ספר תורה שכתובות בו חסרות ויתרות פסול [אלא שאם יש בו פחות מד' חסרות בכל עמוד אפשר לתקנן], ואם אין אנו בקיאים בחסרות ויתרות נמצא שספרי תורה שלנו פסולים ח"ו ואיך אנו מברכים עליהם.

עוד תמהו המפרשים, כי לפי מספר האותיות שיש בספר תורה שלפנינו (304,805 אותיות), האות האמצעית היא האות ו' בתיבת "הוא" בפסוק (ויקרא ח-כח): "אשה הוא לה", כמעט חמשת אלפים אותיות לפני האות ו' של "גחון". וכן במספר התיבות שיש לפנינו בתורה (79,976) חציין של התיבות הוא בפסוק (שם טו) "אל יסוד", שהן כאלף תיבות לפני "דרש דרש". הנה כי כן איך אמרו בגמרא שחצי התיבות הוא "דרש דרש" וחצי האותיות הוא האות ו' של "גחון".

הקב"ה שינה את סדר פרשיות התורה אחרי חטא אדם הראשון

רחש לבי דבר טוב להעלות על שלחן מלכים רעיון חדש שחנני ה' בישוב חידה סתומה זו, על פי מה שהארכנו לבאר במאמר לפרשת בראשית ענין "עץ החיים" שהיה בגן עדן, כמו שכתוב (בראשית ב-ט): "ויצמח ה' אלקים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע".

בפרשתנו פרשת שמיני דבר בעתו מה טוב להתבונן, על מה שזימן הקב"ה בפרשה זו לפונדק אחד, התחלקות התורה בתיבות ובאותיות, כי במקרא שכתוב (ויקרא י-טו): "ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף", שתי התיבות "דרש דרש" הן מחצית התורה בתיבות, "דרש" הראשון הוא סיום המחצית הראשונה של תיבות התורה, "דרש" השני הוא התחלת המחצית השנייה של תיבות התורה. ואילו במקרא שכתוב באיסור אכילת שרצים (שם יא-ג): "כל הולך על גחון", האות ו' של "גחון" היא מחצית התורה באותיות, ולכן נמסר במסורה לכתוב את האות ו' גדולה.

מקור הדבר הוא במה ששינו בגמרא (קידושין ל:): "לפיכך נקראו ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה, שהיו אומרים וא"ו דגחון חציין של אותיות של ספר תורה, דרש דרש חציין של תיבות". וכן מבואר במסכת סופרים (פ"ט מ"ב): "וי"ו דגחון צריך להיות זקוף [כלומר גדול] שהיא חצי אותיות של תורה, דרש דרש חצי תיבות של תורה, דרש בסוף שיטה, דרש בראש שיטה". פירוש, "דרש" הראשון צריך לכתוב בסוף השורה, כדי לרמוז ששם מסתיים החצי הראשון של ספר התורה, ואת "דרש" השני צריך לכתוב בתחילת השורה הבאה, כדי לרמוז ששם מתחיל החצי השני של התורה.

והנה ממה שטרחו הראשונים הנקראים "סופרים" לספור את האותיות והתיבות, כדי לקבוע המקום המדויק של מחצית התורה, משמע שיש בידיעה זו ענין חשוב ונשגב, וצריך ביאור להבין המשמעות העמוקה במה שקבע הקב"ה מחצית התורה בתיבות בשתי התיבות "דרש דרש", ומחצית התורה באותיות באות ו' של "גחון".

ביאור חדש על החשבון של מחצית התיבות והאותיות

פתח דברינו יאיר במאמר הנזכר בגמרא (קידושין ט:): "לפיכך נקראו ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה, שהיו אומרים וא"ו דגחון

כן המקום מצטער על דמן של רשעים שנספך, קל וחומר על דמן של צדיקים".

במצב בזה שהשכינה הקדושה, אחותי רעייתי, סובלת כל כך צער וייסורים בשפך דם בניה, עלינו להרבות בתורה לעילוי נשמתם! כדי "לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו". להביא מעט שמחה לפני המקום ב"ה בימים כואבים כאלו, כשרבים הללים נופלים וצריכים להשלים את חוק התורה החסר בעולם! - שכן תורה כזו הנלמדת ביגיעה ומסירות נפש היא אשר תיטב בעיני ד'! - להעלות קורת רוח למעלה, שבתוך כל הקרבנות הרבים העולים על מזבח קידוש ה' בימים טרופים אלו, יעלו גם התורה והעבודה שבתוככי התופת "אשה ריח ניחוח לה' - נחת רוח לפני!"

[בהמשך המלחמה שתה גם הרבי עצמו את כוס התרעלה עד תומה, בעלותו בסערה על קידוש ה', יחד עם רוב בנין ורוב מנין של בניס ונכדים וחסידים רבים, שעלו ביקוד אש

קודש, ארץ אל תכסי דמם! - זכות כל אותם קרבנות עולות תמימות, עומדת בוודאי לקיום ישראל בגשמיות וברוחניות בדורות שפלים אלו].

[פרטיות, קובץ 406015]

~ ~ ~

סיפר איש נאמן, ניצול שואה, שבשנה האחרונה למלחמה (תש"ד לפ"ק) שהיה במחנה ריכוז שהקימו הגרמנים ימ"ש לגולת יהדות הונגריה. שכידוע עלה הצורך עליהם בשלהי המלחמה, ובעודם נסוגים בהפסדים צורבים ברוב חזיתות הלחימה, שפכו חמתם ושנאת עמלק שבקרבם על עם הקודש, בעלות הכורת בימי 'הרס' עולם על יהדות הונגריה, שאת רובם העלו על המוקד ושלמים, חסידים ואנשי מעשה הי"ד, ואלפים אחרים נשלחו למחנות ריכוז.

היהודי דן התגלגל אל מחנה ריכוז ביחד עם הרבי הק' האדמו"ר מקרעסטיר, ה"ה הרה"ק רבי יוסף מאיר רובין זצוק"ל [מנוח הפשי"ן], שהנהיג את עדת הקודש בקרעסטיר אחר הסתלקות חותנו הרה"ק רבי אברהם מ"י קרעסטירער זצוק"ל שהסתלק בחטף כשנה אחר פטירת אביו הס"ק שרכבה"ג הרה"ק רבי ישעיהו"ל קרעסטירער זצוק"ל. - ובשבר בת עמי הוגלה הרבי עם ביתו וקהל חסידיו גולה

אחר גולה ברדיפות ושמדות, עדי הגיעם לאותו מחנה ריכוז, שהכיל בתוכו את כל 'שבעת מדורי גיהנום' יחדיו עלי אדמות.

ובגיהנום כמו בגיהנום, התהלכו להם האסירים - שכבר הפכו למספרים... עם פיג'מת הפסים, עטופי רעב וצימאון

שרת' נאמן לבורא ב"ה שיעשה בנו חפצו רצונו יתברך! - ועלינו לקבל כל זאת בשמחה, שזכינו "לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו, אשה ריח ניחוח לה', נחת רוח לפני - שאמרתי ונעשה רצוני!"

ויחד עם זה הביטחון בה' והקבלה באהבה, נצטוינו על

התפילה בעת הצרה, לבכות ולהתחנן לפני המלך, להעביר ולבטל הגזירות וייסורים המרים, ותפילה בדמעות מקירות לב עולה עד כסא הכבוד, ועושה מאוד נחת רוח להבורא ית"ש. כשראה הצדיק במחנה יהודי שבור ועצוב, שוקע בדיכאון נפשו בים צרותיו, ניגש אליו במאור פנים התקרב ללבו, ועודדו להתחזק יחדיו באמונה שלמה וביטחון איתן בצור עולמים ב"ה. ותמיד לימד דעת לישראל קדושים להנהיג את חייהם על פי שאלה נוקבת זו שישאל את עצמו: "היטב בעיני ה'?" - מה ייטב ויירצה בעיני ה'? במה אוכל לעשות נחת רוח לאבי שבשמים, יוצרי מנהיגי ומשגיחי? - ולא מה טוב ונעים בשביל עצמי... ולבדוק תדיר את מי הוא עובד

וטורח לשרת בעולם.

כך בדברי חיזוק כאלו ושכיוצא בהם היה הרבי משמח ומעודד נפשות נכאבות, ומפחך את רוחם מיגון לשמחה. - וכעדותו של היהודי הנאמן דן, מספר טיב זה המעשה, אותם אנשים במחנה שהתקרבו אל הצדיק והתחממו לאורו הגדול שזרח והאיר בתוך חשכה, עברו את קשיי המחנה הרבה יותר קל מאחרים, לאחר שנדבקו בשמחתו ועידודו של אותו צדיק, שהחזיר בלבם לזכור תכלית חייו בעולם "לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו", ולהשתדל שיקיים בנו: "ייטב בעיני ד'!"

זכות הצדיק ורבוה"ק מקרעסטיר, זכות שאר הצדיקים הקדושים, תגן בעדנו ובעד כל בית ישראל לטובה, אמן.

[פרטיות, קובץ 141020]

[א.ה. יעוין נא בספר "טיב הקהילה - תשע"א" (פרשת צ), מעשה נורא שסיפר הגה"צ רבי מרדכי רימר זצ"ל, על ריקוחין עילאין ועריכת 'הקפות' בשמחת תורה, בתוככי תאי הגזים, ברגע אחרון שלפני פתיחת ברזי הגז חממית רח"ל. - וכשזכו לעשות נחת רוח לבורא ית"ש ולשמחו בעיצומו של הזעם הנורא, ניתנו להם חייהם לשלל, יעוין שם באורך].

קשה כל שעות היממה, מוקפים מבית ומחוץ בחבילין דמעיין ועגמת נפש נוראה. העצבות והייאוש אכלו את לב האסירים הנכאים, שנעקרו כך בתאומיות מביהם ונחלתם, ונקרעו באכזריות מחיק משפחותיהם. כשאננם מוצאים את מקומם בעולם, ואיש אינו יודע אם יישאר למחרת בין השלדים החיים, או שיתגלגל כדומן על פני השדה בערימות המתים שנפחו את נשמתם ברעב או במכות קשות ונאמנות, רחמנא לישזבן.

והנה באותו מחנה עצמו התהלך לתומו צדיק, הרבי הק' מקרעסטיר, כשהוא צועד לו בשמחה ברחבי הגיהנום, לא נפלה רוחו ולא נעצב לבו, הגזירות והשמדות לא הצליחו לשבור את עוז רוח קדשו, ולהכניס מורך וייאוש או ריפיון ח"ו בלבו הטהור.

ומעיד בפנינו היהודי דן, שריד לעצמות היבשות, מיחיד סגולה שהותיר ה' ברחמי לפליטה, שהיה הרבי מקרעסטיר הרוח החיה שבמחנה, הוא גירש בכל כוחו את העצבות ואת הייאוש. כשהוא חוזר ואומר לבני קהל עדת מרעיתו, ולכל עם הקודש תושבי המחנה הגדול, שכך בדיוק הוא 'רצון ה' בדורו של שמד זה! ואנו עם בני רחומיו צריכים למלא תפקידנו כיהודים עלי אדמות, ולעשות עצמנו 'כלי

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון בפיייל (דוא"ל) נא לשלוח לפייל הפצו"ב

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

הייטב בעיני ה'?

יודבר אהרן אל משה הן היום וגו', הייטב בעיני ה' (י, יט)

כתב הרה"ק בעל 'נועם אלימלך' זיעו עכ"א בצעטיל קטן (סיק ז), זול"ק: "בכל הדברים שבעולם, הן בתורה, הן בתפילה, הן במצוות מעשיות, ירגיל את עצמו לומר בזה הלשון: 'הריני עושה זאת, לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו.

וירגיל את עצמו לומר זאת בתוכיות ופנימיות הלב, ובהמשך הזמן ירגיש הארה גדולה באמירה זו" עכ"ל.

יסוד גדול מלמדנו כאן רבינו הק', שהשבוע יארציט שלו (יט) ה' כ"א א"ט, שעיקר תכלית תפקיד איש ישראל בעולם היא: "לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו". ונקודה זו היא עיקר הנרצה מכל העבודות והמצוות, ומכל התורה שאנו לומדים, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לבורא כל עולמים. ואין סופה של תכלית במה שמילא כריסו ב"ש" ופוסקים בלבד, או בריבוי המצוות והעבודות. - אלא עלינו לחשב ולכוון בכל דבר וענין מה רצון שמים, מה הדבר הנכון לעשות לפי אבן בחון זו, שתהא: "ריח ניחוח אשה לה". נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני".

הוא שהכתוב מלמדנו בפרשתנו, במאמר אהרן כהנא קדישא, שעלינו לברר תמיד בכל פעולה ובכל דבר: "הייטב בעיני ה'?" - האם כך דין תורה אמור? האם כך אכן רצון שמים? האם עולה מזה נחת רוח להבורא יתברך שמו?

ומה מאוד נוקב מאמר הרה"ק השרף מקוצב צוק"ל, כשדיבר פעם בחריפות קדשו על הלומדים ומתפללים ועושים פעולות שונות עם 'פניות', ומתכוונים 'לעשות רושם' על אחרים... ובכך מחשבים 'לגדל' את עצמם. כשיזיכח נאמנה לחבריו עד שישתכנעו בעומק ליבם, שאני גדול יותר! - ועל כך שחק הצדיק, שמהרה יגלה שכל עבודתו וטרחתו הגדולה עבודת שווא! לא יצא מזה ולא כלום! - כולך עובד ולומד לאחרים כדי שיהיו 'הם' מרוצים מעבודתך, מעייכים ומגדלים אותך, והרי אינך יודע כלל מה הם רוצים ממך?... ועל פי רוב זה הפוך, מה שנדמה לך שחביבך הסתכל וראה בך ונהנה... מזה הוא כנראה לא נהנה, ואולי אף סולד מזה ובז לך... שכן זה עשית כדי להקטין אותו לעומתך... - ונמצאת כל עבודתך לטמיון!

לפיכך יש לבטל ולעקור שטותים אלו מן הלב, רק לומר בכל דבר בתוכיות ופנימיות הלב: "לעשות נחת רוב לבורא יתברך שמו" שבכך תתקבל עבודתו ברצון בשמים. - ונאמנה עלינו הבטחתו הברורה של הרבי ר' אלימלך ז"ע: "שבהמשך הזמן ירגיש הארה גדולה באמירה זו" - אמן. חשוב היטב: הייטב בעיני ה'?

[מתוך סיחה ביד ד'הרה"ק הרבי ר' אלימלך ז"ע, היכל ישיבת שבת]

~ ~ ~

הרה"ק רבי פנחס מאוסטיאל צוק"ל ה"ז, חתן הרה"ק המהר"ר מבעלזא צוק"ל, וחותנו של כ"ק האדמו"ר מסקווירא צוק"ל. עבר את מאורעות השואה האיזומה, וחווה על בשרו ועל נפשו את הגזירות הקשות, של ממשיכי דרכו של עמלק והמן הרשע ימח שמו, בהתנפלים על עם הקודש בני קל חי, באכזריות נוראה כנודע.

ככל אלפי ישראל שברחבי אדמת פולין, היה נס ובורח על נפשו,

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'רוח ממללא'

בזווינו יש הרבה התעוררות בעיני חומרת הדיבור בבית הכנסת ובפרט בזמני התפילה וקריאת התורה אך מה לעשות שבבית הכנסת שלנו עדיין ישנם אנשים המתקשים בכך ומשוחחים כאילו בית הכנסת הינו מקום מפגש עבור החברה ואין די הרב או הגבאים חזקים מספיק לעקור את הנגע הזה תחת השמש.

אני שקשור מאוד לתורתו של התוספות יום טוב, שתיקן את המי-שברך המיוחד למי שמונע עצמו מדובר בתפילה אחרי שגילו לו שגזרות תח ותס נגזרו בעקבות כך שדברו בבית הכנסת, התייעצתי עם רבי ומורי הלאו הוא מרנו הרב שליט"א מה לעשות שהרי כידוע, אם מדברים בבית הכנסת זה מעכב את תפילות הציבור כולו זה מלבד הברכות שמפסידים...

ענין לי הרב לפתוח מניין בבית לקבלת שבת וערבית ופעם בחודש כל שבת מברכים גם לעשות מניין של שחרית ומוסף אצלי בבית לכל המעוניין לזכות בתפילה כהלכתה... התחלתי עם מניין מצומצם כמו בביאור רב בית הכנסת שחורה לו גם המצב אך אין הוא מצליח לעצור את הנגע ולאט לאט הלך המניין וגדל ובשבת מברכים התחילו להגיע מניין גדול ומכובד של כשמונים איש חלקם מנכבדי הקהילה שחלו בדיבורים במקדש מעט.

הסיפור שאני רוצה לספר היה בשבת מברכים אדר. החלו לרדת גשמי ברכה ודליפה קטנה שהייתה במרתף הלכה והתפשטה עד שממש ירד גשם לתוך מקום התפילה בכמויות כאלו שלא ניתן היה לפזר כמה קערות וספלים על מנת לצבור את הגשם הדולף, הפעם ירדו גשמים בתוך חלל הבית...

השעה כבר הייתה רבע לשמונה בבוך ובשעה שמונה המניין אמור להתחיל ואין כל דרך להתפלל בצורה שכזו שלא לדבר על לפתוח ספר תורה לקריאה שהמים עוללים לפוסלו.

עמדתו בפתח החדר ואמרתי: "ריבוננו של עולם, אני מקבל באהבה את רצונך ואם כך רצונך אזי שאני מהרהר אחרך, כל המניין הוקם למען שמך הגדול ולעשות לך נחת רוח שלא מדברים בשעת התפילה כלל וכלל וכל מי שמגיע מגיע כי אכפת לו מבורך שמים אנו ברחמך הרבים בזכות התוספות יום טוב תעבור את הגשמים מלדלוף למקדש מעט הזה..."

באותו רגע הפסיקו הגשמים ורוח חזקה נשבה בחוץ ואותה רוח יבשה את כל שאריות המים ובתוך רבע שעה לא היה זכר לגשמים שירדו בכל החדר, גרפתי את המים מהרצפה ומהגג לא נשף אפילו טיפה אחת, אנשים החלו להכנס לבית למנין התוספות יום טוב...

לאותה תפילה הגיעו כשבעים וחמישה מתפללים שלא ידעו כלל על שהתחולל באותו חדר רבע שעה קודם הגעתם.

עשר דקות אחרי שאחרון המתפללים יצא מהתפילה שוב החלו הגשמים לרדת וכל החלל המשיך לדלוף כמקודם... ראיתי בחוש שהנס הזה בזכות המניין המיוחד בלבד. סיפרתי את הסיפור למורנו הרב שליט"א באקראי והוא הפציר בי לשלוח מיד את הסיפור לטיב ההשגחה... אציין כי בעקבות כך שהאנשים החשובים בקהילה הצטרפו למניין החלה סערה של ממש בבית הכנסת והרב מקבל יותר כוח השפעה לשנות את המצב בתקווה לשוב ולהתפלל בקרוב בבית הכנסת הגדול עם כל הציבור שיתעוררו לשמור על שתיקה יפה בעת התפילה...

בעל המעשה: ד.ו.

הפענוח לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
מוזמן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

העשך בעמוד ד'

הכשרת והכנת המטבח (א)

א. הטיה שמשמשים בו כל השנה בחמץ יש בו הרבה בליעות, מאחר ורגילין להניח עליו קדירות ורתחות של מאכלי חמץ בשנה שהשיש רטוב ממים ומתחממים ובוזע מהחמץ שבקדירה, וכן מפני שניחוי שם לפעמים דבר גוש רותח ואז השיש בולע מן החמץ עצמו ללא הפסק כלי (פי תיב טז, ובב"י שם).

ב. אופן הגעת השיש הוא ע"י שמעביד אבן מלובנת או ברזל מלובן על השיש, ובעת שמעביד את האבן יערה על השיש מים רותחים מכלי ראשון, וידקדק שהמים יגיעו תיכף מן העירוד לכל מקום בשיש, ולא שיוזבו מאליהם הגה והנה (תרא ס"ז ובב"י שם), ואחר הגעלה יספגו במים קרים כמו בכל הגעלה (פי תיב ט"ז).

ג. וקודם ההגעלה צריך לגרד ולשפשף היטב את כל החריצים והחורים והלכנים שיש בשיש, כדי לנקותם מן החמץ והחללק ששנצטברו עליהם בכל ימות השנה (פי תיב ט"ז, ופי תיב ט"ח).

ד. ואמנם לענין מעשה הדבר קשה מאד להעביד אבן או ברזל מלובנים על השיש ולהגיע עמיהם לכל פינה ופינה שבו, וגם קשה לנקות היטב מקומם, ועוד שיש מיני שישי שדינם ככלי חרס שאינם מועילים בהם הגעלה,

[ועוד שה"י כבר נזכר להשיג יצא מלהשתמש בכל חמץ אפילו לאחר הגעלה.]

ז. ועל כן הצעה היעוצה כדי שיוכלו להשתמש עם השיש בפסח, שישפשופו אותו היטב וישטפנו באופן שלא יספגו עליו שום ממשות של חמץ בעין, ואח"כ יכסנו בט"ס של פח או נייל אלומיניום וכדומה, שבוה מתחנכה השיש היטב, ויכסנו באופן שישאר על עמדות במשך כל ימי הפסח, ואז אין צורך להגיע ללוכל. ואם אינו יכול לכסות השיש עם פח או אלומיניום והוא רוצה להשתמש בו לפסח, צריך לערות על השיש מים רותחים מכלי ראשון, ויפרס מפנה על השיש, אך צריך לזוהר שלא יניח סיר רותח על המפה (שיסיר בשיש בט"ס שם).

ז. ומתור להניח על השיש המכוסה אפילו סיר רותח, אך מ"מ נכון לזוהר שלא יהיה רטיבות של מים בין השיש לפח או האלומיניום משום שיכול לעבור בליעות מן השיש אל הכיסוי ע"י שמתחמם הרטיבות, ועל כן באופן כזה יש להמתין עד שיצטנן הסיר. ומפני זה יש נוהגים להניח תחילה על השיש לוח של קל-קל או לוח פול-גל, כדי להפריד בין השיש לפח האלומיניום, וע"י נשאר המקום יבש בכל ימי הפסח, ושבו אין חשש להניח עליו סיר רותח (שם). והוא עליו הנתח השבוה יד סוף סי' צ"א שהתמיר באופן ששורפו מעל בני האדם.) וי"א שכל הכיסויים כשרים, ואין לחוש אם מעביד החום אף אם יתכן שיש מים מתחת לכיסוי, משום שבדרך כלל אינו רטוב וגם נוחן טעם לפגם, ועוד שכבר הוכשר על ידי עירוד (פי אמת שאלתי) ותתאה גבר והוא קר, וא"כ אינו אוסר אלא כדי קליפה הרי הכיסוי הוא כדי קליפה (בב"י שם).

ז. וי"א שצריך להכשיר את השיש ע"י עירוד מים מכלי ראשון חמץ שאינו בן יומן [בין קומקום]

החטול רותח] ואח"כ יכסה את השיש (הליש פיג סי' ט"ז, מב"י לו).

ז. כשמערה על השיש מתוך קומקום, לא יקח הקומקום שמשמשה בו בפסח, אלא יקח הקומקום של חמץ אחר שניקה היטב, ויש שלוקחים קומקום מיוחד לעירוד לצורך זה ואין משתמשים בו לא לחמץ ולא לפסח, והכי עדיף ט"פ (קת"ב שם).

א. הניח פח על השיש בפסח, ולשנה הבאה איננו זוכר באיזה פח השתמש איש הבשרי ובאיזה לשיש החלבי, יכול להניח איזה שירצה, ומ"מ לכתחילה אין להחליף ביניהם. וכ"ז רק לענין הפח ולא לשאר כלים (הלכות אבן ישראל).

י. והדרישה במטבח שמעל השיש ומסביב לבדוים ושע"י האש, מן הראוי לעטפם בנייר כסף לאחר שיניקה אותם היטב מכל חמץ בעין, כדי שלא יגעו בהם הקדירות ורתחות שמוניחים על השיש, ולכן טוב לעטפם בגובה הקדירות שישי לו בביתו (קת"ב שם). וי"א שכדאי לערות מקודם מים חמים מכלי ראשון על החרסיה ואח"כ יכסנו (בב"י לו).

יא. יש לנקות היטב הארונות העליונים התלולים במטבח מעל הכיורים, ואח"כ יעטוף תחתית הארון שמעל הכיורים בנייר כסף וכדו', ולא די כמה שיניקה היטב מן החללק הנדבק שם, משום שנבלע שם ג"כ מן הזיעה העולה מן הקדירות של חמץ במשך השנה, ויש לחוש שגם בפסח יעלה שם הזיעה מן הקדירות ויפלו טיפות זיעה בחזרה לתוך הקדירה, ולכן צריך להניח איזה דבר שישמש הפסק בין הארון לכיורים ואז אפשר לבשל על הכיורים ללא כל חשש (קת"ב שם).

יב. הדברים שבכיוור המטבח מאחר וכל ימות השנה נמצאים בין החמץ, ולא ימלט שבמשך השנה לא יפול עליהם איזה חתיכה של חמץ בעת שהוא רותח, או שתיהיה תחית החמץ רותחת, ונמצא מבלע לתוכו חמץ, ולכן יש להחשיבו ככלי חמץ. וצריך לנקותם היטב מכל חמץ בעין, ויניקה היטב גם את הידיות מן החמץ הדבוק בהם. ואם כי מעיקר הדין כל שאין משתמש בהם כ"א למים קרים בלבד די בנקיין לבד ואין צורך להגיע להם, אעפ"כ מן הנכון לעשות גם הגעלה ע"י עירוד מכלי ראשון (פי תיב אופן הגעלה) (שם).

יג. ואם הוא רוצה להשתמש בהם גם למים חמים אזי צריך להגעילם תחילה מעיקר הדין, ואופן ההגעלה כך הוא: שיניקה אותם תחילה היטב וימתין מעת לעת שלא ישתמש אז בחמץ, ואח"כ יפתח את הברז שיצאו משם מים רותחים (שהחם בבילוי ביום גבוה ביה"כ) כדי להגעיל מה שבתוכו, ובתוך כדי כך יערה עליהם מבחוץ מלמטה למעלה מים רותחים מכלי ראשון (שם).

יד. אמנם מן הראוי להדר לכתחילה למי שאפשר לו להשתמש בברזים מיוחדים לפסח בכיוור המטבח, וכמנהג המדקדקים שאין משתמשים בכלי חמץ שהוכשר לפסח. ואף אם שאינו מחליף את הברז, נכון ע"פ שיסיר את הידיית של המים החמץ או שעטוקו אותו במטלית וכדו', ואם יש לו ברז אחד שע"י החזתו מתחילף ממים קרים לחמץ, יש לו לסגור את הברז החם מבחוץ (שם).

טיב התחזקות

טהורים ירשוה ויקדשוה

"בשעה שעלה משה למרום מצא להקדוש ברוך הוא עוסק וספרו בידו, ועוסק וקורא הפרשה זו בפרשת פרה אדומה - זאת חוקת התורה. ולמה? אמר הקדוש ברוך הוא: איני עוסק אלא בטרתן של ישראל!"

הלשון המוצא לעיל הוא מתוך דברי חז"ל בפסיקתא רבתי (פרה - פסיקא ז'), ואחר שרואים את דברי המדרש, דומה הדבר שאין כל צורך להוסיף ולבאר את גודל חשיבות ונחיצות ענין הטהרה לישראל, כי אם הקב"ה עצמו עוסק בטרתן של ישראל הרי זה סימן לבנים לידע עד כמה צריך להזוהר בה. הרי כל העניין שקבעו חז"ל לקרוא את פרשת פרה בשבת זה ולא בשבת הבאה, גם היא מעידה על גודל החשיבות והמשקל הכבד שהעניקו חכמינו לנושא הטהרה, שהרי על פי סדר הדברים צריכים היו להקדים את פרשת החודש לפני פרשת פרה, דהא פרשת החודש שייכת לראש חודש ניסן ואילו שריפת הפרה לא הייתה אלא למחרתו ביום השני לחודש ניסן, אלא אמרו בירושלמי (מגילה ה' ומבא בריש"י מגילה ט"ז): "ולמה פרה קודמת, מפני שהיא טהרתן של ישראל, וראוי דנהדר בטהרה, לכך מקדימין".

מי מטוהר אתכם

הזמן גרמא בשבת זה להתחזק ביותר ולעורר בעניין הטהרה בכלל ובטהרת המקוה בפרט, שגדולה מעלת טהרת המקוה לטהר את הטמאים באופן הנעלה ביותר, בין מטומאת הגוף ובין מטומאת הנשמה, וכבר אמרו במתניין (וינא פה'): "אמר רבי עקיבא: אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטוהרין, מי מטוהר אתכם - אביכם שבשמים, שנאמר 'וזקתו' עליכם מים טהורים וטהרתם', ואומר 'מקוה ישראל ה'". מה מקוה מטוהר את הטמאים - אף הקדוש ברוך הוא מטוהר את ישראל".

הגה"ק בעל ה"ראשית חכמה" ז"ל ע"פ (בשטר האהבה פסק י'א), כאשר הוא מעורר על חיוב הטבילה במקוה כהכנה לפני התפילה הוא כותב דברים המלהיבים כל לב ונפש בשבח ובמעלת טהרת המקוה, וראוי לנו להביא כמה מרגינתין שבין מבין השיטין, וזה לשונו: "הנה הטהרה על ידי הטבילה הוא סיוע גדול לידבק האדם נפשו באלקינו ובעבודתו, שבהיותו טמא הוטמאה מטממת לבו של אדם, ועיקר האהבה והדבקות תלוי בטהרת הלב מהמחשבות הזרות, כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים נ"א, י"ג) 'לב טהור ברא לי אלקים'. וכן כתב רבינו תם ע"ה בספר הישר, כי טהרת הגוף יחדש טהרה בנפש, ובהיות הגוף טמא בודאי יגיע קצת פגם לנשמה ואי אפשר שיכון כראוי בלי שתבללוה מחשבה אחרת". ובתוך הדברים מבאר ה"ראשית חכמה" את משנת הטהרה דרבי עקיבא, ואומר שאין המשנה עוסקת כאן ב' מיני טהרות אלא בטהרה אחת בלבד, ועל ידי שמתוהר את גופו במי המקוה הריהו זוכה שהקב"ה מטוהר את נשמתו, וראה את המשך דברי קדשו: "הבן בזה מה שנאמר 'מה מקוה מטוהר הטמאים אף הקדוש ברוך הוא מטוהר את ישראל', דהיינו טהרת נשמותיהם הדבקות בשמו, נמצא הטובל הוא דבק בה' ממש לטהר גופו ונפשו, גופו במים ונפשו ברוחניות השם השורה שם, וזוה לא זיקהו אפילו יהיה המים קרים כי מאחר שהוא דבק בה' אי אפשר שיבוא לו הזיק, כמו שאמר המשורר (תהלים נ"א, ג') 'אומר לה' מחסי ומצודתי וגו' הרי הוא ציילך מפח יקושי', דהיינו צניע פחית. וכן שאר המזמור, 'כי מלאכתי יצוה לך וגו' על כפים שאינן פך תגוף באבן רגליך' ושאר המזמור".

בלא טהרת המקוה לא ישיגו גופי תורה ומצוות

בעניין זה ראה דברים חוצבי להבות אש שכתב בספה"ק 'מאור ושמש' (פירשת אמנו) וזה לשונו: "בלתי אפשר לידע מה היא יראה, שילמוד ויתפלא ברתת וזביע, כי אם שהייה זוהר בטבילת עזרא. ואם הוא לומד או מתפלל ואינו זוהר בטבילה זו, אי אפשר בשום אופן להגיע לגופי תורה ומצוות. ואם הוא לומד ספרי קבלה והוא בלתי טהור, יוכל לבא חלילה על ידי זה לידי אפיקורסות". "ובזמנים הקודמים שהיה דבר ה' יקר בימים ההם לו היו יודעים מיראת הרוממות כלל, זאת היה מחמת שהיו לומדים תורה ולא זוהרו בטבילה זו, והכח שבני צדי' מ"ש שהיו אז בימים ההם, ומזה נעשו אפיקורסים שלמדו ספרי קבלה בטומאת הגוף, והיה העולם שמעם עד שבאו שני המאורות הגדולים לעולם, הבעש"ט הקדוש ואדמו"ר הר"ר אלימלך (י"ד כ"א אדר נב"מ), והם פתחו שערו לה' צדיקים יבואו בו שלא ירהר אדם שום הרהור תורה עד שיטבול עצמו".

עוד כתב שם ב'מאור ושמש': "הכלל העולה מזה, מי שהוא לומד פשטות התורה בלתי טהור, אזי אינו יכול להשיג בשום אופן מה היא 'יראה', ומי שהוא לומד ספרי קבלה ואינו זוהר בטבילה זו יוכל לבא חלילה לידי אפיקורסות, והוא מטמא נפשות ישראל הנגררים אחריהם. אבל אם האדם מקדש ומטהר עצמו מקטנותו, וכל ימי' הוא לומד על טהרת הקדוש, הוא משיג יראת הרוממות והוא יכול לקרב את נשמתו ישראל להבורא ב"ה, ולהכניסם בגופי התורה ומצוות ויראת שמים, ואור קדשו מופיע על תלמידיו ותלמידי תלמידיו ההולכים בעקבותיו עד סוף כל הדורות. ועינינו הוראות אשר עדיין זורח בעולם אור קדושות שני המאורות הנ"ל".

זביום השבת קודש

ואם שהדברים נכונים בכל ימות השנה ולגבי כל דבר שבקדושה, הרי שעל אחת כמה וכמה נאמרו הדברים על הטבילה בערבי שבתות וביום השבת קודש גופא, וכדאיאתא ב'שעו הכוונות' (והישי קדוש ליל שבת, דהש"א אפי' השולחן), שצריך האדם לטבול במקוה גם בערב שבת בכדי להבדיל בין ימות החול לקדושת השבת, וגם בימא דשבתא בכדי להמשיך עליה הקדושה העליונה של יום השבת שגדולה מקדושת ליל שבת קודש.

על פי זה נבוא לפרש את דברי המשורר בזמר הקדוש של 'כל מקדש' המושר בליל שבת, שם כתב הלשון: "טהורים ירשוה ויקדשוה", ויתכן לומר שהייתה כוונתו לומר, כי רק אלו המטהרים ומקדשים עצמם לכבוד שבת קודש, המה זוכים לרשת ולטעום מצוף קדושת והארת השבת קודש, ליהנות מזיוה ולשבוט מטובה.

טיב הקהילה

פר' שמיני
כ"ג אדר ב' תשע"ט
ג'ליון 454

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדרה"ג 6:21
מוצש"ק 7:35
ר"ת 8:14

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א' 8:51
סוזק"ש ב' 9:35
סוד"ת א' 10:09
סוד"ת ב' 10:37

השבוע עברו לשעון קצין

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ רבי גמליאל הבהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

מברכים ניסן | ר"ה ביום שבת קודש
המולד: ליל שישי | שעה: 1:25 | 17 חלקים

שבת פרה

מעלת העבודה לשמה

דליבא לשם השי"ת, ולזאת גם מובן למה הקדים ענין הכפרה לענין הציווי כי בכך מובן שאין כוונתו להודיע שוב על הציווי כי אם לעורר על הכוונה ועל כוחה, ועל כן הקדים ואמר שכדי שהעבודה יעשה את רישומה ויזכו ישראל לכפרה יש צורך לכוון בשעת העבודה שקיומה היא 'כאשר צוה ה'.

ואכן זהו כלל גדול בעבודת השם שיכוון האדם בכל פעולה שעושה שתהיה לשם שמים, ורק בכך יזכה להעלותה לרצון לפני האדון ה', כל אדם מישראל רגיל הוא במצוות, ומידי יום ביומו הוא מקיים הרבה מצוות רק מתוך הרגלי הטובים, אך היצר לא ניחא ליה בכך, ועל כן עושה כל מיני תחבולות לערבת את דעתו כדי שלא תהיה צלולה בשעת קיום המעשה, ובכך מפסידו מן הכוונה הרצויה בזו השעה, ואם יתבונן האדם יראה בחוש כי על פי הרוב מתעוררות אצלו מחשבות המטרידות דוקא בשעה שהולך הוא לקיים מצוה מסויימת, לפעמים הוא בשעה שמתכוון להתפלל ולהגיד שבחו של מקום ולפעמים הוא בשעה שקובע בו את לימודו, אז מתחילות המחשבות המטרידות לעשות את שלהם, ושעה אחת לפני כן היו כל המחשבות מניחים את דעתו, וכמו כן הוא בשעה שלאחר מכן, על אף שעדיין לא מצא פתרון למעוקותיו, ורק באותה שעה שמכוון לעשות מצוה אז מתעוררים אלו המטרידות ומבקשים ממנו בתקיפות שיראה לעשות משהו למעננו, וכל זה אינו כי אם עצת היצר המבקש להחמיץ אותה שעה יפה של תורה ומעשים טובים מתוך מחשבות אלו וכתוצאה מכך לא יעלו מעשי יפה, וכשהאדם יידע מכל זה יתחכם להתגבר עליהם ולא ישיית לבו להם, ואז תהיה ביכולתו לצרף דעתו למעשיו, ובכך אכן תהיה אותה שעה של תורה ומעשים טובים יפה מכל חיי העולם הבא.

אמרו חז"ל (פסות כג: אבות ו, יא) רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות וכו', וביאר הרמב"ם (שם בשלהי מסכת פסות) בפירושו על המשנה שעל ידי כך יזכה האדם לקיים אחת מהמצוות כתיקונה ובכך אכן יזכה לחלקו בעולם העליון, עכ"ל, והענין הוא שהאדם מחמת תכונותיו הרגיליו השונים קשה לו לקיים את כל המצוות בשלימות, ועל כן הרבה להם הקב"ה לישראל הרבה מצוות כי אז תהיה ביכולת כל אדם לבחור באחת מאלו המצוות שאותה תהיה ביכולתו לקיימה בשלימות ולא תהיה בכך מניעה מצד תכונותיו ורגליו. ועל זה הדרך אפשר גם לומר לעניינינו שלכך הרבה הקב"ה תורה ומעשים טובים כי מאחר שידוע הקב"ה כי יצר לב האדם מרבה לבבל את דעתו וקשה לו להאדם להגבייר דעתו ולפנותו ממעוקותיו על כן הרבה להם תורה ומעשים טובים כדי שירבו להתעסק בהם ואז אפשר שיזכו באיזה מצוה לקיימה מתוך צלילות הדעת ויכוונו לבם לבוראם, ובכך יזכו לחיי העולם הבא. אך על החכם להגבייר דעתו על סדרותיו מתוך הכרה כי כל אלו הם עצת היצר, ובכל עתותיו יכוון את לבו לשמים, ואז יזכה להרבות במצוות דבועי ולעשות בכך נחת רוח גדול ליצור.

וְיֹאמֶר מִשֶּׁת זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' תַּעֲשׂוּ וְיֵרָא אֵלֵיכֶם כְּבוֹד ה': וְיֹאמֶר מִשֶּׁה אֵל אַהֲרֹן קָרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת הַמִּסְתָּהּ וְאֵת עֲלֻתָהּ וְכַפֵּר בַּעֲדָהּ וְבַעַד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת קַרְבַּן הָעָם וְכַפֵּר בְּעַדֵם כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה': (י"ט, כ)

אלו הדברים נאמרו מפי משה ביום השמיני לימלואים שבו חינכו אהרן ובניו את המשכן בעבודתם, ומן הראוי להתבונן בתוכן לשוננו כדי להבין את פשרן, דהנה בתחילת דבריו הודיע משה כי כל הנעשה הוא על פי ציווי השי"ת באמרו 'זה הדבר אשר צוה ה' ושוב הכפיל את הדברים בסוף הציווי באמרו 'כאשר צוה ה' ומקרא זה אומר דרשני, למה לו לפרש שוב שדבריו הם על פי ציווי הבורא? עוד יש להבין למה הקדים ענין הכפרה לענין הציווי, שהרי מן הראוי היה שיאמר 'ועשה את קרבן העם כאשר צוה ה' וכפר בעדמ' שהרי לא נצטוו אהרן כי אם לעשות עבודת הקרבן, ואין הכפרה בכלל העשייה, כי אם תוצאה מעבודת הקרבן המרצה, ומהו אם כן הלשון 'וכפר בעדמ כאשר צוה ה' שמשמעותו הוא שגם עצם הכפרה הוא בכלל העשייה ובכלל הציווי?

ואפשר לפרש בדרך המוסר שכאן כיוון משה את השעה הראויה לעורר את אהרן ובניו לעשות את עבודתם לשם שמים בלבד, דהנה בכל עבודה שהורגל כבר האדם בעשייתה יש צורך להרבות בביגיה כדי לעורר את הלב לקיומה לשם שמים, מאחר שכבר הורגל בה האדם ואין הוא מתרגש בקיומה יתר על המידה, ולפעמים מאבד חשקו לגמרי, ואז מוצא היצר פתח לפתותו לקיימו שלא לשמה, והאדם שרצונו לצאת על כל פנים ידי חובתו אינו שם על ליבו איך שהפניות והנגיעות הם המסייעים בעדו, ובאמצעותם הוא עושה את המוטל עליו, ואז מאחר שאין לבם ער קשה מאוד לעוררו שיכוון תמיד את לבו לעשות חובתו כראוי לה, אך בתחילת דרכו כשמיים איזה מצוה לראשונה אז לבו פתוח כאלום ומכוון לעשותה לשמה, וזהו השעה שלבו ער וכשיעוררו אותו על חובתו לקיים את זה המצווה תמיד מתוך אותה כוונה שמכוון לעת עתה יתקבלו הדברים על לבו וישיגו להרגיל את עצמו גם ברעותא דלבא.

וכך היו הדברים גם בשעת חינוך המשכן, אז היו כל עיני ישראל נשואים אל אהרן ובניו הכהנים שיעוררו בעבודתם ריצוי וכפרה על עוונם, וגם בני אהרן היו מכוונים את לבם לשמים לעורר נחת רוח לעילא ולרצות את ישראל לפני בוראם, וכיון שהיה אז לבם נשואות אל השי"ת וכל כותנתם היה לשמים, היה בכוחו של משה לעוררם שבכל העיתים יראו לעשות את עבודתם מתוך רצון וכוונה זו, ולא ירגילו את עצמם רק בעבודת המעשה כי אם גם בעבודת המחשבה והרצון, ושפיר מובן למה הכפיל את ענין הציווי, כי לא היה זה הדבר לשם ידיעת הציווי, כי אם לעורר אותם לעשותה תמיד מתוך רעותא

טיב המערכת

כאשר ציוה ד'

משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לקנים, וקנים לבניאים, ובניאים מסרה לאנשי כנסת הגדולה, ומשם עברה התורה מדור לדור דרך הסנהדרין, התנאים, האמוראים, סבוראים, גאונים, אחרונים, ועד ימינו אנו עוברת התורה מאב לבנו ומרב לתלמידו, והתורה היא אותה תורה, כמו שאנו אומרים ב"ג עיקרים: 'אני מאמין באמונה שלמה שכל התורה המצויה עתה בדיני היא הנתונה למשה רבנו עליו השלום'.
נו, אתם שואלים את עצמכם, הדברים הללו ידועים ומה באנו לחדש כאן? ובכן, באמת לא באנו לחדש כלום, אבל אם נעמיק היטב בפרשתנו נוכל ללמוד כיצד מקבלים את התורה, איך מתייחסים ללימוד התורה, שהרי בפרשתנו אנו רואים כמה פעמים שמשה רבנו מוסר לאהרן את ציווי ד' (כמו בעוד הרבה מקומות) ומדגיש שהדברים הם 'כאשר צוה ד', ועלינו להבין מדוע משה רבנו חזר ואומר שוב ושוב כי כל הדברים הם כאשר צוה ד'?
התשובה היא שמשה רבנו רצה שאהרן הכהן יעשה את הדברים כמי ששומע מפי הגבורה, ולא רק כשומע מפי נביא, כדי שהדברים ייעשו בכוננת הלב שלמה ותוך שמירה על רמה רוחנית הגבוהה ביותר שניתן, וכך כתוב בספרא: 'מנין שאף אהרן שומע מפי משה כשומע מפי הקודש, תלמוד לומר 'ועש כאשר צוה ד' את משה', כלומר, כשאהרן עשה את הדברים הוא עשה אותם 'כאשר צוה ד'.'
כאשר אנחנו יושבים ולומדים, או יושבים בשיעור ומקשיבים, עלינו לזכור כי אנחנו לומדים קצת את תורת ד', ומי שאומר לנו את הדברים הוא כביכול הקב"ה בכבודו ובעצמו! אל לנו לראות רק את הרב או הספר הנמצא נגד עינינו אלא לחשוב שאנחנו 'כשומע מפי הגבורה' וכשאנו רואים סעיף בשולחן ערוך או בקיצור שולחן ערוך או בסיב ההלכה, ואפילו סעיף קצר ביותר, מים אחרונים חובה, נתייחס לכך כשומע מפי הגבורה, ואז כל לימוד התורה וקיום המצוות שלנו ייראו אחרת לגמרי.

(עפי" טיב תורה-שמיני)

זמני קבלת קהל בבית פורנו ורבנו שליט"א
אך ורק בתא קולי שפספרו
052-7168366

ניתן לשמוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א בכספר פיחוד וישיר לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320 לשיחות באודיש: 073-2951521

טיב ההודעות

YOUR FREE AD HERE! Send your artwork to mitzvov@ramapost.com to secure your ad space.

RAMAPROMO
PROMOTIONAL PRODUCTS
A Division of Best Personal Touch®

SHOWCASE YOUR LOGO ON ANY PRODUCT

Promo Products are Perfect for
BUSINESSES - ORGANIZATIONS - NON-PROFITS - EVENTS
CAMPAIGNS - TRADE SHOWS - GRAND OPENINGS

Good Shabbos!

THE BACKDROP to your BRAND

Info@ramapromo.com | 845.445.9600 | 382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

Do you have a Mother, Father, Aunt or Uncle that needs this?

Why wait till it's too late?? At ElderSAFE we provide our community cost effective products and services to help people age at home gracefully.

Is there two-way voice in the pendant?

Does it have GPS tracking?

Is fall detection included?

Are there free mobile apps for caregivers?

Does it work at home and away?

Does it offer WiFi location technology?

Can I get low battery alerts?

Are my loved ones notified in an emergency?

917-842-0348
info@eldersafe.net
www.eldersafe.net

ROCKLAND TRANSFERS
CAR SERVICE

- ◆ Airport car service (departures and arrivals)
- ◆ City to City
- ◆ Per Hour Hire
- ◆ School (out-of-town) Drop-off and Pick-up
- ◆ Reliable and Safe
- ◆ Fixed Rates
- ◆ No Added Fees
- ◆ Credit Cards Accepted

Easy Booking Online

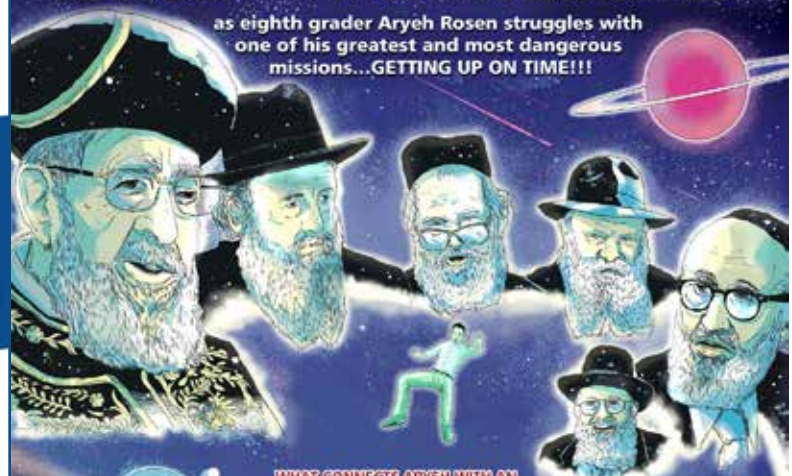
Reserve Online
www.RocklandTransfers.com
Call / Text
(845) 288-8888

ACHDUS | אַחְדוּת
ENTERTAINMENT | אַחְדוּת אַחְדוּת אַחְדוּת

ENTER A NEW UNIVERSE OF KOSHER ENTERTAINMENT

as eighth grader Aryeh Rosen struggles with one of his greatest and most dangerous missions...GETTING UP ON TIME!!!

WHAT CONNECTS ARYEH WITH AN ANCIENT STORY FROM THE DAYS OF THE FIRST TEMPLE?

WHO IS THE CHACHAM GHINOM, AND WHAT'S HIS CONNECTION TO ARYEH'S REBBE, RAV MARKOWITZ?

WHAT SLEEPS UNDER THE KOTEL, AS IS ABOUT TO AWAKE, OPENING A DOOR THAT WILL CHANGE THE WORLD FOREVER?

WITH EVERY ISSUE IN BOTH HEBREW AND ENGLISH

WWW.ACHDUTENT.COM f t i n @AchdutEnt

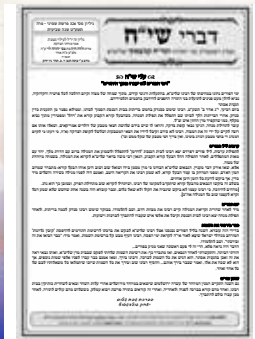

מאנסי
 6:59 - הדלקת נרות
 8:01 - מוצי"ש"ק

SEE INSIDE FOR COLORED PHOTO OF R' KANIEVSKY

פרשת שמות

דברי תורה מודפסים ומופצים על ידי ראמפוסט

דברי שי"ח
 ר' חיים קניבסקי
 (עברית)

חוט של חסד
 ר' שלום ארוש
 (עברית)

שבילי פנחס
 ר' פנחס פרידמאן
 (אנגלית ועברית)

טיב הקהילה
 ר' גמליאל רבינוביץ
 (אנגלית ועברית)

בקרוב!
 מקורי תוכן חדש

Email mitzvos@ramapost.com
 to sign up for a weekly subscription

לזכות רפואה שלמה
 מיכאל בן שלי
 מלכה בת רחל